

Gorzów Wlkp., 11.03.2022 r.

SKO.Go/450-Sz.M./2265/21

Decyzja
Samorządowego Kolegium Odwoławczego
w Gorzowie Wielkopolskim
Kolegium w składzie orzekającym:
Przewodniczący: Michał Szymankiewicz (spr.)
Członkowie: Małgorzata Wojsznis
Paweł Pluciński

po rozpatrzeniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 11.03.2022r. odwołania Grzegorza Widzewicz, Marcina Jabłońskiego, Joanny Szymańskiej-Cierach, Doroty Muzyka-Warchulskiej, Grażyny Gibała, Urszuli Thomas, Łukasza Cierach, Jolanty Narożnej, Mirosława Włodarczaka, Czesława Dzierniejko reprezentowanych przez adwokata Dominika Pahl z Kancelarii Adwokackiej Adwokat Domink Pahl, ul. Warszawska 6/104, 66-400 Gorzów Wlkp. od decyzji Burmistrza Słubic z dnia 29.10.2021r., znak WKO.6220.21.2020.RS o środowiskowych uwarunkowaniach po przeprowadzeniu oceny oddziaływania na środowisko dla przedsięwzięcia p.n. „Budowa pawilonu handlowego wraz ze stacją paliw oraz niezbędną infrastrukturą towarzyszącą na działce nr 356 obręb 3 M Słubice”;

działając na podstawie art. 1, art. 2 i art. 2a ustawy z dnia 12 października 1994 r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (Dz. U. z 2018 r. poz. 570), art. 138 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r., poz. 735 z późn. zm.);

orzeka

uchylić zaskarżoną decyzję w całości i sprawę przekazać do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji.

Uzasadnienie

Decyzją z dnia 29.10.2021r., znak WKO.6220.21.2020.RS Burmistrz Słubic ustalił środowiskowe uwarunkowania zgody na realizację przedsięwzięcia pod nazwą: „budowa pawilonu handlowego wraz ze stacją paliw oraz z niezbędną infrastrukturą towarzyszącą na działce nr 356 obręb 3 M. Słubice”.

I. Rodzaj i miejsce realizacji przedsięwzięcia:

Planowane przedsięwzięcie polegać będzie na budowie pawilonu handlowego wraz ze stacją paliw płynnych i niezbędną infrastrukturą towarzyszącą na obszarze działki o nr ewid. 356 w Słubicach. Inwestycja będzie zlokalizowana przy ulicy Obozowej. Teren planowanej budowy jest niezabudowany. Działka porośnięta jest krzewami oraz drobnymi drzewami liściastymi. W ramach planowanego przedsięwzięcia przewidziano budowę: pawilonu handlowego, jednego czterokomorowego stalowego dwupłaszczyznowego zbiornika podziemnego, jednego obustronnego czteroproduktowego ośmiowęzowego dystrybutora paliw, wiaty zadaszającej dystrybutor paliw, utwardzonej nawierzchni dla placów manewrowych, dróg wewnętrznych, parkingów oraz chodników. Zostanie również zbudowana lokalna kanalizacja deszczowa.

II. Warunki wykorzystania terenu w fazie realizacji i eksploatacji, ze szczególnym uwzględnieniem konieczności ochrony cennych wartości przyrodniczych, zasobów naturalnych oraz ograniczenia uciążliwości dla terenów sąsiednich

1. W celu ograniczenia uciążliwości hałasowej podczas realizacji przedsięwzięcia prace prowadzić wyłącznie w porze dziennej (między 6.00 - 22.00).

2. W fazie realizacji przedsięwzięcia zaplecze budowy zlokalizować na terenie utwardzonym, już zagospodarowanym, a substancje mogące zanieczyścić środowisko gruntowo-wodne przechowywać w szczelnych pojemnikach.
3. Wody opadowe i roztopowe pochodzące z utwardzonych, powierzchni dróg i placów po podczyszczeniu w separatorze substancji ropopochodnych odprowadzać do sieci kanalizacji deszczowej.
4. Wody opadowe i roztopowe pochodzące z połaci dachowych odprowadzać powierzchniowo do gruntu.
5. Ścieki bytowe odprowadzać do sieci kanalizacji sanitarnej.
6. Ścieki przemysłowe z utwardzonej powierzchni pod wiatą nad dystrybutorem po podczyszczeniu w separatorze substancji ropopochodnych odprowadzać do sieci kanalizacji sanitarnej.
7. Należy utrzymywać w stanie sprawności i poddawać okresowej kontroli urządzenia zabezpieczające przed przenikaniem produktów naftowych do gleby, a następnie do wód i do ziemi (separator, osadnik piasku).
8. Wodę pobierać z istniejącej sieci wodociągowej.
9. Wszelkie prace budowlane w obrębie planowanej inwestycji na etapie jej realizacji wykonywać przy użyciu sprawnych technicznie maszyn i urządzeń.
10. Przestrzegać norm sanitarno-higienicznych w odniesieniu do pracowników realizujących i obsługujących dana inwestycję.
11. Przewidziane do wykorzystania w fazie realizacji materiały i substancje magazynować w wydzielonych do tego celu miejscach, w sposób bezpieczny dla środowiska.
12. Wszelkie prace ziemne wykonywać ze szczególną ostrożnością, w sposób zapewniający ochronę gruntu przed zanieczyszczeniem, w szczególności substancjami ropopochodnymi.
13. Stosować możliwie najmniej uciążliwą akustycznie technologię prowadzenia prac budowlanych, m. in. poprzez wyłączanie silników i urządzeń niepracujących w danej chwili oraz minimalizowanie czasu pracy silników na najwyższych obrotach.
14. W przypadku wycieku substancji ropopochodnych należy zastosować sorbent lub płyn do neutralizacji cieczy ropopochodnych, a zanieczyszczony materiał przekazać do unieszkodliwiania.
15. W fazie realizacji przedsięwzięcia odprowadzać ścieki socjalno-bytowe do bezodpływowego szczelnego zbiornika opróżnianego przez wyspecjalizowaną firmę, np. typu TOI-TOI.
16. Zapewnienia maszyn obsługujących inwestycję z nowoczesnymi jednostkami napędowymi z ograniczoną emisją spalin oraz sprawnych technicznie.
17. Odpady powstające podczas realizacji i eksploatacji inwestycji segregować i gromadzić w pojemnikach lub miejscach do tego przeznaczonych oraz zapewnić ich sukcesywny odbiór przez uprawnione podmioty. Odpady niebezpieczne segregować i oddzielać od pozostałych odpadów celem wywozu do specjalistycznych przedsiębiorstw zajmujących się ich unieszkodliwianiem.
18. Należy stosować rozwiązania organizacyjne i techniczne mające na celu minimalizację emisji wtórnej pyłu z miejsc prowadzenia prac budowlanych i montażowych oraz środków transportu przewożących materiały pyliste, w szczególności poprzez:
  - a) zabezpieczenie materiałów sypkich, pylistych, stanowiących surowce do budowy oraz odpady o takim samym charakterze, powstające podczas prac budowlanych, przed ich rozwiewaniem (np. przykrywanie plandekami skrzyń ładunkowych pojazdów, zraszanie wodą).
  - b) zapobieganie zanieczyszczeniu drogi wyjazdowej z placu budowy (w szczególności poprzez czyszczenie kół pojazdów przed wyjazdem), a w przypadku jej zanieczyszczenia w związku z realizacją przedsięwzięcia, niezwłoczne jej wyczyszczenie.
19. Drzewa występujące na terenie inwestycyjnym, które nie będą przeznaczone do wycinki należy zabezpieczyć przed uszkodzeniami mechanicznymi i chemicznymi w następujący sposób:
  - a) pnie drzew należy chronić poprzez ich osłonięcie matami lub oszalowanie tj. obłożenie np. deskami; wysokość oszalowania powinna sięgać do wysokości dolnych gałęzi koron drzew; oszalowanie

SAMORZĄDOWE KOLEGIUM ODWOŁAWCZE

W GORZOWIE WIELKOPOLSKIM

ul. Chrobrego 31, 66-400 Gorzów Wlkp.
telefon: 95 735-81-00, faks: 95 735-81-11

powinno być przymocowane do pnia w sposób, który nie spowoduje uszkodzeń drzew (np. obręcze, opaski, drut),

- b) prace w obrębie bryły korzeniowej wykonać ręcznie, a przy wykopach korzenie zabezpieczyć przed wysuszeniem poprzez wykonanie, za deskowaniem czasowego wykopu, osłony korzeni w formie szczeliny wypełnionej humusem,
- c) w obrębie rzutu korony nie można: składować materiałów chemicznych ani budowlanych, stosować otwartego ognia, lokalizować placów manewrowych i miejsc postojowych sprzętu.

III. Wymagania dotyczące ochrony środowiska konieczne do uwzględnienia w projekcie budowlanym:

1. Uwzględnić uwarunkowania określone w pkt. II.
2. Budynek handlowy o powierzchni do 822 m² ogrzewany z wykorzystaniem energii elektrycznej.
3. Zainstalować 1 czterokomorowy stalowy, dwupłaszczowy zbiornik podziemny paliw płynnych o pojemności nie większej niż 70 m³, wyposażony z kontrolno pomiarowym systemem monitoringu awaryjnego wycieku paliwa.
4. Zainstalować 1 dystrybutor paliw obustronny, ośmiowęzowy, czteropunktowy wyposażony w systemem odsysania oparów.
5. Na budynku handlowym zainstalować maksymalnie 3 jednostki klimatyzacyjne o mocy akustycznej nie większej niż 60 dB każda.
6. Na granicy z działką o numerze ewidencyjnym 357 dokonać nasadzenia żywopłotu zimozielonego o wysokości nie mniejszej niż 2,5 m i długości około 85 m.
7. Uszczelnić teren przeznaczony do przyjmowania i dystrybucji paliw, a także drogi dojazdowe do stanowisk tankowania oraz place manewrowe.
8. Zastosować separator substancji ropopochodnych oczyszczający wody opadowe z terenów utwardzonych i uszczelnionych.

IV. Przed rozpoczęciem realizacji przedsięwzięcia nie jest wymagane przeprowadzenie:

1. Oceny oddziaływania na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania pozwolenia na budowę;
2. Postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko.

V. Nakładam obowiązek sporządzenia analizy po realizacyjnej w zakresie oddziaływania na klimat akustyczny w porze dnia. Pomiary wykonać po upływie 3 miesięcy od dnia oddania obiektu do użytkowania i przedstawić Burmistrzowi Słubic w terminie 6 miesięcy od dnia oddania obiektu do użytkowania. Pomiary hałasu przeprowadzić, przez akredytowane laboratorium, w czasie pracy wszystkich źródeł hałasu zlokalizowanych na terenie stacji paliw, podczas normalnego ruchu komunikacyjnego, w punktach referencyjnych usytuowanych na terenie najbliższej zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej, tj. działki nr 357 i 336 obręb 3 M. Słubice.

VI. Charakterystyka przedsięwzięcia przedstawia Załącznik nr 1 stanowiący integralną część niniejszej decyzji.

W uzasadnieniu ww. decyzji Burmistrz Słubic podał, co następuje:

„Dnia 15 lipca 2020 r. inwestor, Pan Krzysztof Mencil zamieszkały w Słubicach przy ul. 1-go Maja 22, w imieniu którego działa pełnomocnik Pan Edward Urbanowski prowadzący działalność gospodarczą, pod nazwą „Zakład Ochrony Środowiska i BHP, B&E” z siedzibą w Myśliborzu, przy ulicy Broniewskiego 12, zwrócił się z wnioskiem do Burmistrza Słubic o wszczęcie postępowania i wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w związku z planowaną inwestycją, p.n.: „budowa pawilonu handlowego wraz ze stacją paliw oraz z niezbędną infrastrukturą towarzyszącą na działce nr 356 obręb 3 M. Słubice”.

Analizowana inwestycja, zgodnie z § 3 ust. 1 pkt 34 lit. a i § 3 ust. 1 pkt 35 lit. a rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019 r. poz. 1839), jest przedsięwzięciem mogąącym potencjalnie znacząco

oddziaływać na środowisko, dla którego obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko może być stwierdzony na podstawie art. 63 ust. 1 ustawy o ooś.

Zgodnie z art. 75 ust. 1 pkt 4 ustawy ooś Burmistrz Słubice jest organem właściwym do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Z uwagi na braki formalne przedłożonego wniosku, wezwano pełnomocnika inwestora do przedłożenia wyjaśnień pismem z dnia 4 sierpnia 2020 roku, znak: WKO.6220.21.2020.RS. Wniosek uzupełniono dnia 4 września 2020 roku.

W dniu 30 września 2020 roku wszczęto postępowanie administracyjne znak: WKO.6220.21.2020.RS.

Liczba stron w przedmiotowym postępowaniu przekracza 10 w związku z czym zgodnie z art. 74 ust. 3 ustawy ooś, stosuje się przepis art. 49 k.p.a. przewidujący zawiadomienie stron o czynnościach postępowania przez obwieszczenie lub inny zwyczajowo przyjęty sposób publicznego ogłaszania. Na podstawie art. 61 § 4 k.p.a. Burmistrz Słubice wszczął postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach - zawiadomienie z dnia 30 września 2020 r. znak: WKO.6220.21.2020.RS, które zostało zamieszczone w Biuletynie Informacji Publicznej Gminy Słubice: www.bip.slubice.pl zakładka decyzje środowiskowe oraz poprzez wywieszenie na tablicy ogłoszeń Urzędu Miejskiego w Słubicach. W związku z art. 74 ust 1 pkt 3a ustawy ooś, za strony postępowania organ uznał wnioskodawcę oraz właścicieli nieruchomości, na których planowana jest inwestycja i znajdujących się w obszarze oddziaływania. Organ prowadzący poinformował strony postępowania o wystąpieniach do organów opiniujących (obwieszczeniem z dnia 30 września 2020 r.) oraz umożliwił czynny udział w postępowaniu na każdym jego etapie. Doręczenia pism wnioskodawcy realizował zgodnie z art. 39 K.p.a. - przez pocztę za pokwitowaniem. Potwierdzenia doręczeń znajdują się w aktach sprawy.

Zgodnie z art. 63 ust. 1 ustawy ooś obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko dla planowanego przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko stwierdza w drodze postanowienia organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach po zasięgnięciu opinii odpowiedniego Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska, Państwowej Inspekcji Sanitarnej oraz Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego.

Działając zgodnie z art. 64 ust. 1 pkt 1, 2, 4 ustawy ooś, organ prowadzący postępowanie pismem z dnia 30 września 2020 r., znak WKO.6220.21.2020.RS, zwrócił się do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Gorzowie Wielkopolskim, Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Słubicach oraz Dyrektora Zarządu Zlewni Wód Polskich w Gorzowie Wielkopolskim z prośbą o wydanie opinii w sprawie konieczności potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko przedmiotowego przedsięwzięcia, przedkładając:

1. wniosek o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach;
2. informację o braku obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego;
3. kartę informacyjną przedsięwzięcia;
4. kopię mapy ewidencyjnej przedstawiającą obszar oddziaływania przedsięwzięcia.

Pismem z dnia 13 października 2020 r., znak WZŚ.4240.606.2020.SR Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Gorzowie Wielkopolskim wyraził opinię, że dla przedmiotowego przedsięwzięcia nie ma konieczności przeprowadzania oceny oddziaływania na środowisko.

Pismem z dnia 16 października 2020r., znak: PO.ZZŚ.1.435.264m.2020.KW Dyrektor Zarządu Zlewni Wód Polskich w Gorzowie Wlkp. nie stwierdza potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania opisanego przedsięwzięcia na środowisko.

Pismem z dnia 16 października 2020r., znak: NS.NZ.454.1.27.2020 Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Słubicach, wyraził opinię o braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko przedmiotowego przedsięwzięcia.

Po przeprowadzeniu wnikliwej analizy dostarczonych wraz z wnioskiem materiałów, uwzględniając łącznie uwarunkowania, o których mowa w art. 63 ust.1 ustawy ooś oraz biorąc pod uwagę

usytuowanie przedsięwzięcia - stacja paliw ma zostać zlokalizowana w bezpośrednim bądź pośrednim sąsiedztwie zabudowy mieszkaniowej, czyli terenu podlegającego ochronie akustycznej, burmistrz Słubic w dniu 26 listopada 2020r., znak: WKO.6220.21.2020.RS wydał postanowienie w którym nałożył obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko oraz ustalił zakres raportu zgodny z art. 66 ustawy ooś. Obwieszczenie o wydanym postanowieniu zostało podane stronom do wiadomości przez zamieszczenie w publicznym dostępnym wykazie danych na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Gminy Słubic : www.bip.slubice.pl zakładka decyzje środowiskowe oraz poprzez wywieszenie na tablicy ogłoszeń Urzędu Miejskiego w Słubicach w dniu 1 grudnia 2020 r.

Planowane przedsięwzięcie polegać będzie na budowie stacji paliw płynnych wraz z niezbędną infrastrukturą towarzyszącą na obszarze działki o nr ewid. 356 w Słubicach. Stacja będzie zlokalizowana przy ulicy Obozowej. Zakres inwestycyjny przedmiotowego przedsięwzięcia obejmować będzie zatem następujące elementy:

- pawilon handlowy o powierzchni 822 m²,
- jeden, czterokomorowy stalowy dwupłaszczowy zbiornik podziemny o pojemności 70 m³ z kontrolno-pomiarowym systemem monitoringu awaryjnego wycieku paliwa ze zbiorników;
- zainstalowanie jednego dystrybutora paliw obustronnego, ośmiowęzowego, czteroproduktowego, będzie on wyposażony w system zwrotnego odsysania oparów;
- zadaszenie miejsca lokalizacji dystrybutora paliw poprzez posadowienie wiaty o powierzchni do 200 m². budowę placu manewrowego i parkingu;
- zagospodarowanie terenu w zakresie dróg wewnętrznych, chodników małej architektury i zieleni urządzonej.

Realizacja przedmiotowego przedsięwzięcia może znacząco oddziaływać na środowisko, ze względu na usytuowanie przedsięwzięcia. Na terenie stacji paliw źródło hałasu stanowić będzie praca instalacji paliwowej (proces zrzutu i dystrybucji paliw), odkurzacz, kompresor oraz ruch pojazdów po terenie inwestycji. Należy dodać, że na terenie stacji zainstalowane zostaną stanowiska do tankowania, zatem należy spodziewać się znacznego natężenia ruchu pojazdów. Z uwagi na lokalizację stacji paliw w sąsiedztwie terenów chronionych akustycznie, dla których dopuszczalne poziomy hałasu określono w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 14 czerwca 2007 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku (t. j. Dz. U. z 2014 r. poz. 112), niezbędne jest zidentyfikowanie wszystkich emitorów hałasu zlokalizowanych na terenie stacji paliw oraz przedstawienie pełnych obliczeń i graficznego rozprzestrzeniania się hałasu, co pozwoli na rzetelną analizę oddziaływania inwestycji na klimat akustyczny oraz określenie ewentualnych rozwiązań chroniących środowisko.

Oddziaływanie stacji paliw związane będzie także z emisją zorganizowaną zanieczyszczeń (węglowodorów) do powietrza atmosferycznego z instalacji paliwowych stacji paliw, a także emisją niezorganizowaną powodowaną przez pojazdy poruszające się po terenie stacji.

Dopiero analiza szczegółowych informacji dotyczących poszczególnych komponentów środowiska, które zostaną zawarte w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, pozwoli ocenić: bezpośredni i pośredni wpływ przedsięwzięcia na środowisko oraz zdrowie i warunki życia ludzi, a także możliwości oraz sposoby zapobiegania i zmniejszania negatywnego oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

Dnia 16 grudnia 2020r., znak WKO.6220.21.2020.RS Burmistrz Słubic wydał postanowienie o zawieszeniu postępowania do czasu przedłożenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko.

W dniu 22 grudnia 2020r., Wnioskodawca przedłożył stosowny raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko.

W związku z niekompletnym przedłożonym raportem oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wezwano inwestora reprezentowanego przez pełnomocnika o uzupełnienie braków pismem z dnia 5 stycznia 2021 r. znak: WKO.6220.21.2020.RS.

Burmistrz Słubic pismem z dnia 7 stycznia 2021 r., znak: WKO.6220.21.2020.RS wydał postanowienie o podjęciu postępowania administracyjnego w sprawie wydania decyzji. Obwieszczenie znak:

WKO.6220.21.2020.RS z dnia 11 stycznia 2021 r. zostało podane stronom do wiadomości przez zamieszczenie w publicznym dostępnym wykazie danych na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Urzędu Miejskiego w Słubicach: www.bip.slubice.pl zakładka decyzje środowiskowe oraz na tablicy ogłoszeń Urzędu Miejskiego w Słubicach.

Zgodnie z art. 77 ust. 1 pkt. 1 i 2 ustawy ooś, Burmistrz Słubic pismem z dnia 15 stycznia 2021 r. wystąpił do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Gorzowie Wielkopolskim o uzgodnienie realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia a także do Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Słubicach o wydanie opinii dotyczącej realizacji przedsięwzięcia, przedkładając raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko.

Organ prowadzący postępowanie działając na podstawie art. 33 w związku z art. 79 ust. 1 ustawy ooś rozpoczął procedurę przystąpienia do przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Obwieszczenie zostało podane do publicznej wiadomości w dniu 15 stycznia 2021 roku na okres 30 dni w Biuletynie Informacji Publicznej www.bip.slubice.pl zakładka decyzje środowiskowe oraz poprzez wywieszenie na tablicy ogłoszeń Urzędu Miejskiego w Słubicach a także w pobliżu miejsca planowanego przedsięwzięcia.

Dnia 21 stycznia 2021 roku wpłynął wniosek do Burmistrza Słubic dotyczący udostępnienia akt sprawy dla osoby będącej stroną w prowadzonym postępowaniu administracyjnym. Akta sprawy zostały wysłane na adres poczty elektronicznej w dniu 2 lutego 2021 r.

Pismem z dnia 28 stycznia 2021 r., (data wpływu do tut. Urzędu 3 lutego 2021 r.) Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Słubicach wydał negatywną opinię sanitarną w zakresie wymagań higienicznych i zdrowotnych dla przedmiotowej inwestycji.

Dnia 9 lutego 2021 roku wpłynął wniosek do Burmistrza Słubic dotyczący udostępnienia akt sprawy dla osoby będącej stroną w prowadzonym postępowaniu administracyjnym. Akta sprawy zostały wysłane na adres poczty elektronicznej w dniu 12 lutego 2021 r.

W dniu 5 lutego 2021 r., Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Gorzowie Wielkopolskim wezwał pełnomocnika Inwestora o przedłożenie uzupełnienia do raportu oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

W dniu 11 lutego 2021 roku wpłynęło pismo dotyczące sprzeciwu budowy pawilonu handlowego wraz ze stacją paliw oraz towarzyszącą infrastrukturą na działce o nr ew. 356 obręb Słubice od strony biorącej udział w przedmiotowym postępowaniu.

W dniu 12 lutego 2021 r., oraz 15 lutego 2021 r., wpłynęły wnioski Mieszkańców Osiedla Leśnego w Słubicach, dotyczące odmowy określenia środowiskowych uwarunkowań dla przedsięwzięcia pn. „Budowa pawilonu handlowego wraz ze stacją paliw na działce o numerze ewidencyjnym 356 obręb 3 m. Słubice”, powołując się na błędy zawarte w raporcie oddziaływania na środowisko.

W związku z negatywną opinią sanitarną oraz protestem mieszkańców przeciwko budowie przedmiotowej inwestycji, organ prowadzący postępowanie, pismem z dnia 19 lutego 2021 r., zwrócił się do inwestora poprzez pełnomocnika z prośbą o wyjaśnienie poruszonych kwestii jakie zostały przedłożone z powodu wydania negatywnej opinii przez Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Słubicach oraz w pismach protestacyjnych (12.02.2021 r. i 15.02.2021 r.). Pismem z dnia 6 kwietnia 2021 r., Burmistrz Słubic, ponowił wezwanie o ustosunkowanie się do nieścisłości wyrażonych w opinii oraz pismach. Wyjaśnienia przedłożono w dniu 28 kwietnia 2021 r.

Organ prowadzący postępowanie pismem z dnia 25 lutego 2021 r., poinformował Mieszkańców Osiedla Leśnego o przebiegu postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla ww. inwestycji.

Dnia 15 marca 2021 r., wpłynęły trzy pisma do Burmistrza Słubic dotyczące uznania za stronę postępowania w toczącym się postępowaniu w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Organ prowadzący postępowanie dokonał analizy stron postępowania i pismami z dnia 22 kwietnia 2021 r., poinformował wszystkie osoby podpisane w pismach o wyniku przeprowadzonej analizy. Pisma zostały wysłane pocztą tradycyjną za potwierdzeniem odbioru.

Biorąc pod uwagę przedłożone wyjaśnienia złożone w dniu 28 kwietnia 2021 r., Burmistrz Słubic, pismem z dnia 10 maja 2021 r., zwrócił się do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Gorzowie Wielkopolskim o uzgodnienie warunków realizacji przedsięwzięcia.

Organ prowadzący postępowanie pismem z dnia 10 maja 2021 r., zwrócił się z wnioskiem o wydanie opinii do Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Słubicach przedkładając wyjaśnienia z dnia 28 kwietnia 2021 r., oraz z dnia 9 kwietnia 2021 r.

Dnia 24 maja 2021 r., Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Słubicach zwrócił się do Burmistrza Słubic z pismem dotyczącym uzupełnienia wniosku. Organ prowadzący postępowanie wystąpił do inwestora przez pełnomocnika o przedłożenie wyjaśnień dotyczących niezbędnych informacji dla Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Słubicach. Informacje uzupełniono w dniu 9 czerwca 2021 r., za pośrednictwem Burmistrza Słubic.

Pismem z dnia 12 maja 2021 r. M znak WZŚ.4242.34.2021 .SL, Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Gorzowie Wielkopolskim wydał postanowienie uzgadniające realizację przedsięwzięcia. Również Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Słubicach pismem z dnia 18 czerwca 2021 r., znak: NZ.454.2.1.2021 wydał pozytywną opinię sanitarną w zakresie wymagań higienicznych i zdrowotnych dla realizacji przedsięwzięcia.

Na podstawie całego zgromadzonego materiału dowodowego ustalono co następuje:
Planowane przedsięwzięcie polegać będzie na budowie pawilonu handlowego wraz ze stacją paliw płynnych i niezbędną infrastrukturą towarzyszącą na obszarze działki o nr ewid. 356 w Słubicach. Stacja będzie zlokalizowana przy ulicy Obozowej.

W przedmiotowej instalacji odbywać się będzie proces magazynowania paliwa (olej napędowy, bio olej, etylina bezołowiowa E 98 i E 95) w przystosowanym do tego celu stalowym dwupłaszczowym podziemnym zbiorniku o pojemności 70 m³ z podziałem na cztery komory: ON - 40 m³; ON Bio - 7,5 m³; E 95- 15 m³ i E 98 - 7,5 m³ oraz proces wydawania (tankowania) paliwa polegający na napełnianiu zbiorników (baków) pojazdów samochodowych paliwem. Tankowanie odbywać się będzie przy zastosowaniu nowoczesnej instalacji paliwowej, na którą składać się będą jeden dystrybutor posadowiony na wysepce wyniesionej nad poziom przyległego podjazdu na wysokości 0,15 m z systemem zwrotnego odsysania oparów, co zabezpieczy przed emisją par w procesach wydawania tych produktów do zbiorników pojazdów tankujących paliwo na przedmiotowej stacji posadowione pod wiatą o powierzchni do 200 m². Z funkcjonowaniem projektowanej instalacji oraz pawilonu handlowego związane będzie zapotrzebowanie na wodę, energię, materiały itp. Woda wykorzystywana będzie głównie do celów bytowych i porządkowych obsługi stacji. Energia elektryczna wykorzystywana będzie do ogrzewania budynku handlowego i obsługi stacji, przygotowania ciepłej wody użytkowej, oświetlenia budynku i wiaty nad dystrybutorem paliw oraz do napędu pomp paliwowych. Zapotrzebowanie na paliwa dostosowane będzie do bieżącego zapotrzebowania. Projektowany pawilon handlowych oraz stacja paliw będą funkcjonować jedynie w porze dnia od 6 do 22.

Teren planowanego przedsięwzięcia nie jest objęty miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego. Działka o numerze ewid. 356 obręb Słubice znajduje się zgodnie ze zmianą studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta i gminy Słubice, uchwaloną Uchwałą Rady Miejskiej w Słubicach nr LVI/439/2018 z dnia 27 września 2018r., przedmiotowa nieruchomość gruntowa znajduje się w obszarze określonym symbolem MN- tereny zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej gdzie dopuszcza się możliwość lokalizowania:

- zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej
- zabudowy zagrodowej poza granicami miasta Słubice
- zabudowy usługowej - handel, bankowość, gastronomia, usługi zdrowia, usługi kultury i oświaty, usługi sportu i rekreacji,
- obiektów infrastruktury technicznej, komunikacji oraz zieleni uporządkowanej,
- obiektów innych usług wyłącznie po sporządzeniu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego

W rezultacie przeprowadzonej oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, Organ prowadzący postępowania określił warunki konieczne do uwzględnienia na etapie realizacji i eksploatacji planowanej inwestycji.

Na etapie realizacji planowanego przedsięwzięcia oddziaływanie przedsięwzięcia na środowisko będzie związane z prowadzeniem prac budowlanych z użyciem ciężkiego sprzętu. Mając to na względzie, wskazano w punktach II.1 i II.2 warunki w celu zapewnienia ochrony gruntu, wód powierzchniowych i gruntowych przed zanieczyszczeniami oraz ochrony przed emisją hałasu do środowiska. W związku z przewidywanymi uciążliwościami akustycznymi nałożono obowiązek prowadzenia prac wyłącznie w porze dziennej.

W trakcie analizy rozwiązań technologicznych zidentyfikowano najważniejsze problemy mogące wystąpić w związku z planowanym przedsięwzięciem. Stwierdzono, że projektowana inwestycja może potencjalnie oddziaływać na takie elementy środowiska jak: powietrze atmosferyczne, klimat akustyczny, gleba, wody podziemne.

Na etapie eksploatacji planowanej instalacji oddziaływanie przedsięwzięcia na środowisko będzie wynikało z emisji substancji zanieczyszczających do powietrza atmosferycznego, której źródłem będzie zorganizowana emisja ze stanowisk zlewowo- oddechowych, a także niezorganizowana emisja spalin z pojazdów poruszających się po terenie stacji paliw. Do obliczeń rozprzestrzeniania się zanieczyszczeń do powietrza atmosferycznego uwzględniono 6 emitorów. Obliczenia rozprzestrzeniania zanieczyszczeń w powietrzu wykonano zgodnie z metodyką zawartą w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 26 stycznia 2010 r. w sprawie wartości odniesienia dla niektórych substancji w powietrzu (Dz. U. z 2010 r. Nr 16, poz. 87). Po szczegółowej analizie inwestycji w zakresie jej wpływu na powietrze atmosferyczne, w tym przedstawionego prognozowania rozprzestrzeniania się zanieczyszczeń powietrza emitowanych przez emitory zidentyfikowane na terenie przedsięwzięcia wykazano, że przy zastosowaniu wskazanych w niniejszej decyzji warunków określających wyposażenie stacji paliw, tj. pkt. od III. 2 do III.7., szacuje się, że działalność projektowanej stacji nie będzie uciążliwa po względem zanieczyszczenia powietrza - nie będzie powodować przekroczeń dopuszczalnych poziomów substancji poza terenem do którego inwestor posiada tytuł prawny.

Przedsięwzięcie będzie powodować emisję hałasu. Na poziom dźwięku w środowisku będą wpływać następujące emitory: ruch komunikacyjny oraz klimatyzatory. Podkreślenia wymaga fakt, że przedmiotowe przedsięwzięcie nie będzie wyposażone w odkurzacz i kompresor. Po szczegółowej analizie inwestycji w zakresie jej wpływu na klimat akustyczny, uznano, że przy zastosowaniu wskazanym w niniejszej decyzji warunków, określających wyposażenie stacji paliw tj., punkty III.2 - III.8., jej działalność nie przekroczy dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku w porze dnia (przedsięwzięcie będzie funkcjonowało od 6 do 22) na terenach podlegających ochronie akustycznej (tereny zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej znajdujące się w bezpośrednim sąsiedztwie przedsięwzięcia), określonych w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 14 czerwca 2007 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku (t. j. Dz. U. z 2014 r. poz. 112). Należy mieć na uwadze, że przedstawiona analiza ma charakter szacunkowy oparty o przyjętą metodykę i założenia techniczne oraz jak każda prognoza, obarczona jest marginesem niepewności. Z tego też względu, zasadnym jest przeprowadzenie analizy porealizacyjnej w zakresie rzeczywistego oddziaływania akustycznego w trakcie funkcjonowania planowanego przedsięwzięcia - warunek wskazany w punkcie V.

Projektowane przedsięwzięcie zaopatrywane będzie w wodę z istniejącej sieci wodociągowej. Zastosowany sposób rozwiązania gospodarki wodno-ściekowej zapewni ochronę wód powierzchniowych i podziemnych przy spełnieniu określonych w sentencji niniejszej decyzji warunków w punktach II.3. - II.8. oraz III.3., III.7. i III.8.

W celu ochrony środowiska wodno-gruntowego zastosowany zostanie dwupłaszczowy zbiorniki magazynowy (punkt III.3.). Ponadto miejsce dystrybucji paliw i spustu paliw z autocysterny do zbiornika magazynowego będzie posiadać szczelną betonową nawierzchnię - punkt III.7.

Według Planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza Odry, teren przedmiotowego przedsięwzięcia znajduje się na obszarze jednolitej części wód podziemnych (JCWPd) GW600040, której stan ilościowy i chemiczny oceniono jako dobry, a osiągnięcie celów środowiskowych jako niezagrażone. Celem środowiskowym jest dobry stan chemiczny i ilościowy. Ponadto, przedsięwzięcie zlokalizowane jest na obszarze jednolitej części wód powierzchniowych (JCWP) o nazwie Racza Struga do dopływu z Czarnowa o kodzie RW600017189686 - jest to silnie zmieniona część wód, jej stan oceniono jako zły, a osiągnięcie celów środowiskowych jako niezagrażone. Celem środowiskowym jest dobry potencjał ekologiczny i dobry stan chemiczny. Rozpatrywana inwestycja nie ma wpływu na stan wód, którego utrzymanie lub poprawa jest ważnym czynnikiem dla ochrony siedlisk lub gatunków występujących na obszarach chronionych zlokalizowanych na wyżej wskazanych jednolitych częściach wód.

Podkreślenia wymaga fakt, że analizowana inwestycja realizowana będzie na terenie głównego zbiornika wód podziemnych nr 144 „Dolina Kopalna Wielkopolska”. Z uwagi na to że analizowana inwestycja nie wymaga poboru wód podziemnych nie przewiduje się jego negatywnego wpływu na stan ilościowy wód podziemnych tego zbiornika. Inwestycja nie powinna również negatywnie oddziaływać na stan jakościowy wód ww. GZWP, gdyż paliwa magazynowane będą w szczelnym zbiorniku podziemnym wyposażonym w urządzenia zabezpieczające przed ewentualnymi wyciekami podczas ich napełniania oraz w instalacje kontrolno - pomiarową i układ detekcji umożliwiający lokalizację niekontrolowanych wycieków - punkt III.3. i III.4. niniejszej decyzji. Uwzględniając łącznie uwarunkowania związane z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko, określone w art. 63 ustawy o ooś, po analizie wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla planowanego przedsięwzięcia, stwierdzono, że proponowana inwestycja nie jest zlokalizowana w strefie ochronnej ujęć wód i obszarach ochronnych zbiorników wód śródlądowych, na obszarach wybrzeży, obszarach górskich, leśnych, obszarach o krajobrazie mającym znaczenie historyczne, kulturowe lub archeologiczne, obszarach przylegających do jezior i obszarach ochrony uzdrowiskowej. Przedsięwzięcie planuje się zlokalizować w sąsiedztwie zabudowy mieszkalnej jednorodzinnej. Przedmiotowe przedsięwzięcie nie jest także zlokalizowane na obszarach wymagających specjalnej ochrony ze względu na występowanie gatunków roślin, zwierząt i grzybów lub ich siedlisk lub siedlisk przyrodniczych objętych ochroną, w tym na obszarach Natura 2000 oraz pozostałych terenach objętych formami ochrony przyrody i nie będzie oddziaływać na gatunki i siedliska tam chronione. Najbliżej położony obszar chroniony to obszar mający znaczenie dla Wspólnoty Łęgi Słubickie PLH080013 oraz obszar specjalnej ochrony ptaków Dolina Środkowej Odry PLB080004, Odległość tych form ochrony przyrody od miejsca lokalizacji przedsięwzięcia wynosi ok. 1,22 km. Eksploatacja przedmiotowej inwestycji nie pogorszy właściwego stanu ochrony, jak również nie wpłynie znacząco na integralność oraz spójność obszarów Natura 2000 oraz pozostałych form ochrony przyrody.

Przedsięwzięcie nie będzie miało wpływu na ewentualne zmiany klimatu. Brak będzie znaczącej emisji gazów cieplarnianych, inwestycja nie spowoduje także zajęcia terenów zdolnych do pochłaniania tego rodzaju gazów.

Przedsięwzięcie nie jest także związane z wykorzystaniem zasobów naturalnych. Brak jest także podstaw do stwierdzenia ryzyka katastrofy naturalnej i budowlanej. Ewentualne oddziaływania, choć mogą być długotrwałe, to będą miały zasięg lokalny.

Podsumowując, przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wykazała, że inwestycja pn. „Budowa pawilonu handlowego wraz ze stacją paliw oraz z niezbędną infrastrukturą towarzyszącą na działce nr 356 obręb 3 m. Słubice”, nie będzie miała znaczącego wpływu na poszczególne elementy środowiska zarówno na etapie realizacji, jak i jego eksploatacji.

Mając na uwadze art. 248 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (t. j. Dz. U. z 2020 r. poz. 1219, z późn. zm.), w związku z rozporządzeniem Ministra Gospodarki z dnia 29 stycznia 2016 r. w sprawie rodzajów i ilości znajdujących się w zakładzie substancji niebezpiecznych, decydujących o zaliczeniu zakładu do zakładu o zwiększonym lub dużym ryzyku wystąpienia poważnej awarii przemysłowej (Dz. U. z 2016 r. poz. 138) stwierdza się, że planowana stacja paliw nie zalicza się do

zakładów o zwiększonym ryzyku wystąpienia poważnej awarii przemysłowej, a tym bardziej do zakładów o dużym ryzyku wystąpienia poważnej awarii przemysłowej.

Ze względu na szczegółowy i jednoznaczny opis planowanej do zastosowania technologii oraz stosowanych środków mających na celu zmniejszenie uciążliwości dla środowiska, w związku z planowanym przedsięwzięciem, nie stwierdzono konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1 lub dokonaniem zgłoszenia określonego w art. 72 ust. 1a ww. ustawy o ooś, pod warunkiem jednak, że we wniosku o wydanie ww. decyzji nie zostaną dokonane zmiany w stosunku do wymagań określonych w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach oraz w raporcie.

Ponadto ze względu na lokalny charakter oddziaływania, wielkość emitowanych zanieczyszczeń oraz lokalizację inwestycji w znacznej odległości od granic państwa, a także zakres oddziaływania ograniczony do granic działki objętej inwestycją, nie stwierdzono również konieczności przeprowadzenia postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko.

W ramach oceny wpływu przedsięwzięcia na środowisko, w tym w szczególności na klimat akustyczny, zgodnie z obowiązkiem nałożonym w punkcie V niniejszej decyzji, należy przedstawić analizę porealizacyjną, w ramach której ma nastąpić porównanie ustaleń zawartych w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko i w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach z rzeczywistym oddziaływaniem przedsięwzięcia na środowisko i działaniami podjętymi w celu jego ograniczenia. Wykonana analiza pozwoli na stwierdzenie, czy standardy jakości środowiska na tych terenach przy zastosowaniu rozwiązań technicznych zostaną zachowane oraz w razie ich przekroczenia wprowadzenie dodatkowych zabezpieczeń.

Ze względu na rodzaj inwestycji nie ma także podstaw do utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania w rozumieniu przepisów ustawy Prawo ochrony środowiska.

Organ prowadzący postępowanie, biorąc pod uwagę protesty mieszkańców dotyczące odmowy wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest zobligowany do odmowy wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, które może nastąpić wyłącznie na podstawie przesłanek wskazanych w obowiązujących przepisach prawa tj. ustawy z dnia 3 października 2008r., o udostępnianiu o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko. Za tym stwierdzeniem podążyło orzecznictwo (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 7 czerwca 2017 r., sygn. akt IV SA/Po 121/17) jednocześnie został zamieszczony zapis „Obowiązujące na omawianym terenie studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego nie stanowią przepisów prawa powszechnie obowiązującego i tym samym organ nie jest uprawniony do kontroli zgodności planowanego przedsięwzięcia z postanowieniami studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy”.

W myśl art. 33 i art. 79 ust. 1 ustawy ooś Burmistrz Słubice, rozpoczął procedurę udziału społeczeństwa w postępowaniu w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia p.n.: „budowa pawilonu handlowego wraz ze stacją paliw oraz z niezbędną infrastrukturą towarzyszącą na działce nr 356 obręb 3 M. Słubice”, w terminie od 28 czerwca 2021 r., do dnia 29 lipca 2021 r. Obwieszczenie z dnia 28 czerwca 2021 r., znak WKO.6220.21.2020.RS zostało podane do publicznej wiadomości w Biuletynie Informacji Publicznej Gminy Słubice, na tablicy ogłoszeń Urzędu Miejskiego w Słubicach oraz w pobliżu miejsca planowanego przedsięwzięcia.

W wyznaczonym terminie, w ramach toczącego się postępowania z udziałem społeczeństwa, nie wniesiono uwag, wniosków i zastrzeżeń w sprawie.

Zgodnie z art. 10 § 1 k.p.a., przed wydaniem niniejszej decyzji organ prowadzący postępowanie obwieszczeniem z dnia 17 sierpnia 2021 r., znak: WKO.6220.21.2020.RS poinformował strony postępowania o możliwości zapoznania się z zebrany materiał dowodowy i wyznaczył czternastodniowy termin do wypowiedzenia się w sprawie. Burmistrz Słubice z uwagi na skomplikowany charakter sprawy oraz analizę zgromadzonego materiału, zawiadomieniem z dnia 27 września 2021 r,

SAMORZĄDOWE KOLEGIUM ODWOŁAWCZE

W GORZOWIE WIELKOPOLSKIM

ul. Chrobrego 31, 66-400 Gorzów Wlkp.
telefon: 95 735-81-00, faks: 95 735-81-11

działając na podstawie art. 36§ 1 k.p.a. poinformował strony postępowania o wydłużeniu terminu załatwienia sprawy do 30 października 2021 r.

W dniu 21 września 2021 r., do Burmistrza Słubic wpłynęło pismo dotyczące uznania za stronę osób nie będące stronami w przedmiotowym postępowaniu. Organ prowadzący postępowanie pismem z dnia 28 września 2021 r., znak: WKO.6220.21.2020.RS poinformował osoby reprezentowane przez pełnomocnika o podtrzymaniu stanowiska Burmistrza Słubic wyrażonego w pismach z dnia 22 kwietnia 2021 r.

W dniu 28 września 2021 r., do Burmistrza Słubic wpłynęło pismo dotyczące udostępnienia akt sprawy dla osób będącymi stronami w przedmiotowym postępowaniu reprezentowanych przez pełnomocnika adwokata Dominika Pahla. (akta zostały udostępnione w dniu 6 października 2021 r.).

W dniu 12 października 2021 r., do Burmistrza Słubic wpłynęło pismo dotyczące uznania za stronę osób nie będące do tej pory stroną w przedmiotowym postępowaniu.

Burmistrz Słubic pismem z dnia 29 października 2021 r., poinformował o potrzymaniu stanowiska wyrażonego w piśmie z dnia 22 kwietnia 2021 r., Ponadto przedkładając zestawienie osób uznanych i nie uznanych za strony w przedmiotowym postępowaniu.

W związku z wypełnieniem przez Wnioskodawcę wymogów formalnych do uzyskania przedmiotowej decyzji po przeprowadzeniu, zgodnie z ustawą o oś, oceny oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na środowisko orzeciono jak w sentencji.”

Od powyższej decyzji odwołanie w ustawowym terminie złożyły strony postępowania tj. Grzegorz Widzewicz, Marcin Jabłoński, Joanna Szymańska-Cierach, Dorota Muzyka-Warchulska, Grażyna Gibala, Urszula Thomas, Łukasz Cierach, Jolanta Narożna, Mirosław Włodarczak, Czesław Dzierniejko reprezentowani przez pełnomocnika adw. Dominika Pahl.

W uzasadnieniu odwołania wskazał, co następuje:

„Działając w imieniu i na rzecz Odwołujących się [vide: komparycja niniejszego odwołania, str. 1 - 2 pełnomocnictwa, wraz z dowodami uiszczenia opłat skarbowych od pełnomocnictw w aktach sprawy, zgodnie z art. 127 § 1 i § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz.U. z 2020r., poz, 256 ze zm.) [dalej też jako: „k.p.a.”] w zw, z art. 129 § 1 i § 2 k.p.a., niniejszym, składam odwołanie od decyzji Burmistrza Słubic z dnia 29 października 2021 roku, znak: WKO.6620.21.2021.RS [dalej też, jako: „Decyzja”], zaskarżając w/w decyzję w całości.

Skarżonemu orzeczeniu zarzucam:

- 1) rażące naruszenie przepisów prawa materialnego oraz prawa procesowego, tj. art. 74 ust. 3a pkt 1) u.i.o.ś. w zw, z art. 74 ust. 3a pkt 2) u.i.o.ś. i art. 74 ust. 3 pkt 3) u.i.o.ś. w zw. z art. 28 k.p.a., mające istotny wpływ na treść skarżonej decyzji, poprzez nieprzyznanie wszelkim zainteresowanym podmiotom, które zgłosiły swój akces do sprawy, statusu strony postępowania w zakresie zawisłego postępowania środowiskowego, podczas gdy pozostałe podmioty powinny zostać uznane za strony postępowania wobec ziszczenia się pozostałych pozytywnych przesłanek z pkt 2) i pkt 3) skarżonego przepisu art. 74 ust. 3a u.i.o.ś, których Organ I instancji nie zweryfikował, co powinien uczynić przed dniem wydania decyzji, a czego nie dokonał i czego próżno szukać w treści skarżonej decyzji;
- 2) rażące naruszenie przepisów prawa materialnego i procesowego, tj. art. 71 ust. 2 pkt 2 u.i.o.ś. w zw. z art. 80 u.i.o.ś w zw. z § 3 pkt 34 lit. a rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 roku w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. 2019.1839) [dalej też, jako: „Rozporządzenie”] w zw. z § 3 pkt 35 Rozporządzenia w zw. z art. 85 ust. 2 u.i.o.ś w zw. z art. 80 ust. 1 pkt 3) u.i.o.ś, mające istotny wpływ na treść skarżonej decyzji, poprzez wydanie skarżonej decyzji dla przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, pomimo nieodniesienia się do wniosków oraz argumentacji podnoszonych przez społeczność lokalną jak i niewskazania w jaki sposób zostały wzięte pod uwagę, i w jakim zakresie zostały uwzględnione uwagi i wnioski zgłoszone w związku z udziałem społeczeństwa w niniejszym postępowaniu;

- 3) rażące naruszenie przepisów prawa procesowego i materialnego, tj. art. 7 k.p.a. w zw. z art. 77 k.p.a. w zw. z art. 80 k.p.a. w zw. z art. 74 ust. 3a u.i.o.ś. w zw. z § 3 pkt 34 Rozporządzenia w zw. z § 3 pkt 35 Rozporządzenia, mające istotny wpływ na treść skarżonej decyzji, poprzez przekroczenie przez Organ I instancji swobodnej oceny dowodów, w tym niepełne zweryfikowanie przez Burmistrza Słubic - w oparciu o argumentację przedstawioną przez pełnomocnika Stron postępowania treścią pisma z dnia 12 października 2021 roku - czy wszelkim podmiotom, wobec wykładni interesu prawnego zawierającego element potencjalności, przysługuje status strony niniejszego postępowania środowiskowego, co wpłynęło na nieuznanie za strony postępowania podmiotów, których przysługuje wyraźny i niezaprzeczalny interes prawny;
- 4) rażące naruszenie przepisów prawa materialnego oraz procesowego, tj. art. 32 ust. 1 Konstytucji RP w zw. z art. 2 Konstytucji RP w zw. z art. 8 k.p.a. w zw. z art. 80 ust. 1 u.i.o.ś. w zw. z art. 6 k.p.a., mające istotny wpływ na treść wydanego w sprawie orzeczenia, poprzez bezwzględne uchybienie naczelnej zasadzie proporcjonalności oraz proporcjonalności konstytucyjnej, przy czym nie zaszły jakiegokolwiek względy natury prawno-faktycznej pozwalające na zastosowanie odstępstwa od tejsze zasady;
- 5) rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 113 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 roku o ochronie środowiska w zw. z rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 14 czerwca 2007 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku (Dz. U. z 2014 r. poz. 112), w konsekwencji czego, w przypadku realizacji inwestycji zostaną przekroczone dopuszczalne normy hałasu dla zabudowy jednorodzinnej - zarówno w porze nocnej, jak i porze dziennej;
- 6) rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 7 k.p.a. w zw. z art. 77 k.p.a. w zw. z art. 7a k.p.a. w zw. z art. 80 k.p.a. w zw. z art. 84k.p.a., mające istotny wpływ na treść skarżonej decyzji, poprzez obdarzenie walorem wiarygodności i prawdziwości dokumentu prywatnego w postaci raportu oddziaływania na środowisko, pomimo licznych wątpliwości w tym względzie wyrażanych przez Organ I instancji w uzasadnieniu skarżonej decyzji {„charakter szacunków/, Jak każda prognoza, obarczona jest marginesem niepewności, „potencjalność“), a przede wszystkim przez zainteresowanych mieszkańców pismem (sprzeciwem) z dnia 10 lutego 2021 roku, co wymagało dopuszczenia oraz przeprowadzenia właściwego dowodu z opinii biegłego, celem wyjaśnienia wszelkich sprzeczności oraz podniesionych uchybień;
- 7) rażące naruszenie przepisów postępowania i materialnego, tj. art. 107 k.p.a. w zw. z art. 85 ust. 2 u.i.o.ś., mające istotny wpływ na treść skarżonej decyzji, mające istotny wpływ na treść wydanej w sprawie decyzji, poprzez nienależyte uzasadnienie skarżonego orzeczenia, z uwagi na zawarcie w nim zbyt lakonicznych { ogólnikowych) twierdzeń, na których oparł się Organ rozpoznający niniejszą sprawę oraz przyczyn, z powodu których innym dowodom, wnioskom i argumentom i faktom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej bądź je pominął, nie zważając również uwagi na okoliczności podnoszone przez podmioty w sprawie zainteresowane w ramach udziału społeczeństwa w niniejszym postępowaniu;
- 8) rażące naruszenie przepisów postępowania i prawa materialnego, tj. art. 107 k.p.a. w zw. z art. 85 ust. 2 u.i.o.ś. w zw. z art. 8 k.p.a. w zw. z art. 10 k.p.a., mające istotny wpływ na treść skarżonej decyzji, poprzez niepełne uzasadnienie skarżonej decyzji, wbrew literalnemu brzmieniu u.i.o.ś., podczas gdy Organ I instancji powinien:
  - a) podać nie tylko informacje o przeprowadzonym postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa, jak również o tym, w jaki sposób zostały wzięte pod uwagę, i w jakim zakresie zostały uwzględnione uwag/ i wnioski zgłoszone w związku z udziałem społeczeństwa, a tym bardziej jakiego typu i na jakie okoliczności przedłożone zostały wnioski i zarzuty;
  - b) podać informacje w jaki sposób zostały wzięte pod uwagę i w jakim zakresie zostały uwzględnione ustalenia zawarte w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, jak i pozostałe uzgodnienia i opinie organów, czego wskazania (wyszczególnienia), a tym bardziej rozwinięcia próżno szukać na tamach lakonicznego uzasadnienia zaskarżonej decyzji.

SAMORZĄDOWE KOLEGIUM ODWOŁAWCZE

W GORZOWIE WIELKOPOLSKIM

ul. Chrobrego 31, 66-400 Gorzów Wlkp.
telefon: 95 735-81-00, faks: 95 735-81-11

- 9) naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.a. w zw. z art. 77 § 1 k.p.a. w zw. z art. 80 k.p.a. w zw. z art. 84 k.p.a., mające istotny wpływ na treść wydanego w sprawie orzeczenia, polegające na wadliwym i niewyczerpującym rozpatrzeniu całego materiału dowodowego, jak również niepodjęciu wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego zebrania materiału dowodowego, wyjaśnienia stanu faktycznego oraz załatwienia sprawy, podczas gdy lakoniczność uzasadnienia decyzji nie pozwala na przyjęcie czy Organ właściwe wnioski w sprawie ustalił czy też stały się one przedmiotem probabilistyki;
- 10) naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.a. w zw. z art. 77 § 1 k.p.a. w zw. art. 80 k.p.a., mające istotny wpływ na treść wydanego w sprawie orzeczenia, polegające na niewyczerpującym zebraniu i rozpatrzeniu całego materiału dowodowego oraz na jego dowolnej, a nie swobodnej ocenie.

W związku z powyższym, tj. z uwagi na treść podniesionych w niniejszym środku odwoławczym zarzutów, wnoszę o:

- uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości; ewentualnie
- uchyleni e zaskarżonego orzeczenia w całości przez Organ II instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia Organowi I instancji.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 października 2021 roku, znak: WKO.6620.21.2021.RS, Burmistrz Słubic (Organ), po rozpoznaniu, w zawisłym postępowaniu środowiskowym, wniosku Inwestora - Krzysztofa Menela - ustalił środowiskowe warunki zgody na realizację przedsięwzięcia pod nazwą: „budowa pawilonu handlowego wraz ze stacją paliw oraz z niezbędna infrastrukturą towarzyszącą na działce nr 356 obręb 3 M. Słubice. Obwieszczeniem z dnia 02 listopada 2012 roku, znak: WKO.6620.21.2021.RS, Burmistrz Słubic zawiadomił strony postępowania o wydanej decyzji środowiskowej. Zgodnie z obowiązującym lex specialis - decyzja została wydana w trybie art. 74 ust. 3 u.i.o.ś. w zw. z art.. 49 k.p.a.

Odwołujący się nie godzą się z zapadłym orzeczeniem, kwestionując je zarazem pod względem formalnym, faktycznym oraz materialnym.

Na wstępie wskazać należy, iż postępowanie środowiskowe nie przystaje być postępowaniem administracyjnym, co stanowi o tym, iż stosuje się do niego naczelne zasady oraz regulacje zawarte w kodeksie postępowania administracyjnego, co stanowi o tym, iż zarzuty podniesione - treścią niniejszego odwołania - skonstruowane zostały poprawnie pod względem formalnoprawnym.

Przechodząc do uzasadnienia postawionych w petitum niniejszego odwołania zarzutów, podkreślić należy, iż Organ dopuścił się naruszenia licznych przepisów prawa materialnego oraz procesowego, mających wpływ na treść orzeczenia wydanego przez Burmistrza Słubic. Bez wątpieniem uchybieniem proceduralnym przeprowadzonego przez Organy postępowania był brak dopełnienia przy wszczęciu i prowadzeniu postępowania o wydanie decyzji środowiskowej obowiązku ustalenia wyczerpującego, a zarazem prawidłowego kręgu stron postępowania i zapewnienia tym uprawnionym podmiotom czynnego udziału w postępowaniu w obu instancjach, Według art. 74 ust. 3a ustawy o informacji - stroną postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wnioskodawca oraz podmiot, któremu przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie w wariantcie zaproponowanym przez wnioskodawcę, z zastrzeżeniem art. 81 ust. Przede wszystkim, zgodnie z naczelną regułą postępowania administracyjnego wszelkie wątpliwości wobec przyznania danemu podmiotowi statusu Strony postępowania rozstrzyga się na korzyść tego podmiotu, przy czym wskazanie [przez Organ] na zewnątrz, iż dany podmiot nie posiada statusu Strony postępowania możliwe jest dopiero po kompletnym i pełnym zbadaniu wszelkich przesłanek, które implikować mogą przyznanie tychże uprawnień zgłaszającym się (do postępowania) podmiotom: mowa zarówno o przepisach rangi lex generalis (art. 28 k.p.a.), jak i lex specialis (art. 74 ust. 3a u.i.o.ś.). Również, mając na względzie podobieństwo regulacji zawartej w art. 74 ust. 3a u.i.o.ś. do uregulowania, o którym mowa w art. 28 ust. 2 Prawa budowlanego, nie można pominąć funkcjonującego zarówno w orzecznictwie, jak i doktrynie poglądu, że wykładnia art. 28 ust. 2 Prawa budowlanego, a zatem i wyrażona w tym przepisie

definicja obszaru oddziaływania obiektu, musi być dokonywana przez pryzmat art. 2 Konstytucji i wyrażonej w niej zasady demokratycznego państwa prawnego, będącej jednocześnie źródłem zasady prawa do procesu. Skoro tak, to wątpliwości dotyczące tego czy podmiotowi przysługuje status strony w sprawie administracyjnej należy rozstrzygać na jej korzyść, otwierając jej drogę do obrony interesu prawnego (por. B. Adamiak, Prawo do procesu na drodze administracyjnej jako gwarancja realizacji zasady demokratycznego państwa prawnego (w:) Instytucje procesu administracyjnego i sądowniczoadministracyjnego, Księga jubileuszowa dedykowana Profesorowi Ludwikowi Żukowskiemu, red. J. Posłyszny, Z. Czarnik, R. Sawuła, Przemyśl-Rzeszów 2009; wyrok NSA z 22 października 2010 r., sygn. akt: II OSK 1481/09).

Nie ulega wątpliwości, iż znowelizowana zawartość normatywna art. 74 ust. 3a u.i.o.ś. zawiera przesłanki o charakterze rozłączonym (o czym świadczy zastosowanie średników, jak i spójnika „lub”), co stanowi o logicznej alternatywnie i czyni koniecznym zbadanie przez Organ wszystkich f pkt 1 - 3) przesłanek wynikających z w/w przepisu. Niemniej, na Organie ciąży także obowiązek przedstawienia sprawozdania z tak dokonanej egzegezy - subsumpcji, co powinno znaleźć swoje odzwierciedlenie w treści decyzji, tj. orzeczeniem Organ I instancji powinien wskazać, dlaczego nie uzna! innych podmiotów za strony postępowania lub dlatego też uznał tylko niektóre z nich. Kontynuując, trzecia ze wskazanych w art. 74 ust. 3a u.i.o.ś przesłanek zawiera zwrot szacunkowy: "znaczne oddziaływanie przedsięwzięcia", a kryterium umożliwiającym kwalifikowanie oddziaływania przedsięwzięcia jako znacznego jest ustalenie, że przedsięwzięcie może wprowadzać ograniczenia w zagospodarowaniu nieruchomości, zgodnie z jej aktualnym przeznaczeniem (normatywna analogia do przesłanki definicji obszaru oddziaływania zawartej w Prawie budowlanym). Tymczasem, co wynika z akt sprawy administracyjnej, Burmistrz Słubic odmówił przyznania pozostałym podmiotom statusu Strony niniejszego postępowania, z uwagi na stwierdzenie, iż na podstawie ewidencji gruntów ustalono, że dany podmiot jest właścicielem działki: „która znajduje się w odległości większej niż powyższy przepis”. Nie wskazano też czy chodzi o odległość z pkt 1) czy z pkt 3); nie uargumentowano dlaczego podmiot „nie spełniła” przesłanki pozytywnej z pkt 2) przywoływanego przepisu, co wynika wprost z jednego z pisma kierowanych do podmiotu - zainteresowanego. Pismem z dnia 29 października 2021 roku [wraz z tabelą] poinformował jedynie o podtrzymaniu swojego stanowiska w sprawie: „(...) uprzejmie informuje, iż Burmistrz Słubic podtrzymuje swoje stanowisko wyrażone w pismach z dnia 22 kwietnia 2021 r., dotyczące uznania bądź nie uznania za stronę w przedmiotowym postępowaniu”. Nota bene w/w pismo zostało wydane w dniu 29 października 2021 roku, a więc w tym samym dniu co skarżona decyzja. Wobec powyższego, jak również nadania w/w pisma dopiero w dniu 02 listopada 2021 roku, a przede wszystkim znacznie późniejszego odbioru w/w pisma w placówce pocztowej (16.11), pełnomocnik nie mógł się nawet z nim zapoznać przed wydaniem decyzji w sprawie, co również wpłynęło na przysługujące stronom prawo do obrony, wobec niemożności poznania stanowiska Organu przed wydaniem decyzji,

Podkreślić należy, iż Burmistrz Słubic powinien zbadać i przeanalizować wszelkie przesłanki wymienione w wyszczególnionym przepisie, czego wedle treści skarżonej decyzji nie uczynił - albowiem na próżno wśród 15 (słownie: piętnastu) stron skarżonej decyzji szukać jest wyczerpującego (lub nawet jakiegokolwiek) uzasadnienia prawno-faktycznego dla stanowiska Organu I instancji. Burmistrz Słubic zapomniał, iż interes prawny ustalany w oparciu o treść art. 74 ust. 3a pkt 3 u.i.o.ś. zawiera element potencjalności, co oznacza że stroną może być podmiot na nieruchomość którego przedsięwzięcie może oddziaływać, co oznacza, że do wyznaczenia obszaru oddziaływania przedsięwzięcia na podstawie tej przesłanki istotne jest nie otoczeniu (wykazanie naruszenia interesu prawnego), lecz także zaistnienie możliwości wywołania przez to przedsięwzięcie oddziaływania na teren otaczający działkę inwestora. Określenie "oddziaływanie" odnosi się również do terenów, na których uciążliwości związane z przedsięwzięciem mieszczą się w granicy norm wynikających z przepisów prawa lub wydanych na ich podstawie decyzji, a przy ustalaniu kręgu stron postępowania w pierwszej kolejności organ powinien rozważyć udział właścicieli czy użytkowników wieczystych działek bezpośrednio sąsiadujących z terenem działek, na których planowana jest inwestycja wskazana we wniosku, a w dalszej kolejności nieruchomości,

na które inwestycja, ze względu na swój charakter i specyfikę, będzie oddziaływać (wyrok WSA w Gorzowie Wielkopolskim z 22 maja 2013 r., sygn. akt: II SA/Go 173/13). W sprawie brak jest dowodów co do przeprowadzenia powyższych czynności. Zatem, osoby legitymujące się tytułem prawnym do działek położonych na tak wyznaczonym obszarze, i nie tylko (!), powinny być uznane za stronę postępowania.

Wiadomym jest, iż oddziaływanie na nieruchomości nie oznacza jedynie, oddziaływania na budynek mieszkalny. Ustawodawca wprost wskazuje, że obszar oddziaływania obejmuje działki znajdujące się w zasięgu oddziaływania przedsięwzięcia. Skoro tak, to okoliczność, czy na działce tej znajduje się budynek mieszkalny pozostaje bez wpływu na ustalenie czy jej właścicielowi przysługuje przymiot strony. W konsekwencji badanie, czy nieruchomości podmiotów, których pełnomocnik reprezentuje (lub też inne osoby, które nie są reprezentowane przez pełnomocnika), znajdują się w obszarze oddziaływania planowanego przedsięwzięcia nie można sprowadzać się jedynie do porównania wykazów ewidencji gruntów i wykazu Stron, czy też opierać się na wypisach z rejestru gruntów dla działek, na które może oddziaływać przedsięwzięcie (wraz z mapą ewidencyjną) albo opierać się na literalnym brzmieniu przesłanek z art. 74 ust. 3a u.i.o.ś, w przypadku gdy dwie (!) z nich są przesłankami ocennymi, a Organ I instancji nie może podchodzić do oceny dowolnie, a jedynie swobodnie. Skoro postępowanie administracyjne ma z założenia zapewnić ochronę interesów prawnych jednostki, to wątpliwości dotyczące legitymacji do udziału w postępowaniu administracyjnym w charakterze jego strony należy rozstrzygać na korzyść podmiotu domagającego się uznania za stronę postępowania (wyroki NSA z dnia 29 września 2010 r., sygn. akt II OSK 1481/10, z dnia 18 maja 2016 r., sygn. akt II OSK 2177/14, z dnia 18 lipca 2017 r., sygn. akt II OSK 2889/15 oraz Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, pod redakcją R. Hauser, M. Wierzbowski, wydanie 6 str. 276).

Idąc dalej, Organ I instancji naruszył art. 71 ust. 2 pkt 2 u.i.o.ś. w zw. z art. 80 u.i.o.ś w zw. z § 3 pkt 34 lit. a rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 roku w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U, 2019.1839) w zw. z § 3 pkt 35 w/w rozporządzenia w zw. z art. 85 ust. 2 u.i.o.ś., w wyniku wydania skarżonej decyzji dla przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, pomimo nieodniesienia się do wniosków oraz argumentacji podnoszonych przez społeczność lokalną na podstawie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko, jak i niewskazania w jaki sposób zostały wzięte pod uwagę. Zgodnie z przepisem *lex specialis*, który zawarty jest w art. 85 w/w ustawy: w przypadku gdy została przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko w uzasadnieniu decyzji należy zamieścić informacje o przeprowadzonym postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa oraz o tym, w jaki sposób zostały wzięte pod uwagę, i w jakim zakresie zostały uwzględnione uwagi i wnioski zgłoszone w związku z udziałem społeczeństwa. Jedynie na stronie 8 (ósmej) skarżonej decyzji można znaleźć wzmiankę: „W dniu 12 lutego 2021 r. oraz 15 lutego 2021 r., wpłynęły wniosek Mieszkańców Osiedla Leśnego dla przedsięwzięcia (...), powołując się na błędy zawarte w raporcie oddziaływania na środowisko (...) W związku z negatywną opinią sanitarną oraz protestem mieszkańców przeciwko budowie przedmiotowej inwestycji, organ prowadzący postępowanie, pismem z dnia 19 lutego 2021 r. (...)”. Przedmiotowa decyzja nie zawiera szerszego uzasadnienia w/w kwestii podnoszonych z udziałem społeczeństwa (Mieszkańców Osiedla Leśna), wobec czego uznać należy, ją za niepełną, a tym bardziej wadliwą. Nie chodzi tylko i wyłącznie o dostrzeżone wady z art. 107 k.p.a., ale także te, o których wspomniano powyżej. Decyzja ma być przejrzysta (transparentna) dla społeczeństwa. Po to też ustawodawca postanowił o obowiązku informacyjnym, poprzez obwieszczenie o decyzji, aby lokalna społeczność mogła dowiedzieć się o wszelkich okolicznościach sprawy, w tym zasadności poruszanych wniosków oraz argumentacji. Wystarczy spojrzeć na obszerność pisma Mieszkańców z dnia 12 lutego 2021 roku oraz 15 lutego 2021 roku (vide: w aktach sprawy), aby przekonać się, iż Organ w ogóle nie ustosunkował się do ich twierdzeń i wniosków, jak i przemilczał nawet fakt wyekspozowania wniosków i zarzutów przez najbardziej zainteresowane osoby.

Mieszkańcy Osiedla Leśnego podnieśli okoliczności, iż w/w zamierzenie jest przedsięwzięciem mogącym potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko wobec zakresu swojej rozległej działalności - budowy stacji paliw, czynnej do 22:00 od poniedziałku do niedzieli, z mocnym i ponadprzeciętnym natężeniem ruchu, nie licząc już pojazdów osobowych / ciężarowych (!) podjeżdżających pod dystrybutory (byłby to pierwszy - większy obiekt usługowo - handlowy przy wjeździe do miasta Słubice, zlokalizowany niedaleko do pierwszego ronda, w niedalekiej odległości od przejścia granicznego czy granicy RP), o znacznym i ponadprzeciętnym natężeniu akustycznym, na co wskazuje Organ I instancji w uzasadnieniu skarżonej decyzji - obowiązek sporządzenia analizy porealizacyjnej w zakresie oddziaływania na klimat akustyczny w porze dnia; powodowanie przez realizowanie przedsięwzięcie emisji hałasu, na co będą mieć wpływ takie emitory, jak: ruch komunikacyjny czy klimatyzatory, a analiza przedłożona do wniosku inwestora ma jedynie charakter szacunkowy oparty o przyjęta metodykę, co jak każda prognoza obarczone jest marginesem niepewności). Przy czym, w tej kwestii, Organ nie odnosi się do wniosków Mieszkańców, a jedynie do zakresu złożonego wniosku i raportu znajdującego się w aktach sprawy, a wydając decyzję, zgodnie z art. 80 ust. 1 pkt 3 u.i.o.ś. organ administracji powinien mieć na względzie: „wyniki postępowania z udziałem społeczeństwa”. Podnoszony i uzasadniany zarzut należy połączyć z zarzutem nr 8 wyszczególnionego w petitum, albowiem stanowi o uchybieniu art. 107 k.p.a. w zw. z art. 85 ust. 2 u.i.o.ś. i to nie tylko w zakresie powyższego, ale także art. 85 ust. 2 pkt 1) lit. b) u.i.o.ś., o czym poniżej. Szczególna regulacja u.i.o.ś., nakazuje również, aby w treści uzasadnienia decyzji Organ I instancji zawarł informacje, w jaki sposób zostały wzięte pod uwagę i w jakim zakresie zostały uwzględnione: ustalenia zawarte w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko - uzgodnienia i opinie organów, o których mowa w art. 77 ust. 1, - wyniki postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko, jeżeli zostało przeprowadzone" [vide: art. 85 ust. 2 pkt 1) lit b)]. Po raz kolejny próżno szukać na łamach decyzji informacji w jaki sposób zostały wzięte pod uwagę i w jakim zakresie zostały uwzględnione uzgodnienia i opinie organów wydane w wyniku postępowań związanych. Jedynie na str. 5 in fine - 6 skarżonej decyzji zauważamy informację jakiego rodzaju pisma wydał RDOŚ, Dyrektor ZZWP w Gorzowie Wlkp. oraz Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Słubicach oraz czy były one pozytywne czy też negatywne. Oczywiście jest, iż wiążący charakter stanowiska, zajętego przez organ uzgadniający wyraża się zasadniczo w niemożności wydania decyzji pozytywnej w przypadku negatywnego stanowiska organu uzgadniającego, przy czym Organ jest zobligowany dokonać oceny i weryfikacji prawidłowości i legalności postanowienia RDOŚ, Dyrektor ZZWP czy innych organów uzgadniających. Przy czym, oceny legalności rozstrzygnięcia uzgodnieniowego winien dokonać na podstawie analizy jego treści w kontekście obowiązujących przepisów prawa, oceny całości zgromadzonego materiału dowodowego i własnej oceny oddziaływania na środowisko. Opinia RDOŚ czy innego organu nie zwalnia organu prowadzącego postępowanie w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, z obowiązku przeprowadzenia prawidłowego postępowania dowodowego, stosownie do wymogów wynikających z przepisów proceduralnych i prawa materialnego. To na organie administracji wydającym decyzję w sprawie ciąży obowiązek weryfikacji stanowiska organu współdziałającego i musi tego dokonać na łamach treści uzasadnienia decyzji. A contrario ciężko poznać właściwy tok rozumowania Organu meriti, co wprowadza niejasność i niepełność w zakresie wydanej decyzji, gdyż podmioty zainteresowane, zgodnie z art. 8 k.p.a., mają prawo do poznania wszelkiej argumentacji Organu I instancji. Słuszne są argumenty podnoszone na łamach niniejszego odwołania, albowiem zgodnie z wyrokiem NSA z dnia 12 maja 2021 roku, sygn. akt: III OSK 4526/21: „Uzasadnienie każdej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (pozytywnej, czy negatywnej) musi spełniać wymagania wynikające z art. 107 § 3 k.p.a., a jedynie w zależności od rodzaju decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach uzasadnienie będzie musiało spełniać dodatkowe wymagania wynikające z ww. art. 85 ust. 2 u.i.o.ś., stanowiące doprecyzowanie warunków wynikających z art. 107 § 3 k.p.a.”. Rodzaj decyzji środowiskowej w niniejszej sprawie czynił koniecznym uzupełnienie uzasadnienia o obligatoryjne postanowienia z art. 85 ust. 2 u.i.o.ś. Nie sposób, wobec powyższego, nie zwrócić uwagi na bezwzględne uchybienie naczelnej zasadzie proporcjonalności oraz proporcjonalności konstytucyjnej, przez przyzmat kwestii społecznych oraz

społeczno-funkcjonalnych, podczas gdy nie zaszyły jakiegokolwiek względy natury prawno-faktycznej pozwalające na zastosowanie odstępstwa od tejże zasady, Bez dwóch zdań Burmistrz Słubice zastosował środek nieadekwatny do realnie zaistniałego stanu faktycznego (sprawa dotyczy przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko), tj. stacji benzynowej pośrodku osiedla jednorodzinnego ! Chodzi o najwyższe wartości, którymi są w szczególności: dobro lokalnej społeczności gminnej, poczucie bezpieczeństwa, życie w miejscu, na które żadna inwestycja nie oddziałuje (lub może oddziaływać) znacząco na środowisko, spokój zamieszkiwania i gospodarzenia, kontynuowanie dotychczasowej funkcji do jakiej zostało przewidziane Osiedle Leśne (sam nazwa jest kluczem), zamieszkiwanie w rejonie pozbawionym immisji pośrednich czy bezpośrednich (nie tylko w postaci zapachu oleju i benzyny, czy innych wyciewów, ale także w zakresie akustyki - przekraczającej przypisane postanowieniami Rozporządzenia normy prawno-faktyczne). Już na tym etapie należy zakładać, że realizacja zamiaru inwestora w opisanej postaci nieuchronnie doprowadzi do pogwałcenia wieloletniej umowy społecznej, abstrahując tymczasem od formalnych względów planistycznych, jak również obowiązujących w tej materii przepisów oraz konsekwencji dotychczas wydanych decyzji przez gminę Słubice. Osiedle Leśne planowane było od chwili powstania jego założeń, jako perspektywiczny kierunek rozwoju budownictwa mieszkaniowego w gminie Słubice (potwierdzony niemal już kompletną jego zabudową, jak również powstaniem kolejnych osiedli bezpośrednio łączących dzisiaj miasto z Kunowicami), z założeniem umożliwienia inwestorom wzniesienie domów jednorodzinnych na działkach i w okolicy zapewniających szczególne poszanowanie dla zasad zrównoważonego rozwoju, ze szczególnym zaakcentowaniem kwestii środowiskowych, jak również gwarancją wyłączenia tego terenu z możliwości lokowania tam wszelkiego rodzaju funkcji uciążliwych dla środowiska, Pojedyncze działki, które mogły zostać częściowo wykorzystane do celów gospodarczych zostały wyodrębnione z jednoznacznym zakazem organizowania na nich jakiegokolwiek usług uciążliwych dla środowiska. Usytuowanie w środku osiedla domów jednorodzinnych (kolejnej w Słubicach) stacji paliw bezsprzecznie stoi w sprzeczności ze wszelkimi zawartymi w opisanej wyżej kwestii umowami, tak formalno-prawnymi, w postaci wydanych przez ostatnie wiele lat przez gminę Słubice decyzji i wiążących się z nimi konsekwencji, jak również zawartą w tej kwestii umową społeczną lokalnego samorządu ze wszystkimi, którzy zdecydowali się zainwestować w ulokowanie swojego ośrodka życia na bezpiecznym, powstałym z poszanowaniem ochrony środowiska osiedlu, w gminie, która wywiązuje się z zawartych porozumień. W związku z powyższym, mając na względzie w/w zasadę, Organ winien kierować się również innymi przepisami ustawowymi i ponad-ustawowymi, uwzględniając jednocześnie konstytucyjną zasadę proporcjonalności ograniczeń w celu zagwarantowania ich ochrony.

Zacząć należy od tego, iż normodawca dopuścił możliwość ograniczeń wolności praw konstytucyjnych, poprzez sformułowanie: „tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie”. W związku z tym, stanowi ono podstawę zasady proporcjonalności. Zasada ta, chociaż niesformułowana wprost w art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, ma charakter formalny. Sama nie wskazuje wprost dopuszczalnego zakresu ingerencji w prawa konstytucyjne. Proporcjonalność stanowi klauzulę limitacyjną, której charakter wynika z właściwości zasad prawa składających się na treść poszczególnych wolności i praw oraz zasad wymienionych w art. 31 ust. 3. Zasady te mają charakter optymalizacyjny, mogą być realizowane w określonym stopniu i mogą pozostawać ze sobą w kolizji, Kolizje te są rozstrzygane w oparciu o zasadę proporcjonalności. Pozwala ona ustalić, w jakim stopniu można ograniczyć dane prawa konstytucyjne ze względu na konieczność realizacji innego prawa lub konieczność realizacji zasady o charakterze przedmiotowym. Tym samym, zasada proporcjonalności znajduje zastosowanie przy ocenie ingerencji organów, przede wszystkim prawodawcy, w wolności lub prawa człowieka.

W przypadku, gdy naruszenie praw człowieka polega za zaniechaniu lub pominięciu ich ochrony. Zasada proporcjonalności jest efektywnym i racjonalnym środkiem wyznaczania konstytucyjnych granic ingerencji w konstytucyjne wolności lub prawa. Wprowadza ona jednak element relatywizmu w ich ochronę. Z art. 31 ust. 3 wynika, że na treść każdego z konstytucyjnych praw składa się wiązka uprawnień. Wśród tych uprawnień są uprawnienia kluczowe dla realizacji prawa konstytucyjnego. Są one immanentnie

związane z jego treścią. Ograniczenie lub likwidacja tych uprawnień prowadzi do wyrażenia danego prawa z jego normatywnej treści. Dochodzi wtedy do naruszenia istoty tego prawa (TK -K 27/11). Sposób ważenia kolidujących zasad konstytucyjnych i stopień ingerencji w dane prawo budzi wątpliwości, należy odwołać się do zakazu naruszania jego istoty. Konieczne jest wtedy ustalenie, czy uprawnienie podlegające ograniczeniu nie składa się na istotę danego prawa. Zgodnie z wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 03 września 2019 roku, sygn. akt: II FSK 3474/17: „przy interpretacji przepisów stanowiących podstawę prawną zasady proporcjonalności uznaje się, że istotą tej zasady jest typowy model trójelementowy testu proporcjonalności, zgodnie z którym podejmowane działania lub środki prawne weryfikuje się przez pryzmat następujących elementów: odpowiedniości (adekwatności) - działania lub środki są odpowiednie do osiągnięcia tego celu, przy czym odpowiedniość uzyskuje się przez stwierdzenie, że środek realizuje cel nakazany lub chroniony przez prawo, cel ten musi być celem publicznym o znacznej doniosłości; niezbędności konieczności (niezbędności), co oznacza sytuację, w której działania lub środki w porównaniu z innymi dostępnymi środkami najmniej ingerują w sferę uprawnień jednostek, do których są adresowane, a przy tym realizują cel w stopniu największym; proporcjonalności sensu stricto, oznaczającej stan, w którym relacja wagi skutków zastosowania działania lub środka prawnego ingerującego w prawa jednostek do wagi celów, które zostaną przez to zrealizowane, wykazuje przewagę wagi ce/ów”.

Podniesiona powyżej argumentacja w sposób klarowny zaświadcza o tym, iż naruszono naczelną regułę z art. 8 § 1 k.p.a., która stanowi, iż: „Organy administracji publicznej prowadzą postępowanie w sposób budzący zaufanie jego uczestników do władzy publicznej, kierując się zasadami proporcjonalności, bezstronności i równego traktowania”. Zasada równego traktowania jest również zasadą konstytucyjną (art. 32 ust. 1 Konstytucji RP). Z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego wynika, że z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP płynie: „nakaz jednakowego traktowania podmiotów prawa w obrębie określonej klasy (kategorii).

Wszystkie podmioty prawa charakteryzujące się w równym stopniu daną cechą istotną (relewantną) powinny być traktowane równo, a więc według jednakowej miary, bez różnicowań zarówno dyskryminujących jak i faworyzujących. Wynika stąd w szczególności, że prawodawca, przyznając jednostkom określone uprawnienia, nie może określać kręgu osób uprawnionych w sposób dowolny. Musi on przyznać dane uprawnienie wszystkim podmiotom charakteryzującym się daną cechą istotną. Równość wobec prawa to także zasadność wyboru takiego, a nie innego kryterium różnicowania. Oceniając regulację prawną z punktu widzenia zasady równości, należy przede wszystkim rozważyć, czy można wskazać wspólną cechę istotną uzasadniającą równe traktowanie podmiotów prawa, wzięwszy pod uwagę treść i cel danej regulacji prawnej' (tak: wyrok TK z 12.07.2016 r., SK 40/14). Odstępstwo takowe jest dozwolone, jeżeli różnicowanie odpowiada zasadzie proporcjonalności, co w niniejszej sprawie nie występuje, tj. jak wyżej.

Nie sposób nie wspomnieć jeszcze o rażącym naruszeniu przepisów prawa procesowego, tj. art. 7 k.p.a. w zw. z art. 77 k.p.a. w zw. z art. 7a k.p.a. w zw. z art. 80 k.p.a. w zw. z art. 84 k.p.a., mających istotny wpływ na treść skarżonej decyzji, poprzez obdarzenie walorem wiarygodności i prawdziwości dokumentu prywatnego w postaci raportu oddziaływania na środowisko. Sam Organ meriti wyraża liczne wątpliwości w tym względzie w uzasadnieniu skarżonej decyzji („charakter szacunkowy”, „Jak każda prognoza, obarczona jest marginesem niepewności, „potencjalność”) [pkt 2.8.2.] co wsparte zostało - przede wszystkim przez zainteresowanych mieszkańców - pismem (sprzeciwem) z dnia 10 lutego i 15 lutego 2021 roku. Zgodnie z wyrokiem WSA w Szczecinie z dnia 13 kwietnia 2017 roku, sygn. akt: II SA/Sz 182/17: „Raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko wchodzi w skład materiału dowodowego sprawy, jest dowodem z dokumentu i, jak każdy inny dowód składany przez stronę czy zgromadzony przez organ, podlega regułom postępowania dowodowego, w tym i swobodnej ocenie dowodów zgodnie z art. 80 k.p.a”. Natomiast zgodnie z wyrokiem WSA w Olsztynie z dnia 12 grudnia 2017 roku, sygn. akt: II SA/OI 836/17: „Raport oddziaływania na środowisko jest jednym z elementów postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko, mającym ułatwić ustalenie wszystkich

potencjalnych zagrożeń związanych z realizacją planowanego przedsięwzięcia. Raport już w trakcie postępowania administracyjnego wchodzi w skład materiału dowodowego sprawy, jest dowodem z dokumentu i jak każdy inny składany przez stronę, czy zgromadzony przez organ, podlega regułom postępowania dowodowego w tym i swobodnej ocenie dowodów zgodnie z art. 80 k.p.a.'. Mając na uwadze fakt, iż Organ I instancji miał zastrzeżenia do analizowanego raportu, w tym analizy akustycznej, powinien (o czym pisał i o co wnosił pełnomocnik pismem z dnia 12 października 2021 roku) dopuścić dowód z opinii biegłego, celem zweryfikowania poprawności raportu środowiskowego, który jest (przecież) tylko dokumentem prywatnym. Przecież Organ meriti nie nakładałby obowiązku sporządzenia analizy porealizacyjnej w zakresie oddziaływania na klimat akustyczny w porze dnia, gdyby był w 100% przekonany o słuszności rozwiązań podanych treścią raportu. Mało tego, przedsięwzięcie realizowane będzie na terenie osiedla z dominującą (99%) zabudową jednorodziną, przy czym na str. 3 skarżonej decyzji ustala się wymagania dot. zamontowania na budynku handlowym 3 (trzech) jednostek klimatyzacyjnych „o mocy akustycznej nie większej niż 60 dB każda”. Oczywiście, powyższe wpływa na poziom akustyczny również w porze nocnej, a trzy jednostki dodatkowo potęgują ilość dB.

Uzasadniony powyżej zarzut należy bezspornie połączyć z naruszeniem, art. 113 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 roku o ochronie środowiska w zw. z rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 14 czerwca 2007 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku (Dz. U. z 2014 r. poz. 112), w konsekwencji czego, w przypadku realizacji inwestycji zostaną przekroczone dopuszczalne normy hałasu dla zabudowy jednorodzinnej - zarówno w porze dziennej i nocnej (odpowiednio: 40 dB i 50 dB - vide: załącznik do rozporządzenia). Jeżeli Organ meriti wskazuje na szacunkową i prognostyczną analizę akustyczną zezwalając zarazem na posadowienie trzech jednostek klimatyzatorów o mocy nie większej niż 60 dB, nie badając także takich uciążliwości jak: hałas komunikacyjny na stacji benzynowej, wolne przejazdy, manewry, zrzut paliwa podczas dostawy. Czym innym jest hałas przemysłowy, a czym innym hałas komunikacyjny. Źródłami hałasu przemysłowego są przede wszystkim dystrybutory paliwowe, działanie kompresora i odkurzacza przemysłowego, systemów klimatyzacji oraz dmuchaw związanych z pracą sklepu. Źródłem hałasu komunikacyjnego jest ruch pojazdów klientów oraz dostawców, który w zależności od typu stacji może się odbywać po drodze, i wewnętrznej, placu manewrowym, parkingu lub drodze dojazdowej. Drogi dojazdowe do stacji benzynowej najczęściej są drogami publicznymi, które oddzielają działkę, na której zlokalizowana jest stacja, od zabudowy mieszkaniowej zlokalizowanej po drugiej stronie i w okolicy [tak: Katarzyna Wolniewicz i Adam Zagubień, Oddziaływanie akustyczne stacji benzynowej]. W tym zakresie wymagana była o wiele szersza analiza, z której to Organ meriti powinien skorzystać.

Na mocy powyższego zaznaczyć należy, iż Burmistrz rozpoznał zgromadzony materiał dowodowy w sposób dowolny (samowolny), przy czym powinien czynić to swobodnie. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 1994 roku, wydanego w sprawie o sygn. akt: III ARN 55/94: Jako dowolne należy traktować ustalenia faktyczne znajdujące wprawdzie potwierdzenie w materiale dowodowym, ale niekompletnym, czy nie w pełni rozpatrzonym. Zarzut dowolności wykluczają dopiero ustalenia dokonane w całokształcie materiału dowodowego (art. 80 k.p.a.), zgromadzonego i zbadanego w sposób wyczerpujący (art. 11 § 1 k.p.a.), a więc przy podjęciu wszelkich kroków niezbędnych dla dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego, jako warunku niezbędnego wydania decyzji o przekonującej treści (art. 7 k.p.a.). W niniejszej sprawie mamy do czynienia z materiałem dowodowym, który został rozpatrzony w sposób niewyczerpujący, co implikowało jego dowolną oceną. Zgodnie z wyrokiem WSA w Poznaniu z dnia 06 lipca 2016 roku, sygn. akt II SA/Po 367/16: „W postępowaniu administracyjnym nie ma miejsca na czynienie pobieżnych ustaleń faktycznych i prawnych, zaś organy administracji publicznej wiąże zasada dążenia do wyjaśnienia prawdy materialnej (art. 7 k.p.a.). Nie zmienia bowiem powyższych reguł i nie eliminuje zasady prawdy obiektywnej nowelizacja art. 7 k.p.a.". Nadto, „rozstrzygnięcie nie może mieć jednak charakteru dowolnego, lecz musi być wynikiem wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy zgodnie z art. 7 k.p.a., wszechstronnego zebrania oraz rozpatrzenia w sposób wyczerpujący materiału dowodowego (art. 77 § 1 k.p.a.) oraz jego oceny (art. 80 k.p.a.), co powinno znaleźć wyraz w uzasadnieniu

decyzji odpowiadającym wymogom art. 107 § 3 k.p.a. Dowolność tę wyklucza również brzmienie art. 6 k.p.a., w myśl którego organy administracji publicznej działają na podstawie przepisów prawa" (zob. wyrok WSA w Opolu z dnia 08,04.2016 roku, sygn. akt I SA/Op 49/16). W wyroku z dnia 18 lipca 2007 r., I OSK 1704/06, przyjęto, że: "w postępowaniu administracyjnym organy mają obowiązek zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy (zob. także w podobnym kierunku: wyrok NSA z dnia 7 lutego 2008 r., II OSK 2020/06). Odnosząc się do powyższego, jak i dopuszczonej się przez Burmistrza dowolności (samowolności) unaocznić należy, że zakres interpretacji materiału dowodowego nie jest uprawnieniem nieograniczonym. W przeciwnym bowiem wypadku mogłoby to oznaczać dowolność, a nawet samowolność organu przy rozstrzyganiu określonych spraw. W orzecznictwie sądów administracyjnych utrwalony został pogląd, że kontroli nie podlega uznanie samo w sobie, ale kwestia, czy decyzja została podjęta zgodnie z podstawowymi regułami postępowania administracyjnego (vide: wyrok NSA z 9 stycznia 2002 w sprawie III SA 830/00, wyrok WSA w Gliwicach z dnia 15 lipca 2010 r., sygn. akt I SA/GL 906/10, wyrok NSA z dnia 31 października 2012r., sygn. akt II FSK 510/11).

Nie sposób pominąć tego, że prawidłowo sporządzone uzasadnienie faktyczne - według art. 107 § 3 k.p.a. - powinno zawierać „wskazanie faktów, które organ uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, oraz przyczyn, z powodu których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej". Niezbędnych elementów, o których mowa powyżej po prostu w uzasadnieniu zabrakło. Według Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie (wyrok WSA w Warszawie z dnia 23.09.2009 roku, sygn. akt: VIII SAA/Va 209/09) „wadliwe uzasadnienie decyzji uznaniowej nie pozwala na stwierdzenie, czy przy jej wydaniu organ nie dopuścił się dowolności oraz zaniechania przy dokładnym wyjaśnieniu stanu faktycznego sprawy. Z tych względów wady uzasadnienia decyzji uznaniowych należy uznać za naruszenie przepisów prawa procesowego, które mają istotny wpływ na wynik spraw/. Natomiast, zgodnie z wyrokiem WSA w Białymstoku (wyrok WSA w Białymstoku z dnia 25.03.2014 roku, sygn. akt II SA/Bk 1015/13): „nieustalenie przez organ w ramach toczącego się postępowania lub pominięcie w uzasadnieniu decyzji okoliczności faktycznych, mogących mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, może stanowić przesłankę do uznania naruszenia przez organ przepisów o postępowaniu administracyjnym w stopniu wywierającym istotny wpływ na wynik spraw/. Bezspornym jest to, iż wadliwe ustalony stan faktyczny prowadzi do podania przez organ błędnej podstawy prawnej (wyrok WSA w Warszawie z dnia 04 kwietnia 2005 roku, sygn. akt: VII SA/Wa 322/04), a także jej błędnego wyjaśnienia, które powinno zostać poczynione w sposób poprawny na zasadzie art. 107 § 3 in fine k.p.a. Jak już wskazano - niezmiernie lakoniczne uzasadnienie nie pozwala na zapoznanie się z dokładnie ustalonym stanem faktycznym, wyprowadzonym w oparciu o właściwie zgromadzony materiał dowodowy, przy czym z uwagi na to, iż wygaszenie decyzji o pozwoleniu na budowę wywołuje daleko idące skutki dla inwestora, okoliczności faktyczne prowadzące do stwierdzenia jego wygaśnięcia nie mogą być przedmiotem domniemania. Powinny być one w sposób bezsporny (oczywisty) wykazane przez organ, stosownie do wymogów Kodeksu postępowania administracyjnego {vide: wyrok NSA z 8.03.2007 r., II OSK 457/06, LEX nr 328185).

Wszystko to oznacza, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie i stanowiący podstawę ustaleń faktycznych, nie został rzetelnie zweryfikowany i oceniony przez Organ. W sprawie nie doszło do wszechstronnego i wyczerpującego wyjaśnienia sprawy, a zatem kwalifikującego ją do ostatecznego rozstrzygnięcia. Doszło do wydania decyzji z naruszeniem art. 7 w zw. z art. 77 § 1 i art. 80 k.p.a. które miało istotny wpływ na wynik sprawy, co następnie przełożyło się na uznanie naruszenia przywołanych przepisów prawa materialnego, które miało wpływ na wynik sprawy. Nie można więc stwierdzić, że uzasadnienia wydanych w sprawie decyzji spełniały wymogi art. 85 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o informacji, jak i że w pełni odpowiadają wymogom określonym art. 107 § 1 i § 3 wzw. zart. 11 k.p.a.

Bez wątplenia powyższej wyeksplikowane naruszenia zaistniały, co miało bezpośredni wpływ na treść wydanego w sprawie orzeczenia, w tym naruszyło naczelną zasadę, o której stanowią art. 9 k.pa. oraz 11 k.p.a.

SAMORZĄDOWE KOLEGIUM ODWOŁAWCZE

W GORZOWIE WIELKOPOLSKIM

ul. Chrobrego 31, 66-400 Gorzów Wlkp.
telefon: 95 735-81-00, faks: 95 735-81-11

Powyżej podniesione zarzuty stanowią o naruszeniu art. 6 k.p.a., gdyż zasada legalności, ujęta w tymże przepisie, zawiera w sobie postulat podejmowania działań nie tyle na podstawie całego systemu prawa, ile w oparciu o istniejącą wyraźną podstawę prawną mającą zastosowanie w konkretnym stanie faktycznym (M. Stolarska[w:] Zasada legalności oraz zasada praworządności w polskim prawie administracyjnym, Casus 2012, nr 1, s. 14). Organy administracji publicznej w procesie podejmowania decyzji mają obowiązek działania na podstawie przepisów prawa powszechnie obowiązującego. „Działanie na podstawie prawa obejmuje dwa zasadnicze elementy, a mianowicie ustalenie przez organ administracji publicznej zdolności prawnej do prowadzenia postępowania w danej sprawie oraz zastosowanie przepisów prawa materialnego i przepisów prawa procesowego przy rozpoznaniu i rozstrzygnięciu spraw/ (wyrok SA w Szczecinie z dnia 18 lutego 2013 roku, sygn. akt I ACa 780/12, wyrok WSA w Warszawie z dnia 16 maja 2012 roku, sygn. akt VI SA/Wa 2371/11. Natomiast WSA w Rzeszowie (wyrok WSA w Rzeszowie z dnia 06.08.2008 roku, sygn. akt II SA/Rz 246/08), wskazał, że działanie przez organy administracji publicznej na podstawie przepisów prawa oznacza „działanie w oparciu o obowiązującą normę prawną, prawidłowe ustalenie znaczenia tej normy, niewadliwe dokonanie subsumcji oraz niewadliwe ustalenie następstw prawnych. Dotyczy to zastosowania zarówno normy prawa materialnego, jak i procesowego”. Bez wątpliwości, naruszenie przepisów prawa materialnego ujętych na łamach skarżonej decyzji, a nadto licznych przepisów procedury, doprowadziło do wydania skarżonego orzeczenia z rażącym naruszeniem art. 6 k.p.a., stanowiącego o tym, iż: „Organy administracji publicznej działają na podstawie przepisów prawa”. W związku z powyższym, wnoszę i wywodzę jak na wstępie.”

Pismem z dnia 20.01.2022r. pełnomocnik inwestora wniósł do tut. Kolegium odpowiedz na odwołanie od decyzji Burmistrza Słubic z dnia 29.10.2021r. W ww. piśmie podano, co następuje:

„Działając w imieniu Inwestora, powołując się na udzielone mi pełnomocnictwo, którego odpis wraz z dowodem opłaty skarbowej przedkładałam w załączeniu, ustosunkowując się do odwołania z dnia 16 listopada 2021 r. złożonego od decyzji Burmistrza Słubic z dnia 29 października 2021 r. o środowiskowych uwarunkowaniach, mak: WK0.6220.21.2020.RS, wnosząc jednocześnie o jego nieuwzględnienie i:

- 1) wydanie postanowienia o niedopuszczalności odwołania, na podstawie art. 134 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego, w stosunku od osób, które nie są stronami niniejszego postępowania;
- 2) utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji, na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (dalej jako: KPA).

Uzasadnienie

Pismem z dnia 16 listopada 2021 r., adw. Dominik Pahl reprezentując 21 osób fizycznych wniósł odwołanie od decyzji Burmistrza Słubic z dnia 29 października 2021 r. o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na budowie pawilonu handlowego wraz ze stacją paliw oraz z niezbędną infrastrukturą towarzyszącą na działce nr 356 obręb 3 M. Słubice, podnosząc dziesięć mieszanych zarzutów sprowadzających się do zakwestionowania ustalenia kręgu stron postępowania, naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, zasady proporcjonalności i zasad dotyczących sporządzania uzasadnienia decyzji. W związku z podniesionymi zarzutami pełnomocnik mieszkańców Osiedla Leśnego wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości przez Organ II instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia Organowi I instancji.

Wniesione odwołanie nie zasługuje jednak na uwzględnienie, albowiem decyzja organu I instancji nie jest dotknięta wadą powodującą jej uchylenie, a ponadto odpowiada prawu. Organ I instancji nie miał bowiem możliwości odmówić ustalenia uwarunkowań środowiskowych zgody dla planowanego przedsięwzięcia.

W pierwszej kolejności, wskazuję że odwołanie z dnia 16 listopada 2021 r. zostało wniesione zarówno przez osoby uznane za strony niniejszego postępowania, jaka również przez osoby niebędące jego stronami. Przypomnieć więc należy, że zgodnie z art. 127 § 1 KPA, odwołanie służy jedynie stronie. W konsekwencji odwołanie wniesione przez osobę niebędącą stroną uznane powinno być za niedopuszczalne,

na gruncie art. 134 KPA (por. Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 11 grudnia 2007 r., II OSK1661/06). Jedynie w odniesieniu do osób, które uznane zostały za strony niniejszego postępowania można merytorycznie rozpatrzyć wniesione odwołanie.

Dla systematyki niniejszego pisma pełnomocnik inwestora ustosunkuje się do każdego z podniesionych zarzutów z osobna, w kolejności, w jakiej przedstawione zostały w odwołaniu z dnia 16 listopada 2021 r., łącząc jednocześnie rozważania dla kilku zarzutów, albowiem pełnomocnik mieszkańców Osiedla Leśnego sformułował de facto bliźniacze zarzuty w wielu punktach odwołania.

Pełnomocnik mieszkańców Osiedla Leśnego w Słubicach zaskarżonej decyzji zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego oraz prawa procesowego, tj. art. 74 ust. 3a pkt 1 u.i.o.ś. w zw. z art. 74 ust. 3a pkt 2 u.i.o.ś. i art. 74 ust. 3a pkt 3 u.i.o.ś. w zw. z art. 28 KPA, które to naruszenia miało mieć istotny wpływ na treść zaskarżonej decyzji, poprzez nieprzyznanie wszelkim zainteresowanym podmiotom, które zgłosiły swój akces do sprawy, statusu strony postępowania w zakresie zawisłego postępowania środowiskowego, podczas gdy pozostałe podmioty powinny zostać uznane za strony postępowania wobec ziszczenia się pozostałych przesłanek z pkt 2 i 3 skarżonego przepisu art. 74 ust. 3a u.i.o.ś., których organ I instancji nie zweryfikował, co powinien uczynić przed dniem wydania decyzji, a czego nie dokonał i czego próżno szukać w treści zaskarżonej decyzji.

W tym miejscu przypomnieć należy, że ustawa z dnia 03 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko zawiera własne, odrębne od art. 28 KPA, normy dotyczące ustalania kręgu stron postępowania. Zgodnie z art. 74 ust. 3a przywołanej ustawy, stroną postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wnioskodawca oraz podmiot, któremu przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie w wariantcie zaproponowanym przez wnioskodawcę, z zastrzeżeniem art. 81 ust. 1. Przez obszar ten rozumie się:

- 1) przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz obszar znajdujący się w odległości 100 m od granic tego terenu;
- 2) działki, na których w wyniku realizacji, eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia zostałyby przekroczone standardy jakości środowiska, lub
- 3) działki znajdujące się w zasięgu znaczącego oddziaływania przedsięwzięcia, które może wprowadzić ograniczenia w zagospodarowaniu nieruchomości, zgodnie z jej aktualnym przeznaczeniem.

Przepis art. 74 ust. 3a u.o.i.ś. jest przepisem szczególnym w stosunku do art. 28 KPA i zgodnie z zasadą *lex specialis derogat legi generali*, uchyła stosowanie art. 28 KPA w postępowaniu w przedmiocie środowiskowych uwarunkowań. Podobnie w tej sprawie wypowiedział się Wojewódzki Sąd Administracyjny w Rzeszowie, który wskazał, że „Unormowanie zawarte w art. 74 ust. 3a ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko jest przepisem szczególnym wobec art. 28 Kodeksu postępowania administracyjnego.” (Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego siedziba w Rzeszowie z dnia 17 marca 2021 r., II SA/Rz 1252/20). Oznacza to, że rozstrzygnięcie o istnieniu interesu prawnego w rozumieniu art. 28 KPA w niniejszej sprawie pozbawione jest podstaw prawnych.

Przytoczone przez pełnomocnika mieszkańców Osiedla Leśnego orzecznictwo sądów administracyjnych i poglądy doktryny, w przedmiocie zasad ustalania kręgu stron postępowania odwołujących się do art. 28 KPA, utraciły swoją aktualność na skutek zmian dokonanych w ustawie w 2018 r. i 2019 r. W konsekwencji, obecnie obowiązujące brzmienie art. 74 ust. 3a u.o.i.ś. jednoznacznie przesądza o sposobie ustalania kręgów stron postępowania, a odwołanie do art. 28 KPA straciło na znaczeniu.

Zgodzić należy się z pełnomocnikiem mieszkańców Osiedla Leśnego, że przepis art. 74 ust. 3a u.o.i.ś. zawiera przesłanki ustalania stron postępowania o charakterze rozłącznym, przy czym zastosowanie przesłanki z pkt 1 nie wyklucza zastosowania o przesłanki z pkt 2 lub 3. Tak więc stronami postępowania

administracyjnego w przedmiocie wydania decyzji środowiskowej będą zawsze osoby, którym przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości znajdującej się w odległości 100 m od granic terenu, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie. Ponadto, niezależnie od odległości nieruchomości od terenu realizacji przedsięwzięcia, stronami postępowania w sprawie decyzji środowiskowej będą także osoby, którym przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości (działki), na których w wyniku realizacji, eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia zostałyby przekroczone standardy jakości środowiska, lub nieruchomości (działki) znajdujące się w zasięgu znaczącego oddziaływania przedsięwzięcia, które może wprowadzić ograniczenia w zagospodarowaniu nieruchomości, zgodnie z jej aktualnym przeznaczeniem. Zaprezentowana wykładania art. 74 ust. 3a u.o.i.s. wynika z uzasadnienia do projektu ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw. Zgodnie z uzasadnieniem, „niniejszy projekt przewiduje wprowadzenie odległości 100 m od granicy terenu, na którym planuje się realizację przedsięwzięcia, bez względu na podział geodezyjny terenu (granice działek ewidencyjnych), jako podstawowej przesłanki do uznania tego terenu za obszar oddziaływania. Jednocześnie bez zmian pozostają pozostałe przesłanki wymienione w art. 74 ust. 3a (pkt 2 i 3), w związku z czym projektowana regulacja nie pozbawi statusu stron postępowania podmiotów legitymujących się prawem rzeczowym do nieruchomości położonych poza 100 m od terenu przedsięwzięcia, znajdujących się w strefie przekroczeń standardów jakości środowiska czy w zasięgu znaczącego oddziaływania.” (uzasadnienie do projektu ustawy o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw, s. 16-17, druk 3616, Sejm Rzeczypospolitej Polskiej VIII Kadencji).

Organ I instancji ustalając krąg stron postępowania w niniejszej sprawie prawidłowo zastosował art. 74 ust. 3a u.o.i.s. Jak wynika z zaskarżonej decyzji „w związku z art. 74 ust. 1 pkt 3a ustawy ooś, za strony postępowania organ uznał wnioskodawcę oraz właścicieli nieruchomości, na których planowana jest inwestycja i znajdujących się w obszarze oddziaływania” (strona 5 decyzji). Z powyższego jednoznacznie wynika - poprzez odesłanie do art. 74 ust. 1 pkt 3a ustawy - że krąg stron postępowania został ustalony w oparciu o art. 74 ust. 3a pkt 1 u.o.i.s. Artykuł 74 ust. 1 pkt 3a stanowi bowiem, że do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach należy dołączyć mapę, w postaci papierowej oraz elektronicznej, w skali zapewniającej czytelność przedstawionych danych z zaznaczonym przewidywanym terenem, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz z zaznaczonym przewidywanym obszarem, o którym mowa w ust. 3a zdanie drugie, wraz z wyznaczoną odległością, o której mowa w ust. 3a pkt 1.

Nie ulega więc wątpliwości, że organ I instancji uznał za strony postępowania właścicieli nieruchomości znajdującym się w obszarze oddziaływania przedsięwzięcia ustalonym na podstawie ust. 3a pkt 1 art. 74 u.o.i.s., tj. w odległości 100 metrów od terenu inwestycji. Natomiast, nie uznał za strony właścicieli nieruchomości znajdujących się poza tym obszarem.

Odnosząc się do twierdzeń zawartych w odwołaniu z dnia 16 listopada 2021 r. stwierdzić należy, że Odwołujący się bezzasadnie twierdzi, że organ I instancji powinien uznać za stronę postępowania każdą osobę, która zgłosi swój akces do postępowania.

Takie rozumowanie pozbawione jest jakichkolwiek postaw prawnych, a ponadto prowadzi do absurdalnego wniosku, że nawet mieszkaniec Warszawy powinien być uznany za stronę postępowania administracyjnego, jeżeli tylko złoży wniosek o uznanie go za stronę postępowania administracyjnego w prowadzonego w niniejszej sprawie. Ponadto, nie ma racji pełnomocnik mieszkańców Osiedla Leśnego wskazując, że wszelkie wątpliwości wobec przyznania danemu podmiotowi statusu strony postępowania rozstrzygać należy na korzyść tego podmiotu. Co prawda stanowisko takie jest prezentowane w części orzeczeń sądów administracyjnych, jednakże poglądu tego nie można stasować „automatycznie”. Warunkiem rozstrzygnięcia ewentualnych wątpliwości co do przyznania określonego podmiotowi przymiotu strony jest wystąpienie wspomnianych wątpliwości, przy czym wątpliwości te muszą wynikać z rozbieżnych wniosków wynikających ze stosowania przepisów prawa, przy jednoczesnym założeniu, że

okoliczności faktyczne danej sprawy pozwalają na ewentualne, hipotetyczne uznanie danej osoby za stronę. Muszą więc istnieć takie okoliczności faktyczne, które dają podstawę do zastosowania określonego przepisu, w tym wypadku art. 74 ust. 3a u.o.i.ś.

W niniejszej sprawie takie okoliczności nie występują. Co prawda pełnomocnik mieszkańców Osiedla Leśnego wskazuje, że przymiot strony reprezentowanych przez niego osób wynika z art. 74 ust. 3a pkt 2 i 3 u.o.i.ś. jednak nie przytacza żadnego uzasadnienia faktycznego w tym zakresie. Pełnomocnik Odwołujących nie wskazał nawet na czym jego zdaniem miałyby polegać przekroczenie standardów jakości środowiska lub też jakie oddziaływanie miałyby występować na nieruchomościach stanowiących własność mieszkańców Osiedla Leśnego. Co więcej wszelkie twierdzenia w tym zakresie odnoszą się do bliżej nieokreślonej grupy nazwanej „mieszkańcami Osiedla Leśnego” bez odniesienia do konkretnych osób i nieruchomości, co w zasadzie uniemożliwia weryfikację jakichkolwiek twierdzeń pełnomocnika w tym zakresie. Nie ulega wątpliwości, że osoby domagające się uznania za strony postępowania administracyjnego powinny wykazywać swój interes prawny, tak aby organ mógł zweryfikować ich twierdzenia w tym zakresie. Ogólnikowe i nieuzasadnione twierdzenia w tym zakresie nie mogą stanowić podstawy do uznania określonych osób za strony postępowania.

To na osobach domagających się uznania za strony postępowania ciąży obowiązek wykazania interesu prawnego. Jak wskazał WSA w Poznaniu „to na podmiocie, który powołuje się na swój interes prawny, mający legitymować go do udziału w konkretnym postępowaniu administracyjnym, spoczywa obowiązek wykazania tego interesu Oczywiście, nie zwalnia to całkowicie organu z czynienia własnych ustaleń w tym zakresie, jednak nakłada na zainteresowaną stronę powinność przedstawiania tak argumentów, jak i dowodów na poparcie twierdzeń o dysponowaniu przez nią interesem prawnym. Trzeba bowiem pamiętać, że wyrażona w art. 7 KPA zasada oficjalności nie jest równoznaczna z każdorazowym przerzuceniem całości ciężaru poszukiwania dowodów w sprawie na organ administracji. Przeciwnie, nałożenie na organ prowadzący postępowanie administracyjne obowiązku wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego nie zwalnia strony postępowania od współudziału w wypełnianiu tego obowiązku (por. np. wyrok NSA z 25.09.2018 r., II OSK (...), CBOSA).

Strona powinna w szczególności zaoferować dowody dotyczące okoliczności, których wykazanie leży w jej interesie, pod rygorem negatywnych dla niej skutków procesowych.” (Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 15 maja 2019 r., IV SA/Po 149/19).

Przypomnieć także należy, że na etapie postępowania administracyjnego organ I instancji kilkakrotnie informował strony o przyczynach nieuznania ich za strony postępowania, a więc strony mają pełną świadomość motywów którymi kierował się organ w tej kwestii. W tym zakresie wystarczające było jedynie zasygnalizowanie tej kwestii w treści uzasadnienia. Ewentualne braki uzasadnienia w tym zakresie nie mogą mieć więc żadnego wpływu na treść wydanej decyzji administracyjnej.

Z zarzutem sformułowanym w pkt 1 odwołania, jest związany także zarzut sformułowany w pkt 3 odwołania, w którym pełnomocnik zarzucił przekroczenie przez organ I instancji swobodnej oceny dowodów, poprzez niepełne zweryfikowanie interesu prawnego podmiotów zgłaszających swój akces w postępowaniu. W odniesieniu do tego zarzutu zastosowanie znajdują przywołane wcześniej twierdzenia, zgodnie z którymi, to pełnomocnik mieszkańców Osiedla Leśnego powinien wykazać, że reprezentowanym przez niego osobom przysługuje interes prawny w rozumieniu art. 74 ust. 3a pkt 2 i 3 u.o.i.ś., a więc powinien wykazać, że na działkach należących do jego klientów dojdzie do przekroczenia standardów jakości środowiska, lub że planowane przedsięwzięcie może wprowadzić ograniczenia w zagospodarowaniu nieruchomości, zgodnie z jej aktualnym przeznaczeniem. Temu obowiązkowi pełnomocnik jednak nie sprostał. Co prawda pełnomocnik powołał się na to, że rzekomo planowana stacja paliw generować będzie mocne i ponadprzeciętne natężenie ruchu, nie licząc już samochodów osobowych i ciężarowych podjeżdżających pod dystrybutory o znacznym i ponadprzeciętnym natężeniu akustycznym, jednakże w żaden sposób nie wykazał, z powołaniem się na o konkretne przepisy prawa, że ww. nieudowodnione w żaden sposób, rzekome uciążliwości doprowadzą do przekroczenia standardów jakości

środowiska. Organ I instancji nie był więc zobowiązany badać tych okoliczności, skoro nie zostały one w żaden sposób uprawdopodobnione.

Pełnomocnik mieszkańców Osiedla Leśnego w Słubicach zarzuca również zaskarżonej decyzji, że organ I instancji nie odniósł się do wniosków oraz argumentacji podnoszonych przez społeczność lokalną i nie wskazał w jaki sposób zostały wzięte pod uwagę i w jakim zakresie zostały uwzględnione uwagi i wnioski zgłoszone w związku z udziałem społeczeństwa w niniejszym postępowaniu. W uzasadnieniu do podniesionego zarzutu pełnomocnik wskazał, że przedmiotowa decyzja nie zawiera odniesienia się do stanowiska mieszkańców Osiedla Leśnego wyrażonego w pismach z dnia 12 lutego 2021 r. oraz 15 lutego 2021 r., a te należy uznać za wyraz udziału społeczeństwa w postępowaniu.

Pełnomocnik mieszkańców Osiedla Leśnego pomija jednak fakt, że pisma jego autorstwa z dnia 12 lutego 2021 r. oraz z dnia 15 lutego 2021 r. nie zostały złożone na etapie udziału społeczeństwa przy wydawaniu decyzji. Udział społeczeństwa w postępowaniach środowiskowych jest działaniem zorganizowanym, odbywającym się na podstawie przepisów prawa. Zgodnie z art. 5 u.o.i.ś., każdy ma prawo uczestniczenia, na warunkach określonych ustawą, w postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa. Konkretyzacja tej normy jest m.in. art. 29 u.o.i.ś., zgodnie z którym każdy ma prawo składania uwag i wniosków w postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa. Warunki składania uwag i wniosków określone zostały w art. 33 - art. 38 u.o.i.ś. Art. 33 ust. 1 ustawy stanowi, że przed wydaniem i zmianą decyzji wymagających udziału społeczeństwa organ właściwy do wydania decyzji, bez zbędnej zwłoki, podaje do publicznej wiadomości informacje o:

- 1) przystąpieniu do przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko;
- 2) wszczęciu postępowania;
- 3) przedmiocie decyzji, która ma być wydana w sprawie;
- 4) organie właściwym do wydania decyzji oraz organach właściwych do wydania opinii i dokonania uzgodnień;
- 5) możliwościach zapoznania się z niezbędną dokumentacją sprawy oraz o miejscu, w którym jest ona wyłożona do wglądu;
- 6) możliwości składania uwag i wniosków;
- 7) sposobie i miejscu składania uwag i wniosków, wskazując jednocześnie 30-dniowy termin ich składania;
- 8) organie właściwym do rozpatrzenia uwag i wniosków;
- 9) terminie i miejscu rozprawy administracyjnej otwartej dla społeczeństwa, o której mowa w art. 36, jeżeli ma być ona przeprowadzona;
- 10) postępowaniu w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko, jeżeli jest prowadzone.

Z powyższego wynika, że udział społeczeństwa w postępowaniu środowiskowym jest uporządkowany i zorganizowany. Udział społeczeństwa rozpoczyna się od podania do publicznej wiadomości informacji, o których mowa w art. 33 ust. 1 u.o.i.ś. i trwa przez kolejnych 30 dni. W terminie tym przedstawiciele społeczeństwa mogą składać uwagi i wnioski, o których mowa w tym przepisie. Uwagi lub wnioski złożone po upływie terminu, o którym mowa w art. 33 ust. 1 pkt 7, pozostawia się bez rozpatrzenia (art. 35 u.o.i.ś.).

Ustawa przewiduje więc konkretny termin na składanie uwag i wniosków. Jedyne do uwag i wniosków złożonych w tym terminie organ ma obowiązek się ustosunkować, ponieważ są to wnioski i uwagi, o których mowa w art. 37 pkt 2 i art. 85 ust. 2 pkt 1 lit. b), a więc uwagi złożone w postępowaniu z udziałem społeczeństwa.

W niniejszej sprawie organ I instancji przeprowadził postępowanie z udziałem społeczeństwa, w którego toku nie wpłynęły żadne uwagi i wnioski. Jak wynika z zaskarżonej decyzji „Burmistrz Słubic rozpoczął procedurę udziału społeczeństwa w postępowaniu w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pn.: „budowa pawilonu handlowego wraz ze stacją paliw oraz z niezbędną infrastrukturą towarzyszącą na działce nr 356 obręb 3 M. Słubice”, w terminie od 28 czerwca 2021 r. do dnia 29 lipca 2021 r. (...). W wyznaczonym terminie, w ramach toczącego się postępowania z

udziałem społeczeństwa, nie wniesiono uwag, wniosków i zastrzeżeń w sprawie". W konsekwencji, nie polegają na prawdzie twierdzenia pełnomocnika mieszkańców osiedla Leśnego, że organ nie odniósł się i nie uwzględnił złożonych uwag i wniosków złożonych przez mieszkańców, albowiem żadne uwagi, wnioski i zastrzeżenia, o których mowa w art. 37 pkt 2 i art. 85 ust. 2 pkt 1 lit. b) u.o.i.ś. nie wpłynęły i nie było możliwości, aby się do nich odnieść. W ocenie Inwestora nie ulega wątpliwości, że profesjonalny pełnomocnik, jakim jest adwokat reprezentujący mieszkańców Osiedla Leśnego w wyznaczonym terminie nie złożył żadnych uwag ani wniosków, pomimo tego, że powinien mieć pełną świadomość co do takiej możliwości. W konsekwencji pełną odpowiedzialność za niezłożenie uwag w imieniu mieszkańców, których reprezentuje, ponosi sam pełnomocnik i nie może on aktualnie przerzucić odpowiedzialności za własny błąd, na organ I instancji.

Przypomnieć bowiem należy, że pełnomocnik reprezentujący mieszkańców Osiedla Leśnego już w lutym i marcu 2021 r. kierował pisma w ramach toczącego się postępowania, a więc również w czerwcu oraz w lipcu powinien monitorować sprawę i w stosownym terminie złożyć stosowne uwagi i wnioski. Niezłożenie wspomnianych uwag i wniosków w omawianym terminie, skutkuje tym, że organ nie miał obowiązku odnieść się do ewentualnych zastrzeżeń złożonych po wyznaczonym terminie. Oczywiście wnioski i uwagi mogły być składane także w innym terminie, ale ich charakter prawny nie jest tożsamy z uwagami i wnioskami, o których mowa w art. 37 pkt 2 i art. 85 ust. 2 pkt 1 lit. b) u.o.i.ś. i ewentualnie nie odniesienie się do uwag i wniosków złożonych poza procedurą udziału społeczeństwa w postępowaniu nie pociąga za sobą konsekwencji wadliwości decyzji. Pisma złożone w toku postępowania przez osoby niebędące stronami nie podlegają bowiem rozpatrzeniu w jego toku. Zaskarżona decyzja nie jest więc dotknięta wadą w omawianym zakresie, a zarzut pełnomocnika mieszkańców Osiedla Lido uznać należy za niewykazany.

Za kuriozalny należy uznać także zarzut naruszenia konstytucyjnej zasady proporcjonalności. Zarzut ten oparty został na założeniu że Burmistrz Słubic zastosowała środek nieadekwatny do realnie zaistniałego stanu faktycznego, tj. stacji benzynowej pośrodku osiedla jednorodzinne. Kuriozalność ww. twierdzenia sprowadza się do uczynienia organowi I instancji zarzutu, że ten stosuje obowiązujące przepisy prawa.

Zasada proporcjonalności ograniczania praw konstytucyjnych nie jest adresowana do organów administracji publicznej stosujących prawo, lecz do organów stanowiących przepisy prawa co wprost wynika z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP. W konsekwencji działanie w granicach obowiązującego prawa nie może stanowić naruszenia zasady proporcjonalności. Naruszeniem tej zasady będzie samo uchwalenie przepisów nieproporcjonalnych i zarzuty w tym zakresie należałoby kierować w stosunku do władzy ustawodawczej na pośrednictwem Trybunału Konstytucyjnego. Przypomnieć należy w tym zakresie, że bezpośrednie stosowanie Konstytucji nie oznacza kompetencji do kontroli konstytucyjności obowiązującego ustawodawstwa przez sądy i inne organy powołane do stosowania prawa. Tryb tej kontroli został wyraźnie i jednoznacznie ukształtowany przez samą Konstytucję. Domniemanie zgodności ustawy z Konstytucją może być obalone jedynie wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego, a związanie sędziego czy organu ustawą obowiązuje dopóty, dopóki ustawie tej przysługuje moc obowiązująca. Konstytucja nie ogranicza kręgu organów powołanych do bezpośredniego stosowania konstytucji (art. 8 ust. 2). Organy administracji publicznej nie mają przymiotu niezawisłości i nie obowiązuje w stosunku do nich zasada podległości tylko ustawie.

Organy nie mają możliwości omijania poszczególnych szczebli hierarchicznego systemu źródeł prawa ani też zadawania pytań prawnych do Trybunału Konstytucyjnego. Organy administracji publicznej są zobowiązane do działania zgodnie z przepisami prawa administracyjnego i związane są wykładnią pochodzącą od ich organów nadrzędnych. Nie mogą więc wydać decyzji administracyjnej, opierając się tylko na normie konstytucyjnej. Podniesiony zarzut, jak również jego uzasadnienie nie mają więc żadnego znaczenia w niniejszej sprawie, tym bardziej że Odwołujący się nie wykazał nawet jaki wpływ na treść wydanej decyzji miałyby wspomniane uchybienie.

Odwołujący zarzuca organowi I instancji także naruszenie art. 113 ustawy - Prawo ochrony środowiska w związku z bliżej nieokreślonym przepisem rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 14

czerwca 2007 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu, w skutek czego ma dojąc do przekroczenia dopuszczalnych norm hałasu dla zabudowy jednorodzinnej, zarówno w porze dziennej, jak i porze nocnej. Podniesiony zarzut nie może zostać jednak uwzględniony. Z istoty postępowania w sprawie decyzji środowiskowej wynika, że organ wydając decyzję bierze pod uwagę wielkości założone i wykazane w dokumentacji przez inwestora, ponieważ inwestycja faktycznie jeszcze nie istnieje, jest dopiero na etapie planowana. Dopiero realizowanie przedsięwzięcia umożliwi ustalenie rzeczywistego hałasu generowanego przez przedsięwzięcie. Służy temu analiza porealizacyjna, o której mowa w art. 83 u.o.i.ś. W niniejszej sprawie Organ I instancji nałożył na inwestora obowiązek przeprowadzenia analizy porealizacyjnej w pkt V. decyzji w zakresie oddziaływania na klimat akustyczny w porze dnia. Jak wskazuje się w literaturze, „analiza porealizacyjna jest instrumentem prawnym pozwalającym na zweryfikowanie prognoz, jakie miały miejsc na etapie oceny oddziaływania na środowisko co do przewidywanych skutków realizacji przedsięwzięcia z rzeczywistym zakres oddziaływań wygenerowanym w wyniku realizacji i funkcjonowania przedsięwzięcia, a także skuteczności przewidzianych decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach rozwiązań mających pozwolić na unikanie, zapobieganie i ograniczanie tych oddziaływań, oraz ewentualnej kompensacji.” (T. Filipowicz, A. Plucińska-Filipowicz. M. Wierzbowski (red.), Ustawa o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko. Komentarz. Warszawa 2020). Całkowicie chybione są zarzuty odwołania, że „organ meriti nie nakładałby obowiązku sporządzenia analizy porealizacyjnej w zakresie oddziaływania na klimat akustyczny w porze dnia, gdyby był w 100% przekonany o słuszności rozwiązań podanych treścią raportu”. Sformułowanie przedmiotowego zarzutu świadczy jedynie o niezrozumieniu istoty postępowanie w sprawie ustalenia środowiskowych uwarunkowań przedsięwzięcia. Przypomnieć więc należy, że na etapie na którym inwestycja jeszcze nie istnieje nie ma możliwości wykonania badan akustycznych, takie będą możliwe jedynie po zrealizowaniu inwestycji. W tym też celu przewidziano w ustawie analizę porealizacyjną.

Decyzja środowiskowa musi opierać się bowiem na pewnych założeniach i uśrednieniach, ponieważ wszystkie informacje podane w raporcie są czysto hipotetyczne. Co więcej Odwołujący w żaden sposób nie wykazał, że normy hałasu zostaną przekroczone w skutek funkcjonowania planowanego przedsięwzięcia. Poza kategorię stwierdzeniem, że do takiego naruszenia dojdzie trudno odnaleźć merytorycznego uzasadnienia w tym zakresie. Z uzasadniania odwołania wynika, że jego autor sugeruje, że skoro na planowanym obiekcie zostaną zamontowane trzy jednostki klimatyzacyjne o mocy do 60 dB to normy hałasu dla zabudowy mieszkaniowej zostaną przekroczone. Odwołujący zapomina jednak, że ewentualne klimatyzatory będą zlokalizowane w znacznej odległości od poszczególnych domów jednorodzinnych, a w konsekwencji ewentualny hałas w sposób naturalny straci na sile i nie będzie przekraczał dopuszczalnych norm. Przypomnieć należy, że moc klimatyzatora na poziomie 60dB jest mierzona bezpośrednio przy pracującej jednostce klimatyzacyjnej, a nie przy zabudowie jednorodzinnej. Ponadto z treści odwołania wynika, że jego autor niefrasobliwie przeanalizował zaskarżoną decyzję skoro zarzuca, że hałas mają generować m.in. kompresor czy odkurzacz, które nie są planowane do realizacji. Już w treści samej decyzji wskazano, że „przedmiotowe przedsięwzięcie nie będzie wyposażone w odkurzacz i kompresor”.

Pełnomocnik mieszkańców Osiedla Leśnego zarzuca zaskarżonej decyzji również wadliwość postępowania dowodowego, poprzez obdarzenie walorem wiarygodności i prawdziwości dokumentu prywatnego w postaci raportu oddziaływania na środowisko pomimo licznych wątpliwości w tym względzie wyrażonych przez organ I instancji, co z kolei wymagało dopuszczenia dowodu z opinii biegłego. Wątpliwościami wobec przedłożonego raportu mają wynikać - zdaniem pełnomocnika - z użycia przez organ sformułowań typu „charakter szacunkowy”, „jak każda prognoza, obarczona jest marginesem niepewności”, „potencjalność”. Zdaniem autora powyższe stwierdzenia wskazują na to, że organ I instancji wyrażał liczne wątpliwości co do raportu, jednakże z zaskarżonej decyzji wniosku takiego wyciągnąć nie można. Organ wskazał bowiem jedynie, że „przedstawiona analiza ma charakter szacunkowy oparty o

przyjęta metodykę i założenia techniczne oraz jak każda prognoza, obarczona jest marginesem niepewności.

Z tego też względu, zasadnym jest przeprowadzenie analizy porealizacyjnej". Organ nie wyraził więc wątpliwości co do raportu, lecz jedynie stwierdził, że jest to prognoza, oparta o pewne założenia. Stwierdzenie takie jest o tyle uzasadniono, że jak już podkreślono wyżej, na etapie wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przedsięwzięcie nie istnieje, jest na etapie planowania, co wyklucza możliwość dokonania konkretnych badań i pomiarów, które dałyby jednoznaczne wyniki. Jest to fizycznie niemożliwe. Dlatego też każdy raport oddziaływania na środowisko, w każdym postępowaniu środowiskowym, jest pewną prognozą, którą można zweryfikować jedynie po realizacji określonego przedsięwzięcia.

Powyższa argumentacja pełnomocnika mieszkańców Osiedla Leśnego jest niewystarczająca dla podważenia ustaleń raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko. Skuteczne podważenie ustaleń ww. dokumentu musiałoby polegać na wykazaniu wewnętrznej sprzeczności raportu czy jego niepełności, w kontekście art. 66 u.o.i.ś. Powyższym wymogom pełnomocnik mieszkańców Osiedla Leśnego nie sprostał.

Co więcej, nawet gdyby zostały podniesione jakiegokolwiek zastrzeżenia do raportu to byłoby to niewystarczające. Jak wskazał bowiem Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 20 marca 2014 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt: II OSK 2564/12, „zastrzeżenia wobec przedłożonego raportu oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, aby nie były uznane za głosowne, powinny zostać poparte na przykład ekspertyzą, która w sposób udokumentowany wskazuje na wady raportu (tak: wyrok NSA z dnia 18 marca 2009 r., II OSK 383/08, Lex nr 526577, przywołany także w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku).

Warto także podkreślić, że sam fakt, iż strona postępowania, a także osoba nie uznane za strony w niniejszym postępowaniu nie zgadza się z ustaleniami raportu, nie jest wystarczającym powodem do powołania biegłego na okoliczność jego poprawności. Przyjęcie odmiennej koncepcji pozbawiałoby bowiem organ możliwości samodzielnej oceny raportu (tak: Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z 18 marca 2014 roku, sygn. akt: IV SA/Wa 2612/13).

Z wyżej opisanym zarzutem koresponduje, także zarzut sformułowany w pkt 9 odwołania z dnia 16 listopada 2021 r. wskazujący na dokonanie wadliwego i niewyczerpującego rozpatrzenia materiału dowodowego oraz na niewyczerpującym zebraniu tego materiału, a także w zasadzie identyczny zarzut zawarty w pkt 10 odwołania, uzupełniony o zarzut dowolnej a nie swobodnej oceny materiału dowodowego. W uzasadnieniu odwołania trudno znaleźć uzasadnienie merytoryczne dla tych zarzutów. Pełnomocnik poza przytoczeniem różnych stanowisk sądów administracyjnych, nie wskazał konkretnych błędów jakich miał rzekomo dopuścić się organ I instancji na etapie gromadzenia materiału dowodowego, a także na etapie jego oceny. Zaznaczyć przy tym należy, że ogólnikowe stwierdzenie, że organ I instancji naruszył przepisy KPA dot. postępowania dowodowego jest niewystarczające w niniejszej sprawie. Odwołujący powinien wskazać, jaki konkretny materiał dowodowy został niewłaściwie oceniony, i na czym ta niewłaściwa ocena polega, jak też powinien wskazać jakich materiałów organ nie zebrał oraz że ich zebranie i uwzględnienie przy wydawaniu decyzji było niezbędne i konieczne przy rozstrzygnięciu niniejszej sprawy. Powyższych zastrzeżeń nie sposób odnaleźć w treści odwołania z dnia 16 listopada 2021 r. Niezależnie jednak od powyższego wskazać należy, że zasadniczym materiałem dowodowym w sprawie wydania decyzji środowiskowej, jest raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, który bezsprzecznie w niniejszej sprawie został przedłożony i oceniony w zaskarżonej decyzji. Ponadto z zaskarżonej decyzji wynika jaki materiał dowodowy został zebrany dodatkowo (np. dane z ewidencji gruntów, opinii innych organów itp.) i w jaki sposób został on uwzględniony. W ocenie Inwestora nie sposób doszukać się w treści zaskarżonej decyzji uchybień dotyczących zarówno etapu gromadzenia, jak i oceny materiału dowodowego. Zarzuty te są więc nieuzasadnione i nie powinny zostać uwzględnione.

Pełnomocnik mieszkańców Osiedla Leśnego zarzuca sporządzenie przez organ zbyt lakonicznego uzasadnienia. W tym zakresie wskazać należy, że zgodnie z art. 85 ust. 1 u.o.i.ś., decyzja o środowiskowych

uwarunkowaniach wymaga uzasadnienia. Zgodnie zaś z ust. 2 ww. przepisu, uzasadnienie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, niezależnie od wymagań wynikających z przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, powinno zawierać:

- 1) w przypadku gdy została przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko:
  - a) informacje o przeprowadzonym postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa oraz o tym, w jaki sposób zostały wzięte pod uwagę, i w jakim zakresie zostały uwzględnione uwagi i wnioski zgłoszone w związku z udziałem społeczeństwa,
  - b) informacje, w jaki sposób zostały wzięte pod uwagę i w jakim zakresie zostały uwzględnione:
    - ustalenia zawarte w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko,
    - uzgodnienia i opinie organów, o których mowa w art. 77 ust. 1,
    - wyniki postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko, jeżeli zostało przeprowadzone,
  - c) uzasadnienie stanowiska, o którym mowa w art. 82 ust. 1 pkt 4;

2) w przypadku gdy nie została przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko - informacje o uwarunkowaniach, o których mowa w art. 63 ust. 1, uwzględnionych przy stwierdzeniu braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

W niniejszej sprawie wszystkie ww. wymagania zostały spełnione przez organ I instancji na etapie sporządzania uzasadnienia decyzji. Decyzja zawiera pełne i wyczerpujące uzasadnienie, które zawiera wskazanie faktów, które organ uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, oraz przyczyn, z powodu których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, zaś uzasadnienie prawne - wyjaśnienie podstawy prawnej decyzji, z przytoczeniem przepisów prawa. W niniejszej sprawie organ uwzględnił cały posiadany materiał dowodowy zgromadzony w aktach niniejszego postępowania i nie odmówił uwzględnienia przy wydawaniu zaskarżonej decyzji żadnego materiału dowodowego, wobec czego uzasadnienie w zakresie odmowy wiarygodności i mocy dowodowej nie jest wymagane. Ponadto sporządzone uzasadnienie decyzji, zawiera również informacje o przeprowadzonym postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa oraz o tym, w jaki sposób zostały wzięte pod uwagę, i w jakim zakresie zostały uwzględnione uwagi i wnioski zgłoszone w związku z udziałem społeczeństwa, o czym była mowa wyżej. Przypomnieć przy tym należy, że w toku procedury z udziałem społeczeństwa nie wpłynęły żadne wnioski i uwagi, czego konsekwencją jest brak obowiązku ustosunkowania się do uwag i wniosków w treści uzasadnienia decyzji. Z treści uzasadnienia wynika także w jaki sposób zostały uwzględnione stanowiska Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Słubicach i Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Gorzowie Wielkopolskim. W związku zaś z nieprzeprowadzeniem postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko, uzasadnienie w tym zakresie było zbędne. Wszystkie wymagane prawem elementy uzasadnienia zostały zawarte w zaskarżonej decyzji.

Zarzuty sformułowane przez pełnomocnika mieszkańców Osiedla Leśnego w pkt 7 i 8 odwołania są więc gołosłowne. W uzasadnieniu odwołania nie sposób znaleźć merytorycznego uzasadnienia, dla podniesionych zarzutów. Pełnomocnik mieszkańców poza przytoczeniem szeregu orzeczeń, które dotyczą przede wszystkim decyzji uznaniowych nie wskazał na konkretne i rzeczywiste uchybienia zaskarżonej decyzji, przy czym przypomnieć należy że decyzja w sprawie uwarunkowań środowiskowych jest decyzją związaną, a nie uznaniową, a w konsekwencji z jej uzasadnienia musi wynikać jedynie wykazanie spełnienia wymogów ustawowych niezbędnych do jej wydania. W konsekwencji, w niniejszej sprawie organ powinien wykazać, że zostały spełnione przesłanki do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach - co uczynił. Organ nie był natomiast zobowiązany do odniesienia się w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji do wszelkich podnoszonych na etapie postępowania zastrzeżeń, tym bardziej, że były one formułowane przez osoby niebędące stronami postępowania.

Odnosząc się do wniosków zawartych w odwołaniu z dnia 16 listopada 2021 r. wskazać należy, że nie odpowiadają one art. 138 KPA. Obowiązujące przepisy postępowania nie przewiduje możliwości jedynie uchylenia decyzji bez dalszego formalnego zakończenia postępowania lub jego przekazania do

ponownego rozpatrzenia. Świadczy to o nieznanomości procedury administracyjnej przez pełnomocnika mieszkańców Osiedla Leśnego.

Odnosząc się do całokształtu wniesionego Odwołania, nie można odnieść wrażenia, że pełnomocnik mieszkańców Osiedla Leśnego prezentuje planowaną inwestycję w negatywnym świetle wskazując, że będzie to ogromne przedsięwzięcie, generujące znaczne, ponadprzeciętne i szkodliwe oddziaływanie na znaczny obszar. Jednakże stanowisko to jest nieprawdziwe. Przypomnieć należy, że Inwestor planuje wznieść pawilon handlowy ze stacją paliw. Przy czym wspomniana stacja obejmować będzie jedynie jeden dystrybutor, który będzie wyposażony w system zwrotnego odsysania oparów, co zabezpieczy przed emisją par w procesach wydawania tych produktów do zbiorników pojazdów tankujących paliwo na przedmiotowej stacji. Planowana stacja paliw, która - jak wynika z całokształtu odwołania - jest istotą sporu, będzie niewielkim obiektem tego typu, który w sposób oczywisty nie może obsłużyć znacznej liczby pojazdów osobowych czy ciężarowych, co implikuje jednocześnie stwierdzenie, że ewentualny dodatkowy ruch pojazdów będzie niewielki i nieuciążliwy dla zabudowy mieszkaniowej.

Niezależnie od powyższego przypomnieć należy, że w związku ze związanych charakterem decyzji środowiskowej, możliwość odmowy ustalenia środowiskowych uwarunkowań zgody na realizację przedsięwzięcia. Decyzja o odmowie ustalenia środowiskowych uwarunkowań zgody na realizację przedsięwzięcia może być wydana jedynie w przypadkach określonych w ustawie. Przesłanki odmowy zgody mogą natomiast polegać wyłącznie na: niezgodności lokalizacji przedsięwzięcia z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego (art. 80 ust. 2 Ustawy); odmowie uzgodnienia warunków realizacji przedsięwzięcia przez organ współdziałający (art. 80 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 77 ust. 1 Ustawy); braku zgody wnioskodawcy na realizację przedsięwzięcia w innym wariantcie proponowanym przez wnioskodawcę, w sytuacji, gdy organ skorzysta z możliwości określonej w art. 81 ust. 1 Ustawy; wykazaniu znaczącego negatywnego oddziaływania na obszar Natura 2000, przy jednoczesnym braku spełnienia przesłanek z art. 34 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (art. 81 ust. 2 Ustawy); wykazaniu, że przedsięwzięcie może spowodować nieosiągnięcie celów środowiskowych zawartych w planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza, przy jednoczesnym braku spełnienia przesłanek z art. 38j ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. - Prawo wodne (art. 81 ust. 3 ustawy). W przedmiotowej sprawie Żadna z powyższych okoliczności nie miała miejsca, a więc organ I instancji zobowiązany był wydać decyzję ustalającą środowiskowe uwarunkowania.”

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Gorzowie Wlkp., zważyło, co następuje:

Materialnoprawną podstawą wydania zaskarżonej decyzji był m.in. art. 71 ust. 2 pkt 2, art. 75 ust. 1 pkt 4, art. 80 ust. 2, art. 82, art. 85 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2021r., poz. 2373) – dalej zwanej także „u.o.o.ś.” oraz § 3 ust. 1 pkt 34 lit. a, § 3 ust. 1 pkt 35 lit. a rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019 r. poz. 1839), dalej "rozporządzenie".

Art. 80 ust. 2 u.o.o.ś., stanowi, że właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony. Nie dotyczy to decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydawanej dla drogi publicznej, dla linii kolejowej, dla publicznych urządzeń służących do zaopatrzenia ludności w wodę, dla publicznych urządzeń służących do przesyłania i odprowadzania ścieków, dla przedsięwzięć Euro 2012, dla przedsięwzięć wymagających koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie złóż kopalin, dla inwestycji w zakresie terminalu, dla inwestycji związanych z regionalnymi sieciami szerokopasmowymi, dla inwestycji realizowanych na podstawie ustawy z dnia 8 lipca 2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych, dla inwestycji w zakresie budowy obiektów energetyki jądrowej lub inwestycji

towarzyszących, dla strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej realizowanej na podstawie ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych, dla inwestycji w zakresie infrastruktury dostępowej realizowanych na podstawie ustawy z dnia 24 lutego 2017 r. o inwestycjach w zakresie budowy drogi wodnej łączącej Zalew Wiślany z Zatoką Gdańską, dla inwestycji w zakresie budowy Centralnego Portu Komunikacyjnego realizowanej na podstawie ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o Centralnym Porcie Komunikacyjnym, dla inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących realizowanych na podstawie ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o ułatwieniach w przygotowaniu i realizacji inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących, dla strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, dla inwestycji w zakresie budowy Muzeum Westerplatte i Wojny 1939 - Oddziału Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku realizowanych na podstawie ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o inwestycjach w zakresie budowy Muzeum Westerplatte i Wojny 1939 - Oddziału Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku oraz dla inwestycji w zakresie budowy portu zewnętrznego realizowanych na podstawie ustawy z dnia 9 sierpnia 2019 r. o inwestycjach w zakresie budowy portów zewnętrznych.

Na wstępie przypomnieć wypada, że planowana inwestycja polegać będzie na „Budowie pawilonu handlowego wraz ze stacją paliw oraz niezbędną infrastrukturą towarzyszącą na działce nr 356 obręb 3 M Słubice”.

W myśl art. 71 ust. 1 u.o.o.ś. decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach określa środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia. Stosownie do art. 71 ust. 2 pkt 1- 2 u.o.o.ś. uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wymagane dla planowanych:

- 1) przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko;
- 2) przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko.

Planowana inwestycja, stosownie do § 3 ust. 1 pkt 34 lit. a, § 3 ust. 1 pkt 35 lit. a rozporządzenia, należy do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Podać dalej trzeba, że w myśl art. 59 ust. 1 pkt 2 u.o.o.ś., przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wymaga realizacja planowanego przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, jeżeli obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko został stwierdzony na podstawie art. 63 ust. 1

Postanowieniem z dnia 26.11.2020r., znak WKO.6220.21.2020.RS Burmistrz Słubic nałożył obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko oraz ustalił zakres raportu zgodny z art. 66 u.o.o.ś.

W związku z tym, że planowane przedsięwzięcie zaliczone zostało do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko i wobec stwierdzenia przez Burmistrza Słubic obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, konieczne okazało się przeprowadzenie oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, w tym uzgodnienie warunków planowanego przedsięwzięcia z Regionalnym Dyrektorem Ochrony Środowiska w Gorzowie Wlkp. - dalej: „RDOŚ” uzyskanie opinii Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Słubicach – dalej „PPIS”.

PPIS w opinii z dnia 28.01.2021r., znak NS.NZ.454.2.2.2021r. zaopiniował negatywnie w zakresie wymagań higienicznych i zdrowotnych inwestycję dotyczącą „Budowy pawilonu handlowego wraz ze stacją paliw oraz niezbędną infrastrukturą towarzyszącą:” na działce o nr ewid. gruntu 356, obręb 03 m Słubice, ul. Obozowa z uwagi na błędy i nieścisłości zawarte w przedłożonym raporcie o oddziaływaniu ww. przedsięwzięcia na środowisko tj.; na str. 24 dokumentacji zawarta jest informacja, że planowana stacja paliw będzie zlokalizowana w miejscowości Nowogard; na str. 76 raportu zawarta jest informacja, że przedsięwzięcie planuje się zlokalizować w północno-zachodniej części miasta, co jest niezgodne z lokalizacją działki o nr ewid. 356, obręb 3 Słubice; na str. 11 raportu jest zawarta informacja, że jednym z elementów stacji paliw będzie zbiornik dwupłaszczowy oraz dystrybutor paliw wyposażony w system do odbioru oparów paliw wypychanych ze zbiorników samochodowych, podczas gdy na str. 48 dokumentacji

jest informacja, że w ww. system zostanie wyposażony tylko dystrybutor oleju napędowego oraz jest mowa o „projektowanych zbiornikach na olej napędowy...”.

Kolegium w tym miejscu zaznacza, że w aktach sprawy przekazanych przez Burmistrz Słubic, znajduje się również opinia PPIS z dnia 16.06.2021., znak NZ.454.2.1.2021 opiniująca pozytywnie w zakresie wymagań higienicznych i zdrowotnych inwestycje dotyczącą „Budowy pawilonu handlowego wraz ze stacją paliw oraz niezbędną infrastrukturą towarzyszącą:” na działce o nr ewid. gruntu 356, obręb 03 m Słubice, ul. Obozowa.

RDOŚ postanowieniem z dnia 12.05.2021r., znak WZŚ.4242.34.2021.SL postanowił uzgodnić realizację przedsięwzięcia w wariantcie wnioskowanym przez inwestora i określił warunki realizacji przedsięwzięcia.

Z kolei wobec opinii z dnia 16.10.2020r., znak PO.ZZŚ.1.435.264m.2020.KW Dyrektora Zarządu Zlewni Wód Polskich w Gorzowie Wlkp. w przedmiocie stwierdzenia braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania ww. przedsięwzięcia na środowisko, zgodnie z art. 77 ust. 1 pkt 4 u.o.o.ś. nie było konieczności uzgodnienia warunków planowanego przedsięwzięcia z tym organem.

Przez ocenę oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na środowisko, której dokonuje organ przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, należy rozumieć postępowanie obejmujące w szczególności: weryfikację raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, uzyskanie wymaganych ustawą opinii i uzgodnień, zapewnienie możliwości udziału społeczeństwa w postępowaniu (art. 3 ust. 1 pkt 8 u.o.o.ś.)

W myśl art. 62 ust. 1 u.o.o.ś. w ramach oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko określa się, analizuje oraz ocenia bezpośredni i pośredni wpływ danego przedsięwzięcia na: środowisko oraz ludność, w tym zdrowie i warunki życia ludzi, dobra materialne, zabytki, krajobraz, w tym krajobraz kulturowy, wzajemne oddziaływanie między elementami, o których mowa w lit. a-ca, dostępność do złóż kopalin ryzyko wystąpienia poważnych awarii oraz katastrof naturalnych i budowlanych, możliwości oraz sposoby zapobiegania i zmniejszania negatywnego oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko; wymagany zakres monitoringu. Ocena oddziaływania na środowisko jest etapem prowadzącym do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach i pozwala organowi jedynie zorientować się, jakie ewentualnie zagrożenia dla środowiska mogą wystąpić. Powinno to pomóc organowi właściwie określić uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia.

Ustalenie w decyzji o środowiskowych warunków, pod którymi może zostać zrealizowana planowana inwestycja, nie przesądza jeszcze o jej faktycznej realizacji. Określa jedynie kształt inwestycji z punktu widzenia wymogów ochrony środowiska, dopuszcza jej realizację w wariantcie dla środowiska najkorzystniejszym. Dopiero na kolejnych etapach procesu inwestycyjnego, tj. w postępowaniu o ustalenie warunków zabudowy i zagospodarowania przestrzennego (jeśli na danym terenie nie obowiązuje miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego) i o udzielenie pozwolenia na budowę – następuje konkretyzacja i materializacja warunków określonych w decyzji środowiskowej. Innymi słowy, decyzja środowiskowa statuuje ograniczenia realizacji przedsięwzięcia konieczne ze względu na wymogi ochrony środowiska w różnych jego aspektach.

Raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko stanowi zasadniczy dokument, w oparciu o który dokonuje się oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Dokument ten, który ma charakter dokumentu prywatnego o szczególnej mocy dowodowej wynikającej z ustawy (art. 63 ust. 3 i art. 66 u.o.o.ś.), powinien zawierać kompleksową (zupelną i rzetelną) ocenę przedsięwzięcia i analizę aspektów jego funkcjonowania w ich wzajemnym powiązaniu, odnosić się do wszystkich potencjalnych zagrożeń związanych z realizacją przedsięwzięcia, a także wskazywać, jakie obowiązują w tym zakresie standardy ochrony środowiska oraz czy zamierzona inwestycja mieści się w ich ramach. Jedynie wówczas może stanowić podstawę oceny oddziaływania. Zakres treści raportu wyznacza przepis art. 66 ust. 1-6 u.o.o.ś.

Podlega on kontroli organu zgodnie z art. 77 w zw. z art. 75 § 1 k.p.a. Ocena raportu niewątpliwie jest ograniczona, ponieważ organ nie posiada specjalistycznej wiedzy, a w konsekwencji nie jest w stanie dokonać merytorycznej oceny raportu, sprawdzając zasadność zawartych w nim ocen, nie jest w stanie

dokonać sprawdzenia (badania i ustalenia) parametrów przedsięwzięcia i jego oddziaływania. Znajduje to swoje potwierdzenie w orzecznictwie sądów administracyjnych, gdzie zwraca się uwagę, że w przypadku uznania, że przedłożony w danej sprawie raport oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, odpowiada przepisom prawa oraz jest spójny, logiczny i przekonujący, to nie jest koniecznym szczegółowa ocena wartości dowodowej tego raportu. Taka ocena jest zbędna, gdy organ administracji publicznej dokonał oceny w wyniku której stwierdził, iż jest on zupełny zarówno pod względem formalnym jak i merytorycznym (zawiera wszystkie niezbędne elementy oraz ich rzeczowe uzasadnienie). Zatem organ nie jest zobowiązany do samodzielnego badania i ustalania parametrów w oparciu o wiedzę specjalistyczną, w sytuacji gdy dysponuje opinią, którą uznaje za wiarygodną i zupełną (wyroki NSA: z dnia 6 lutego 2013 r. sygn. akt II OSK 1862/11, LEX nr 1358431; z dnia 1 marca 2013 r., sygn. akt II OSK 2105/11, LEX nr 1340187, z dnia 20 marca 2014 r. sygn. akt II OSK 2564/12, CBOSA).

W tym miejscu podać trzeba, że zgodnie z art. 66 ust. 1 pkt 5 u.o.o.ś. raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko powinien zawierać opis wariantów uwzględniający szczególne cechy przedsięwzięcia lub jego oddziaływania, w tym: a) wariantu proponowanego przez wnioskodawcę oraz racjonalnego wariantu alternatywnego, b) racjonalnego wariantu najkorzystniejszego dla środowiska - wraz z uzasadnieniem ich wyboru.

Poddawany ocenie raport obejmuje opis wariantu proponowanego przez wnioskodawcę tzw. „wariant inwestycyjny nr 1”. Jako racjonalny wariant alternatywny inwestor przedstawił wariant polegający na realizacji przedsięwzięcia w tej samej technologii, lecz w innej lokalizacji na terenie innej miejscowości – tzw. „wariant inwestycyjny nr 2”. Autor raportu podał, że wartość emisji zanieczyszczeń z obiektów projektowanych instalacji w „wariacie inwestycyjnym nr 2” planowanego w innej lokalizacji jest taka sama jak w „wariacie inwestycyjnym nr 1”. Dodatkowo wyjaśniono, że „wariant inwestycyjny nr 2” jest niemożliwy do realizacji ze względu na siedzibę wnioskodawcy i jego rejon działania, sprawy własności terenu i możliwość przyłączenia terenu do sieci wodociągowej, kanalizacyjnej i elektrycznej.

W raporcie przedstawiono także „wariant inwestycyjny nr 3”, który zakłada realizację przedsięwzięcia na terenie analizowanej działki przy innej technologii i większej powierzchni zabudowy o około 20%. Autor raportu podał, że „wariant inwestycyjny nr 3” jest nie do zaakceptowania z uwagi na powierzchnię działki oraz zakres przedsięwzięcia. Dodatkowo w ocenie autora raportu „wariant inwestycyjny nr 3” będzie wykazywał mniejszą sprawność instalacji w porównaniu do wariantu nr 1.

Kolegium dalej zaznacza, że na wezwanie do uzupełnienia raportu RDOŚ z dnia 05.02.2021r., znak WZŚ.4221.34.2021.SL inwestor wyjaśnił, że racjonalny wariant alternatywny rozpatrywany przez inwestora polega na zmianie lokalizacji pawilonu handlowego oraz innej lokalizacji planowanej stacji paliw – wszystko na działce nr 356 w Słubicach.

W wariacie alternatywnym – pawilon handlowy umieszczono równolegle do ul. Obozowej a wielkość emisji do powietrza powodowanego spalaniem paliw w pojazdach praktycznie nie ulega zmianie (w obu wariantach nie występuje emisja ze spalania paliw do celów energetycznych). Dla wariantu przyjętego przez inwestora oraz dla wariantu alternatywnego obliczono emisję hałasu powodowanego ruchem pojazdów korzystających ze stacji paliw z uwzględnieniem kumulacji – hałas powodowany ruchem pojazdów korzystających ze stacji paliw i ze sklepu. Autor raportu w jego uzupełnieniu wskazał, że w wariacie alternatywnym hałas docierający do najbliższej położonego budynku mieszkalnego jednorodzinne (działka nr ewid. 357) wynosi 40-45 dB i pomimo, że nie będzie przekroczeń wartości dopuszczalnych hałasu dla pory dnia, jednak hałas docierający do budynku jednorodzinne na działce nr 357 będzie odczuwalny i może być przyczyną konfliktów społecznych. Ponadto w wariacie alternatywnym konieczna byłaby wycinka drzew rosnących wzdłuż ulicy Obozowej.

W dalszej części uzupełnienia raportu przedstawiono odpowiedź na wezwanie RDOŚ m.in. dot. oddziaływania na krajobraz, w tym krajobraz kulturowy, dobra materialne; ludzi, rośliny, zwierzęta, grzyby i siedliska przyrodnicze, wodę i powietrze; powierzchnię ziemi, z uwzględnieniem ruchów masowych ziemi i krajobraz; dobra materialne; zabytki i krajobraz kulturowy, objęte istniejącą dokumentacją, w szczególności rejestrem lub ewidencją zabytków; formy ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ustawy

z dnia 16 kwietnia 2004r. o ochronie przyrody, w tym na cele i przedmiot ochrony obszarów Natura 2000, oraz ciągłość łączących je korytarzy ekologicznych; wzajemne oddziaływanie między elementami.

Przechodząc do rozważań w powyższym zakresie, w opinii Kolegium, raport nie został uzupełniony o porównanie oddziaływań analizowanych wariantów na krajobraz, w tym krajobraz kulturowy, dobra materialne. Autor raportu zupełnie zaniechał rozważań w tym zakresie wyjaśniając tylko, że w fazie realizacji przedsięwzięcia oddziaływanie na krajobraz będzie polegało na zmianie użytkowania działki i zabudowie działki wg. projektu zagospodarowania terenu. Nie wiadomo przy tym czy powyższe stwierdzenie należy odnosić do przedstawionego racjonalnego wariantu alternatywnego polegającego na zmianie lokalizacji pawilonu i lokalizacji stacji paliw czy też odnosi się do również do wariantu inwestorskiego. Co więcej brak jest w ogóle porównania oddziaływania analizowanych wariantów w tym zakresie.

Jeżeli chodzi o porównanie oddziaływań analizowanych wariantów na ludzi, rośliny, zwierzęta, grzyby i siedliska przyrodnicze, wodę i powietrze autor raportu wyjaśnił, że realizacja innych wariantów alternatywnych wiązałaby się z większą zajętością terenu i przez to nastąpiłaby większa ingerencja w szatę roślinną i tym samym siedliska fauny. Kolegium nie znajduje w raporcie ani jego uzupełnieniu wystarczających danych mogących chociażby uprawdopodobnić powyższe stwierdzenie. Jak już wcześniej zauważono wg. autora raportu racjonalny wariant alternatywny polega na zmianie lokalizacji pawilonu handlowego oraz innej lokalizacji stacji paliw. Nie ma natomiast wyjaśnień, z których wynikałoby, że racjonalny wariant alternatywny przewiduje większe zajęcie terenu działki o nr ewid. 356. Kolegium zauważa, że na stronie 47 raportu z dnia 27.11.2020r. autor raportu opisuje „wariant inwestycyjny nr 3” jako przedsięwzięcie na terenie analizowanej działki przy innej technologii i większej powierzchni zabudowy i wyjaśnia, że przedstawiony wariant jest nie do zaakceptowania. Wobec powyższego nie można rozpatrywać go jako racjonalnego wariantu alternatywnego. Z kolei z uzupełnienia raportu z dnia 02.04.2021r. wynika, że racjonalny wariant alternatywny polega na zmianie lokalizacji pawilonu handlowego oraz innej lokalizacji stacji paliw, nie ma tu mowy o innej, większej powierzchni zajęcia terenu działki. Tym samym, w przekonaniu Kolegium, dopiero w uzupełnieniu raportu z dnia 02.04.2021r. podjęto próbę zaprezentowania racjonalnego wariantu alternatywnego, niemniej opis tego wariantu jest co najmniej niepełny.

Te same uwagi należy sformułować w zakresie przedstawienia porównania oddziaływań analizowanych wariantów na powierzchnię ziemi, z uwzględnieniem ruchów ziemi i krajobraz. Z raportu, jak i jego uzupełnienia nie wynika bowiem inna powierzchnia zajętości terenu zaprezentowanego racjonalnego wariantu alternatywnego.

Jeżeli chodzi o porównanie oddziaływań analizowanych wariantów na dobra materialne w raporcie i jego uzupełnieniu nie przewidziano takiego oddziaływania. Kolegium zaznacza natomiast, iż wobec konieczności uzupełnienia raportu o przedstawienie racjonalnego wariantu alternatywnego niezbędne będzie również ponowne zaprezentowanie rozważań w zakresie, o którym mowa w art. 66 ust. 1 pkt 6a lit. c u.o.o.ś.

Wyjaśnienia dot. porównania oddziaływań analizowanych wariantów na zabytki i krajobraz kulturowy, objęte istniejącą dokumentacją, w szczególności rejestrem lub ewidencją zabytków są w ocenie Kolegium wystarczające, ponieważ na terenie planowanego przedsięwzięcia oraz w bezpośrednim sąsiedztwie brak jest zabytków wpisanych do rejestru czy ewidencji zabytków.

Z porównania oddziaływań analizowanych wariantów na formy ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, w tym na cele i przedmiot ochrony obszarów Natura 2000, oraz ciągłość łączących je korytarzy ekologicznych wynika, że odległość najbliższego obszaru Natura 2000 to ok 1,22 km i w tym zakresie można stwierdzić, że nie będzie niekorzystnego oddziaływania na obszar chroniony. Kolegium jest zdania, że z uwagi na konieczność uzupełnienia raportu o przedstawienie racjonalnego wariantu alternatywnego niezbędne będzie również ponowne zaprezentowanie rozważań w zakresie, o którym mowa w art. 66 ust. 1 pkt 6a lit. e u.o.o.ś.

Podobnie w celu realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 66 ust. 1 pkt 6a lit. g u.o.o.ś. po uzupełnieniu raportu o racjonalny wariant alternatywny niezbędne będzie przedstawienie wzajemnego oddziaływania między elementami, o których mowa w art. 66 ust. 1 pkt 6a lit. a-f. Na marginesie zaznaczyć trzeba, że uzupełnienie raportu z dnia 02.04.2021r. nie zawiera wystarczających rozważań w powyższym zakresie, bowiem koncentruje się jedynie na przedstawieniu opisu wzajemnego oddziaływania między elementami jedynie w zakresie wariantu inwestorskiego.

Przechodząc do dalszych rozważań w niniejszej sprawie podkreślić trzeba, że zabrakło w raporcie, jak również w uzupełnieniu raportu określenia przewidywanego oddziaływania analizowanych wariantów na środowisko, w tym również w przypadku wystąpienia poważnej awarii przemysłowej i katastrofy naturalnej i budowlanej, na klimat, w tym emisje gazów cieplarnianych i oddziaływania istotne z punktu widzenia dostosowania do zmian klimatu, a także możliwego transgranicznego oddziaływania na środowisko, a w przypadku drogi w transeuropejskiej sieci drogowej, także wpływu planowanej drogi na bezpieczeństwo ruchu drogowego.

Zresztą autor raportu wyraźnie zaznacza w uzupełnieniu raportu z dnia 02.04.2021r., że inwestor nie przewiduje innych jak projektowany wariantów realizacji przedsięwzięcia. Mając na względzie powyższe, w ocenie Kolegium, dokonano w uzupełnieniu raportu z dnia 02.04.2021r. analizy, o której mowa w art. 66 ust.1 pkt 6 u.o.o.ś. wyłącznie w zakresie wariantu inwestorskiego.

Zdaniem Kolegium ww. uzupełnienie raportu nie zawiera zatem porównania oddziaływań analizowanych wariantów, o których mowa w art. 66 ust. 1 pkt 6a u.o.o.ś.

W ocenie tut. Kolegium przedłożony raport wraz z jego uzupełnieniem nie spełnia wymogów z art. 66 ust. 1 pkt 5 u.o.o.ś. wobec braku przedstawienia racjonalnego wariantu alternatywnego, oraz wariantu najkorzystniejszego dla środowiska wraz z uzasadnieniem ich wyboru. Warianty realizacji przedsięwzięcia stanowią jeden z najważniejszych instrumentów prawidłowej oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

Przedstawienie minimum trzech wariantów pozwala na utworzenie siatki porównawczej, na gruncie której organ weryfikuje proponowany wariant, który może być zatwierdzony przez organ do realizacji. Inwestor obowiązany jest przedstawić taki raport o oddziaływaniu przedsiębiorstwa na środowisko, w którym zostanie rzetelnie przedstawiona analiza wszystkich wariantów, o których mowa w art. 66 ust. 1 pkt 5 u.o.o.ś., a nie tylko wariantu, którym inwestor z przyczyn oczywistych jest zainteresowany (por. wyroki NSA z dnia 21 lutego 2018 r., II OSK 1871/17, z dnia 17 stycznia 2018 r., II OSK 813/16, CBOSA). Celem wariantowania jest niedopuszczenie do podjęcia działalności mogącej negatywnie oddziaływać na środowisko. Warianty przedsięwzięcia powinny się różnić przede wszystkim pod względem sposobu, w jaki przedsięwzięcie w każdym z tych wariantów będzie oddziaływać na środowisko, ponieważ ich rolą jest wskazanie alternatywnych rozwiązań pozwalających to środowisko chronić w jak najpełniejszym wymiarze.

Posłużenie się w art. 66 ust. 1 pkt 5 u.o.o.ś. pojęciem "racjonalnego" wariantu alternatywnego oznacza, że opisywane w raporcie warianty nie mogą mieć charakteru pozornego ani nie mogą być abstrakcyjne z powodu braku możliwości obiektywnych ich zastosowania i z góry skazane na niepowodzenie, lecz muszą to być warianty możliwe do rzeczywistego wprowadzenia. Nie ulega wątpliwości, że opis analizowanych wariantów powinien być na tyle rzetelny i dokładny, by organ rozpatrujący sprawę mógł zbadać, czy przedsięwzięcie powinno być realizowane w wariantcie proponowanym przez inwestora, czy też w wariantcie alternatywnym. Przygotowanie opisu racjonalnego wariantu alternatywnego wymaga każdorazowo przeprowadzenia indywidualnej oceny danego przedsięwzięcia pod kątem jego oddziaływania na środowisko w sytuacji, gdyby ten wariant miał być zrealizowany (por. wyrok NSA z dnia 22 lutego 2018 r., II OSK 1871/17, CBOSA). Warianty przedsięwzięcia nie mogą odbiegać od siebie w takim stopniu, który oznaczałby swoistą zmianę tożsamości tego przedsięwzięcia poprzez przekształcenie jego konstytutywnych, fundamentalnych parametrów i prowadziłyby w rezultacie do zaproponowania do realizacji kilku różnych przedsięwzięć tego samego

rodzaju (por. wyrok NSA z dnia 29 stycznia 2015 r., II OSK 1605/13, wyrok WSA w Gorzowie Wlkp. z dnia 17 lipca 2019 r., sygn. akt II SA/Go 260/19, CBOSA).

W orzecznictwie podkreśla się, że warianty powinny odwoływać się do różnych kryteriów realizacji przedsięwzięcia takich jak: czynniki społeczne, ekonomiczne, środowiskowe, przestrzenne zgodnie z zasadą zrównoważonego rozwoju, ponieważ stanowią one jeden z instrumentów stosowania zasady prewencji uregulowanej w art. 6 ust. 1 ustawy z 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska. Nie może budzić wątpliwości fakt, że inwestor jest zobowiązany do przedłożenia takiego raportu, w którym zostanie rzetelnie przedstawiona analiza wszystkich wariantów, o których mowa w art. 66 ust. 1 pkt 5 u.o.o.ś., a nie tylko wariantu proponowanego przez inwestora (por. wyrok NSA z dnia 20 maja 2014 r. sygn. II OSK 2999/12, CBOSA).

Przedłożony w niniejszej sprawie raport stanowi właściwie analizę wyłącznie wariantu proponowanego przez inwestora, a przedstawiony wariant alternatywny ogranicza się w zasadzie do zmiany lokalizacji pawilonu handlowego oraz innej lokalizacji planowanej stacji paliw. W raporcie tym nie przedstawiono żadnych konkretnych rozwiązań alternatywnych, rozwiązań związanych z projektem przedsięwzięcia, technologią, które byłyby przez inwestora faktycznie rozpatrywane - z porównaniem ich - wpływu na środowisko. Wszystkie warianty powinny zawierać analizę oddziaływania na poszczególne elementy środowiska z uwzględnieniem zasady kompleksowości ochrony środowiska określonej w art. 5 p.o.ś. W raporcie powinno znaleźć się wskazanie głównych przyczyn dokonanego wyboru wszystkich wariantów, z uwzględnieniem skutków dla środowiska. Każdy z wariantów - a nie tylko proponowany przez inwestora - powinien zawierać opis aspektów środowiska, które mogą być znacząco dotknięte skutkami realizacji przedsięwzięcia, obejmujący w szczególności populację, faunę, florę, glebę, wodę, powietrze, czynniki klimatyczne.

Jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 21 lutego 2018 r., sygn. II OSK 1871/21, tego rodzaju uchybienie raportu jak brak opisu racjonalnego wariantu alternatywnego oraz brak wskazania argumentacji pozwalającej na uznanie danego wariantu za najkorzystniejszy dla środowiska każdorazowo będzie musiało być uznane za wadę pozbawiającą tego rodzaju dowód przydatności dla postępowania, natomiast w przypadku oparcia się przez organy na tego rodzaju wadliwym dowodzie za uchybienie mogące mieć istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia.

W przekonaniu Kolegium rozwiązanie, które inwestor wskazał jako wariant alternatywny dla proponowanego przez siebie wariantu, jest w istocie inną wersją wariantu inwestorskiego. W wariantcie "alternatywnym" zaproponowano realizację przedsięwzięcia w tym samym miejscu i w tych samych rozmiarach, co w wariantcie inwestorskim, a oba warianty nie różnią się od siebie pod względem technologicznym. Przenosząc powyższe na grunt rozpoznawanej sprawy wskazać należy, że przedstawiony przez inwestora wariant alternatywny jest wariantem pozornym.

Jeszcze raz wyjaśnić trzeba, że warianty przedsięwzięcia powinny się różnić przede wszystkim pod względem sposobu, w jaki przedsięwzięcie w każdym z tych wariantów będzie oddziaływać na środowisko, ponieważ ich rolą jest wskazanie alternatywnych rozwiązań pozwalających to środowisko chronić w jak najpełniejszym wymiarze. Przy czym "racjonalność" wariantu oznacza, że wariant taki faktycznie mógłby zostać wybrany przez organ dokonujący oceny raportu zamiast wariantu zaproponowanego przez inwestora. Bezspornie wariant racjonalny nie może mieć charakteru pozornego, tj. nie może się sprowadzać do zaproponowania realizacji przedsięwzięcia w tej samej lokalizacji przy niewielkich różnicach technologicznych (por. wyrok NSA z 21 lutego 2018 r. sygn. II OSK 1871/17, dostępny w Internecie). Z kolei "alternatywność" oznacza, że wariant ten musi się różnić od wariantu proponowanego przez inwestora w zakresie oddziaływania na środowisko. "Alternatywność" wymaga, co do zasady, zaproponowania wariantu różnego pod względem kryteriów przestrzennych (jak np. lokalizacja, skala i rozmiar inwestycji) lub technologicznych (jak np. rodzaj użytych materiałów, moc i produktywność zainstalowanych urządzeń). Należy bowiem podkreślić, że na gruncie obowiązujących przepisów wybór wariantu do realizacji przedsięwzięcia należy do organu. Aby to było możliwe konieczne jest szczegółowe opisanie w raporcie nie tylko wariantu proponowanego przez wnioskodawcę, który może być tożsamy z

wariantem najkorzystniejszym dla środowiska, ale i racjonalnego wariantu alternatywnego, tak aby organ mógł sam dokonać porównania, a nawet wyboru innego niż zaproponowany przez inwestora wariant realizacji przedsięwzięcia.

Powyższe wynika wprost z art. 81 ust. 1 u.o.o.ś., który stanowi, że jeżeli z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika zasadność realizacji przedsięwzięcia w wariantcie innym niż proponowany przez wnioskodawcę, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, za zgodą wnioskodawcy, wskazuje w decyzji wariant dopuszczony do realizacji lub, w razie braku zgody wnioskodawcy odmawia zgody na realizację przedsięwzięcia. Trzeba mieć przy tym na względzie, że środowisko stanowi dobro publiczne, natomiast jego ochrona, zgodnie z art. 74 ust. 2 Konstytucji RP jest obowiązkiem władz publicznych. Dlatego inwestor jest obowiązany przedłożyć taki raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, w którym zostanie rzetelnie przedstawiona analiza wszystkich wariantów, o których mowa w art. 66 ust. 1 pkt 5 u.i.d.ś., a nie tylko wariantu, którym inwestor jest zainteresowany (por. wyrok WSA w Poznaniu z 29 maja 2014 r., sygn. akt , dostępny w Internecie).

W ocenie Kolegium znajdujący się w aktach sprawy raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko zawiera w istocie analizę tylko jednego wariantu, który w dodatku został uznany przez inwestora jako wariant najkorzystniejszy dla środowiska i de facto tylko dla tego wariantu określono jego oddziaływanie na środowisko. Zaproponowany w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko racjonalny wariant alternatywny nie może bowiem zostać uznany za racjonalny wariant alternatywny w rozumieniu art. 66 ust. 1 pkt 5 lit. a u.o.o.ś., gdyż jego zmiana w stosunku do wariantu inwestorskiego polega jedynie na zmianie lokalizacji pawilonu handlowego i innej lokalizacji planowanej stacji paliw na działce o nr ewid. 356 w Słubicach, bez przedstawienia pogłębionej analizy w tym zakresie. Wariant ten ma zatem w ocenie Kolegium jedynie charakter pozorny, gdyż nie zawiera żadnych alternatywnych rozwiązań dotyczących np. procesu technologicznego, czy też wykorzystywanych maszyn i urządzeń.

Jeżeli w treści przedmiotowego raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko rozpatrywanego i ocenianego przez organ I instancji brak jest racjonalnego wariantu alternatywnego to narusza to normę z art. 66 ust. 1 pkt 5 u.o.o.ś. Dotyczy to również braku analizy i oceny pominiętych wariantów w zakresie ustalenia ich przewidywanego oddziaływania na środowisko w przypadku jego realizacji, który to obowiązek nakłada art. 66 ust. 1 pkt 6 u.o.o.ś. Zgodnie z treścią tego przepisu, raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko powinien zawierać informacje umożliwiające analizę kryteriów wymienionych w art. 62 ust. 1 oraz zawierać: określenie przewidywanego oddziaływania analizowanych wariantów na środowisko, w tym również w przypadku wystąpienia poważnej awarii przemysłowej i katastrofy naturalnej i budowlanej, na klimat, w tym emisje gazów cieplarnianych i oddziaływania istotne z punktu widzenia dostosowania do zmian klimatu, a także możliwego transgranicznego oddziaływania na środowisko, a w przypadku drogi w transeuropejskiej sieci drogowej, także wpływu planowanej drogi na bezpieczeństwo ruchu drogowego.

Tego rodzaju wada oznacza istotną wadliwość całego przedłożonego w niniejszej sprawie raportu (por. wyrok NSA z 28 kwietnia 2020 r., sygn. II OSK 1476/19, LEX nr 3018151). Inwestor jest obowiązany przedłożyć taki raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, w którym zostanie rzetelnie przedstawiona analiza wszystkich wariantów, o których mowa w art. 66 ust. 1 pkt 5 u.o.o.ś. (por. wyroki NSA: z 17 stycznia 2018 r., sygn. II OSK 813/16; z 17 stycznia 2017 r., sygn. II OSK 89/16, publ. orzeczenia. nsa.gov.pl). Celem wariantowania jest niedopuszczenie do podjęcia działalności mogącej negatywnie oddziaływać na środowisko. Skuteczność działań prewencyjnych w indywidualnej ocenie konkretnego przedsięwzięcia uzależniona jest w dużej mierze od jakości opracowanych w raporcie wariantów oraz prawidłowej ich oceny przez organ wydający decyzję środowiskową. Zasada prewencji oraz zasada przezorności w ocenie oddziaływania na środowisko wymaga stosowania odpowiednich rozwiązań technicznych i technologicznych, które powinny znaleźć się w opisie wariantów.

Dalej zdaniem Kolegium podać trzeba, że na mocy art. 66 ust. 1 pkt 15 u.o.o.ś. raport powinien zawierać analizę możliwych konfliktów społecznych związanych z planowanym przedsięwzięciem. W

raporcie oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wskazano, że nie przewidziano wystąpienia konfliktów społecznych związanych z planowanym przedsięwzięciem.

Zawartą w raporcie analizę możliwych konfliktów społecznych uznać należy za lakoniczną i niepełną zważywszy na istniejący w niniejszej sprawie konflikt społeczny przejawiający się protestem mieszkańców Osiedla Leśnego w Słubicach.

W dalszych rozważaniach Kolegium akcentuje, że decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach jest rozstrzygnięciem związanym a jej treść - uzależniona od spełnienia ściśle określonych przesłanek. Z dyspozycji art. 81 u.o.o.ś. wynika, że ustawodawca określił precyzyjnie katalog okoliczności uzasadniających odmowę określenia środowiskowych uwarunkowań dla realizacji przedsięwzięcia.

Zatem odmowa określenia środowiskowych uwarunkowań można zostać orzeczona przez organ jedynie, gdy zaistnieją następujące okoliczności, takie jak: niezgodność inwestycji z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego (art. 80 ust. 2 u.o.o.ś.), odmowa uzgodnienia warunków realizacji przedsięwzięcia przez organ współdziałający (art. 80 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 77 ust. 1 u.o.o.ś.), brak zgody wnioskodawcy na realizację przedsięwzięcia w wariantcie proponowanym przez organ a innym niż wnioskowany, jeżeli z oceny oddziaływania na środowisko wynika zasadność realizacji przedsięwzięcia w innym wariantcie (art. 81 ust. 1 u.o.o.ś.), możliwość znacząco negatywnego oddziaływania przedsięwzięcia na obszar Natura 2000, wynikająca z oceny oddziaływania na środowisko, a za realizacją przedsięwzięcia nie będą przemawiały konieczne wymogi nadrzędnego interesu publicznego, w tym wymogi o charakterze społecznym lub gospodarczym i brak jest rozwiązań alternatywnych (art. 81 ust. 2 u.o.o.ś.), wykazanie, że przedsięwzięcie wpływa negatywnie na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz art. 61 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne, przy jednoczesnym braku spełnienia przesłanek z art. 68 pkt 1, 3 i 4 (art. 81 ust. 3 u.o.o.ś.).

W przypadku braku zaistnienia w/w przesłanek organ właściwy do wydania decyzji jest co do zasady zobligowany do wydania decyzji ustalającej środowiskowe uwarunkowania dla planowanego przedsięwzięcia.

Dalej wskazać trzeba, że protesty, sprzeciw i obawy stron oraz społeczności lokalnej wobec planowanej inwestycji - o ile nie będą miały umocowania w naruszeniu konkretnych przepisów prawa - nie mogą stanowić samodzielnej podstawy wydania decyzji odmawiającej ustalenia środowiskowych uwarunkowań dla przedmiotowej w sprawie inwestycji.

W opinii Kolegium wyjaśnić trzeba, że sam sprzeciw mieszkańców gminy nie może samoistnie stanowić podstawy do wydania negatywnej decyzji w sprawie środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia. Przepisy nakazują jedynie zapewnienie udziału społeczeństwa w postępowaniu i umożliwienie zgłoszenia uwag i wniosków, natomiast nie nakładają obowiązku uzyskania społecznej akceptacji dla przedsięwzięcia. Zapewnienie udziału społeczeństwa w postępowaniu nie może być zatem rozumiane jako swoiste referendum nad dopuszczalnością proponowanej inwestycji. (tak WSA w Bydgoszczy w wyroku z dnia 27 kwietnia 2016 r. o sygn. II SA/Bd 429/15 publ. LEX nr 2076558, WSA w Szczecinie w wyroku z dnia 13 marca 2014 r. o sygn. II SA/Sz 1208/13, publ. LEX nr 1447536).

Sam sprzeciw lokalnej społeczności nie stanowi normatywnej podstawy do odmowy wydania decyzji ustalającej środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia. Organ wydający decyzję środowiskową ma oczywiście obowiązek zapewnić udział społeczności lokalnej w postępowaniu, może ona składać uwagi i wnioski, a w jaki sposób zostały one wzięte pod uwagę właściwy organ musi wyjaśnić w uzasadnieniu decyzji środowiskowej. (tak WSA w Gorzowie Wlkp. w wyroku z 19 lutego 2020 r. o sygn. II SA/Go 864/19, publ. CBOSA).

Biorąc powyższe pod uwagę, zdaniem Kolegium decyzja organu I instancji nie może pozostać w obrocie prawnym, ponieważ postępowanie w przedmiotowej sprawie organ winien przeprowadzić w oparciu o przepisy u.o.o.ś. i wydać decyzję, gdy inwestor spełni ustawowe wymagania.

Jeszcze raz podać trzeba, że ocena okoliczności faktycznych dokonywana jest w oparciu o przedłożony przez inwestora raport oceny oddziaływania na środowisko, który podlega ocenie jak każdy dowód w sprawie, a który organ obowiązany jest uwzględnić przy wydawaniu decyzji. Zdaniem Kolegium,

Burmistrz Słubic nie dokonał prawidłowego ustalenia stanu faktycznego, a w konsekwencji jego analizy. Organ I instancji wydając zaskarżoną decyzję środowiskową oparł swoje ustalenia i oceny głównie o raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko. Jak jednak wskazano wyżej raport, jako dowód w sprawie, podlega ocenie pod kątem jego racjonalności, logiki i obiektywizmu, a w związku z tym powinien być poddany wnikliwej analizie organu wydającego decyzję, w szczególności pod kątem zawartości wyszczególnionej w art. 66 u.o.o.ś. Raport powinien uwzględniać wszystkie potencjalne zagrożenia środowiskowe związane z realizacją planowanej inwestycji. W przypadku wątpliwości co do jego kompletności, czy rzetelności ocen w nim zawartych, organ prowadzący postępowanie winien wezwać do uzupełnienia materiału dowodowego w celu rozważenia wszelkich niejasności w stanie faktycznym sprawy. Przy czym sama okoliczność uzupełnienia raportu nie zwalnia organu od jego dalszej merytorycznej analizy.

Odnosząc się z kolei do zarzutów formułowanych w odwołaniu, Kolegium wyjaśnia w pierwszej kolejności, że niezasadny jest zarzut naruszenia art. 74 ust. 3a pkt 1 w zw. z art. 74 ust. 3a pkt 2 oraz art. 74 ust. 3a pkt 3 u.o.o.ś. w zw. z art. 28 k.p.a. W ocenie Kolegium Burmistrz Słubic prawidłowo ustalił krąg stron postępowania zgodnie z art. 74 ust. 3a u.o.o.ś., który stanowi, iż stroną postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wnioskodawca oraz podmiot, któremu przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie w wariantcie zaproponowanym przez wnioskodawcę, z zastrzeżeniem art. 81 ust. 1. Przez obszar ten rozumie się:

- 1) przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz obszar znajdujący się w odległości 100 m od granic tego terenu;
- 2) działki, na których w wyniku realizacji, eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia zostałyby przekroczone standardy jakości środowiska, lub
- 3) działki znajdujące się w zasięgu znaczącego oddziaływania przedsięwzięcia, które może wprowadzić ograniczenia w zagospodarowaniu nieruchomości, zgodnie z jej aktualnym przeznaczeniem.

Z kolei szczegółowe rozważania w przedmiocie uznania za strony w niniejszym postępowaniu poszczególnych osób reprezentowanych przez pełnomocnika (tj. osób, które nie zostały uznane za strony postępowania przez Burmistrza Słubic) znalazły odzwierciedlenie we wcześniejszych indywidualnych rozstrzygnięciach Kolegium i nie mogą być zaprezentowane w niniejszym uzasadnieniu decyzji.

Dalej wskazać trzeba, że ma rację pełnomocnik odwołujących twierdząc, że Burmistrz Słubic nie odniósł się do wniosków oraz argumentacji podnoszonej przez społeczność lokalną, jak i nie wskazał w jaki sposób zostały wzięte pod uwagę i w jakim zakresie zostały uwzględnione uwagi i wnioski zgłoszone w związku z udziałem społeczeństwa w niniejszym postępowaniu, tj. naruszenia art. 85 ust. 2 pkt 1 w zw. z art. 80 ust. 1 pkt 3 u.o.o.ś.

Przede wszystkim trzeba zaznaczyć, że z uzasadnienia zaskarżonej decyzji wynika, iż w dniu 12.02.2021r. oraz 15.02.2021r. wpłynęły wnioski mieszkańców Osiedla Leśnego w Słubicach dot. odmowy określenia środowiskowych uwarunkowań dla ww. przedsięwzięcia z powołaniem się na zawarte błędy przedłożonym raporcie. Burmistrz Słubic m.in. w związku z protestem mieszkańców przeciwko przedmiotowej inwestycji zwrócił się do inwestora o wyjaśnienie poruszonych kwestii, a następnie, biorąc pod uwagę przedłożone przez inwestora wyjaśnienia, w dniu 10.05.2021r. wystąpił do RDOŚ o uzgodnienie warunków realizacji przedsięwzięcia. Dodać również trzeba, że Burmistrz Słubic obwieszczeniem z dnia z dnia 15.01.2021r., znak WKO.6220.21.2020.RS poinformował o możliwości zapoznania się z niezbędną dokumentacją sprawy oraz możliwości składania uwag i wniosków w siedzibie Urzędu Miejskiego w Słubicach w terminie 30 dni od dnia podania obwieszczenia do publicznej wiadomości. Jak już wcześniej zauważono w dniu 12.02.2021r. oraz 15.02.2021r. wpłynęły wnioski mieszkańców Osiedla Leśnego w Słubicach. Dalej Kolegium zauważa, iż Burmistrz Słubic ponownie obwieszczeniem z dnia 28.06.2021r. znak WKO.6220.21.2020.RS poinformował o możliwości zapoznania się z niezbędną dokumentacją sprawy oraz możliwości składania uwag i wniosków w siedzibie Urzędu Miejskiego w Słubicach w terminie 30 dni od dnia podania obwieszczenia do publicznej wiadomości. W

ponownie wyznaczonym terminie, w ramach toczącego się postępowania z udziałem społeczeństwa, nie wniesiono uwag, wniosków i zastrzeżeń w sprawie.

Zdaniem Kolegium działanie Burmistrza Słubic w niniejszej sprawie było niewystarczające w aspekcie spełnienia obowiązku, o którym mowa w art. 85 ust. 2 pkt 1 w zw. z art. 80 ust. 1 pkt 3 u.o.o.ś. Nie wiadomo przede wszystkim w jaki sposób zostały wzięte pod uwagę, i w jakim zakresie zostały uwzględnione uwagi i wnioski zgłoszone w związku z udziałem społeczeństwa, które zostały złożone w dniu 12.02.2021r. oraz 15.02.2021r. Z uzasadnienia zaskarżonej decyzji dowiadujemy się tylko, że uwagi i wnioski społeczeństwa zostały zgłoszone, tymczasem podać trzeba, że uzasadnienie stanowi jeden z elementów zapewnienia możliwości udziału społeczeństwa w postępowaniu, w którym była prowadzona ocena oddziaływania na środowisko. W niniejszej sprawie powyższego zabrakło.

Nie jest z kolei zasadny zarzut naruszenia art. 113 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001r. o ochronie środowiska w zw. z rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 14 czerwca 2007r. w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku, ponieważ Burmistrz Słubic oparł się w swoich rozważaniach na niekwestionowanych w powyższym zakresie ustaleniach raportu wraz jego uzupełnieniem, w tym załącznikach graficznych, z których wynika, iż w analizowanej sprawie nie mamy do czynienia z ponadnormatywnym oddziaływaniem akustycznym określonym w rozporządzeniu Ministra Środowiska z 14 czerwca 2007 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku.

Należy także zauważyć, jak wskazał między innymi Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 18 marca 2009 r. (sygn. akt II OSK 383/08, Lex nr 526577), że raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko ma charakter dokumentu prywatnego inwestora będącego dowodem w postępowaniu administracyjnym. Raport oceniany jest przez organ wydający decyzję określającą uwarunkowania środowiskowe, a uczestnicy postępowania mają możliwość zgłoszenia zastrzeżeń dotyczących tego dowodu. Zastrzeżenia te jednak nie mogą być głosłowne, lecz powinny być poparte np. ekspertyzą, która w sposób udokumentowany wskazuje na wady raportu.

W niniejszej sprawie taka ekspertyza nie została przedstawiona. Nie jest też prawdą stanowisko pełnomocnika odwołujących, że Burmistrz Słubic miał zastrzeżenia co do analizowanego raportu w zakresie analizy akustycznej, bowiem jak już wcześniej zaznaczono w toku postępowania raport, na wniosek RDOŚ, został uzupełniony m.in. o analizę oddziaływania akustycznego ze wszystkich źródeł hałasu wraz z przedłożeniem jego obliczeń i ze wskazaniem graficznym jego zasięgu oraz potencjalnym wpływem na tereny podlegające ochronie akustycznej. Co więcej podać trzeba, że obliczenia zostały przedstawione w oparciu o symulacje wykonaną zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa przy zastosowaniu programu do obliczeń rozprzestrzeniania hałasu w środowisku, w którym model obliczeniowy jest zgodny z normą PN-ISO 9613-2:2002.

Jednocześnie zaznaczyć trzeba, że zgodnie z pkt V decyzji Burmistrza Słubic, inwestor został zobowiązany do przeprowadzenia analizy porealizacyjnej w zakresie dotyczącym emisji hałasu z przedmiotowego przedsięwzięcia. Analizę należy wykonać po upływie 3 miesięcy oddania obiektu do użytkowania, a jej wyniki przedstawić Burmistrzowi Słubic w terminie 6 miesięcy od dnia oddania obiektu do użytkowania. Pomiary hałasu należy przeprowadzić przez akredytowane laboratorium, w czasie pracy wszystkich źródeł hałasu zlokalizowanych na terenie stacji paliw, podczas normalnego ruchu komunikacyjnego, w punktach referencyjnych usytuowanych na terenie najbliższej zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej tj. działki nr 357 i 336 obręb 3 m. Słubice.

Dodać wypada, iż analiza porealizacyjna jest instrumentem prawnym pozwalającym na zweryfikowanie prognoz, jakie miały miejsce na etapie oceny oddziaływania na środowisko co do przewidywanych skutków realizacji przedsięwzięcia z rzeczywistym zakresem oddziaływań wygenerowanych w wyniku realizacji i funkcjonowania przedsięwzięcia, a także skuteczności przewidzianych decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach.

Wbrew stanowisku pełnomocnika odwołujących nałożenie obowiązku przeprowadzenia analizy porealizacyjnej w zakresie oddziaływania na klimat akustyczny w porze dnia nie oznacza wcale, że rozwiązania przewidziane w raporcie w powyższym zakresie nie będą skuteczne. Analiza porealizacyjna

będzie natomiast w niniejszej sprawie wyłącznie instrumentem do kontroli skuteczności zastosowanych rozwiązań przez inwestora.

Jeżeli chodzi o zarzut naruszenia zasady proporcjonalności wyjaśnić trzeba, że zdaniem pełnomocnika odwołujących Burmistrz Słubic zastosował środek nieadekwatny do realnie zaistniałego stanu faktycznego tj. ustalenia środowiskowych uwarunkowań dla przedsięwzięcia mogącego potencjalnie oddziaływać na środowisko jakim jest stacja paliw na terenie osiedla jednorodzinne. W niniejszej sprawie zarzut naruszenia zasady proporcjonalności należy natomiast rozpatrywać przez pryzmat przepisu art. 8 § 1 k.p.a.

W pierwszej kolejności przypomnieć trzeba, że zgodnie z art. 73 ust. 1 u.o.o.ś. postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wszczyna się na wniosek podmiotu planującego podjęcie realizacji przedsięwzięcia. Dalej podać trzeba, że decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach jest rozstrzygnięciem związanym a jej treść - uzależniona od spełnienia ściśle określonych przesłanek. Z dyspozycji art. 81 u.o.o.ś. wynika, że ustawodawca określił precyzyjnie katalog okoliczności uzasadniających odmowę określenia środowiskowych uwarunkowań dla realizacji przedsięwzięcia.

Zatem odmowa określenia środowiskowych uwarunkowań można zostać orzeczona przez organ jedynie, gdy zaistnieją następujące okoliczności, takie jak: niezgodność inwestycji z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego (art. 80 ust. 2 u.o.o.ś.), odmowa uzgodnienia warunków realizacji przedsięwzięcia przez organ współdziałający (art. 80 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 77 ust. 1 u.o.o.ś.), brak zgody wnioskodawcy na realizację przedsięwzięcia w wariantcie proponowanym przez organ a innym niż wnioskowany, jeżeli z oceny oddziaływania na środowisko wynika zasadność realizacji przedsięwzięcia w innym wariantcie (art. 81 ust. 1 u.o.o.ś.), możliwość znacząco negatywnego oddziaływania przedsięwzięcia na obszar Natura 2000, wynikająca z oceny oddziaływania na środowisko, a za realizacją przedsięwzięcia nie będą przemawiały konieczne wymogi nadrzędnego interesu publicznego, w tym wymogi o charakterze społecznym lub gospodarczym i brak jest rozwiązań alternatywnych (art. 81 ust. 2 u.o.o.ś.), wykazanie, że przedsięwzięcie wpływa negatywnie na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz art. 61 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne, przy jednoczesnym braku spełnienia przesłanek z art. 68 pkt 1, 3 i 4 (art. 81 ust. 3 u.o.o.ś.).

W przypadku braku zaistnienia w/w przesłanek organ właściwy do wydania decyzji jest co do zasady zobligowany do wydania decyzji ustalającej środowiskowe uwarunkowania dla planowanego przedsięwzięcia. Mając powyższe na uwadze Kolegium naruszenie zasady proporcjonalności w niniejszej sprawie nie ma miejsca. Kolegium jest zdania, że

Co więcej wyjaśnić trzeba, że zasada proporcjonalności, o którym mowa w art. 8 ust. § k.p.a. nakazuje podejmowanie przez administrację działań proporcjonalnych do zamierzonego celu. Nie powinny być zatem nakładane na stronę obowiązki niewspółmierne do celu, który miałby być osiągnięty dzięki ich nałożeniu (zob. art. 5 zalecenia Komitetu Ministrów Rady Europy z 20 czerwca 2007 r. w sprawie dobrej administracji oraz art. 6 Europejskiego Kodeksu Dobrych Praktyk Administracji). Kierowanie się zasadą proporcjonalności jest obowiązkiem proceduralnym organu administracji publicznej i ma pełne zastosowanie do oceny zagadnień proceduralnych wyłaniających się w toku postępowania administracyjnego. Zdaniem Kolegium Burmistrz Słubic w toku prowadzonego postępowania nie naruszył powyższej zasady, dlatego stwierdzić trzeba, że zarzuty w pełnomocnika odwołujących w powyższym zakresie są niezasadne.

Odniesienie się do pozostałych zarzutów formułowanych w odwołaniu pełnomocnika znajduje się w uzasadnieniu niniejszej decyzji.

Wobec powyższego Kolegium stwierdza, że zaskarżona decyzja wydana została z naruszeniem art. 7, art. 77 § 1, art. 80 i 107 § 1 i 3 k.p.a oraz art. 66, art. 80 ust. 1 pkt 2 i pkt 3 i art. 85 ust. 1 i 2 u.o.o.ś.

Zdaniem Kolegium Burmistrz Słubic wydając zaskarżoną decyzję naruszył także przepis art. 62 ust. 1 u.o.o.ś., który nakazuje kompleksową, dogłębną i opartą o obowiązujące przepisy ocenę planowanego przedsięwzięcia, czego w przekonaniu Kolegium organ zaniechał.

Należy zauważyć, że wszystkie okoliczności, mające znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy administracyjnej muszą zostać ustalone w toku prawidłowo przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego, co wynika z art. 7 i art. 77 § 1 k.p.a. Konsekwencją obowiązywania zasady praworządności i zasady prawdy obiektywnej jest także art. 107 § 1 k.p.a., ustanawiający obok innych wymogów decyzji, obowiązek zawarcia w niej podstawy prawnej i uzasadnienia faktycznego, które w myśl § 3 tego artykułu, powinno w szczególności obejmować wskazanie faktów, które organ uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, oraz przyczyn, z powodu których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, zaś uzasadnienie prawne – wyjaśnienie podstawy prawnej decyzji, z przytoczeniem przepisów prawa.

Z kolei, wyrażona w art. 80 k.p.a. zasada swobodnej oceny dowodów obliuguje organ administracji do poddania analizie całego materiału dowodowego i rozpatrzenia wszystkich dowodów w ich wzajemnym powiązaniu (por. wyrok NSA z dnia 30 marca 1988 r., sygn. akt SA/Po 1495/87, niepubl.), co innymi słowy oznacza, że wniosek dotyczący okoliczności faktycznych powinien być oparty na rozpoznaniu wszystkich dowodów w sprawie, zaś oceniając wyniki postępowania dowodowego (wiarygodności i mocy dowodów) organ powinien uwzględnić treść wszystkich przeprowadzonych i rozpatrzonych dowodów, chyba że chodzi o dowody dotyczące okoliczności niemających znaczenia dla sprawy lub niespornych. Ocena powinna być oparta na wszechstronnej ocenie całokształtu materiału dowodowego; organ powinien dokonać oceny mocy i wiarygodności dowodu wraz z całym materiałem dowodowym sprawy i na jego tle, co wiąże się z koniecznością porównania różnych dowodów ze sobą, z ustaleniem przesłanek, które obniżają bądź też pozbawiają dany dowód mocy dowodowej lub wiarygodności (zob. J. Borkowski, Głosa do wyroku NSA z dnia 6 października 1993 r., sygn. akt I SA 1270/93, OSP 1994, nr 7-8, poz. 131). To zaś uzasadnia wniosek, że o przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów można w przekonujący sposób twierdzić w sytuacji, gdy organ administracji pozostawia poza swoimi rozważaniami argumenty podnoszone przez stronę i pomija istotne dla sprawy materiały dowodowe lub dokonuje ich oceny wbrew zasadom logiki lub doświadczenia życiowego (por. wyrok NSA z dnia 14 stycznia 1994 r., sygn. akt III SA 491/93). Nieustosunkowanie się przez organ do niektórych dowodów budzi wątpliwości co do prawidłowości oceny innych dowodów (wyrok NSA z 16 lutego 2000 r., sygn. akt I SA/Wr 28/98, LEX nr 1692246). Jako dowolne należy traktować ustalenia faktyczne znajdujące wprawdzie potwierdzenie w materiale dowodowym, ale niekompletnym czy nie w pełni rozpatrzonym.

Ponadto, zgodnie z art. 85 ust. 2 pkt 1 u.o.o.ś., niezależnie od wymagań wynikających z przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, powinno zawierać w przypadku, gdy została przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko:

- a) informacje o przeprowadzonym postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa oraz o tym, w jaki sposób zostały wzięte pod uwagę, i w jakim zakresie zostały uwzględnione uwagi i wnioski zgłoszone w związku z udziałem społeczeństwa,
- b) informacje, w jaki sposób zostały wzięte pod uwagę i w jakim zakresie zostały uwzględnione:
  - ustalenia zawarte w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko,
  - uzgodnienia i opinie organów, o których mowa w art. 77 ust. 1,
  - wyniki postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko, jeżeli zostało przeprowadzone,
- c) uzasadnienie stanowiska, o którym mowa w art. 82 ust. 1 pkt 4;

Należało zatem uchylić w całości zaskarżoną decyzję oraz przekazać sprawę Burmistrzowi Słubic do ponownego rozpoznania w celu dokonania przez organ pierwszej instancji wnikliwej własnej analizy przedsięwzięcia, która winna zostać zamieszczona w uzasadnieniu decyzji.

Dalej podać trzeba, że zgodnie z art. 138 § 2 k.p.a., organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji, gdy decyzja ta została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Przekazując sprawę, organ ten powinien wskazać, jakie okoliczności należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy. Organ odwoławczy może wydać decyzję

kasacyjną jedynie, gdy postępowanie w I instancji zostało przeprowadzone z naruszeniem norm prawa procesowego, a więc gdy organ I instancji nie przeprowadził postępowania wyjaśniającego w takim zakresie, że miało to istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia. Natomiast w sytuacji, gdy organ odwoławczy ma możliwość skorzystania z art. 136 § 1 k.p.a., to braki dowodowe nie mogą stanowić podstawy do zastosowania art. 138 § 2 k.p.a.

Dopiero gdy wykazane zostanie, że prowadzenie uzupełniającego postępowania dowodowego w oparciu o art. 136 § 1 k.p.a. okaże się niewystarczające, należy uchylić zaskarżoną decyzję oraz przekazać sprawę do ponownego rozpoznania organowi I instancji. Norma z art. 136 k.p.a. uprawnia bowiem organ odwoławczy do przeprowadzenia na żądanie strony lub z urzędu dodatkowego postępowania w celu uzupełnienia dowodów i materiałów w sprawie albo zlecenia przeprowadzenia tego postępowania organowi, który wydał decyzję.

Zdaniem Kolegium w niniejszej sprawie ustalenie środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia przez Burmistrza Słubic było przedwczesne. Wynika to z licznych naruszeń przepisów postępowania oraz przepisów prawa materialnego przez organ I instancji, które prowadzą do wniosku, że konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Zdaniem Kolegium braki te nie mogły zostać uzupełnione na etapie postępowania odwoławczego z uwagi nie tylko na zakres niezbędnego postępowania dowodowego, ale również konieczność poszanowania zasady dwuinstancyjności postępowania. Uchybienia w zakresie właściwej podstawy prawnej decyzji organu I instancji nie mogą zostać uzupełnione przez tut. Kolegium.

Raz jeszcze wyjaśnić trzeba, że w przekonaniu Kolegium, "konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy" może obejmować nie tylko zgromadzenie materiału dowodowego, ale również jego ocenę, dlatego też brak odniesienia się przez Burmistrza Słubic do kluczowych dowodów w sprawie (w tym przede wszystkim do raportu środowiskowego) powoduje, że zaskarżona decyzja winna zostać uchylona, ponieważ organ I instancji wydał decyzję z naruszeniem art. 7, art. 77 § 1 i art. 107 § 3 k.p.a. w związku z art. 85 ust. 2 u.o.o.ś. Tego rodzaju naruszenia mogą stanowić podstawę do wydania przez organ odwoławczy decyzji na podstawie art. 138 § 2 k.p.a.

Kolegium ponownie zwraca uwagę, że zgodnie z art. 7 k.p.a., w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, z urzędu lub na wniosek stron podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. Konsekwencją obowiązywania zasad praworządności i prawdy obiektywnej jest także regulacja zawarta w art. 107 § 1 k.p.a., ustanawiającym obok innych wymogów decyzji obowiązek organu zawarcia w niej podstawy prawnej i uzasadnienia faktycznego, które w myśl § 3 tego artykułu powinno w szczególności obejmować wskazanie faktów, które organ uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, oraz przyczyn z powodu których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, zaś uzasadnienie prawne - wyjaśnienie podstawy prawnej decyzji, z przytoczeniem przepisów prawa. Odpowiednie ujawnienie procesu decyzyjnego w sferze podstawy faktycznej rozstrzygnięcia stanowi jedną z gwarancji prawidłowej realizacji zasady swobodnej oceny dowodów z art. 80 k.p.a., rozumianej jako ocena tego materiału na podstawie całokształtu zgromadzonych dowodów, następująca zgodnie z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego (zob. między innymi: A. Wróbel, Komentarz do art. 80 Kodeksu postępowania administracyjnego, (w:) M. Jaśkowska, A. Wróbel, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, 2005, Lex-el.; Cz. Martysz, Komentarz do art. 80 Kodeksu postępowania administracyjnego, (w:) G. Łaszczyca, Cz. Martysz, A. Matan, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, Lex-el.).

Mając powyższe na uwadze należy stwierdzić, że przeprowadzone przez Burmistrza Słubic w niniejszej sprawie postępowanie wyjaśniające zostało przeprowadzone z naruszeniem art. 7, art. 77 § 1 oraz art. 80 k.p.a. Organ nie podjął wszelkich czynności niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz załatwienia sprawy. Nie zebrał w sposób wyczerpujący i nie rozpatrzył całego materiału dowodowego. Dotyczy to w szczególności wyżej omówionych aspektów sprawy związanych z zawartością

raportu oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, w tym przedstawieniem i analizą wariantów przedsięwzięcia i określenia przewidywanego oddziaływania analizowanych wariantów na środowisko.

W tym zakresie raport nie jest zupełny, posiada wskazane braki. Ponadto, wyjaśnienia wymagają pozostałe wskazane we wcześniejszej części uzasadnienia niniejszej decyzji zarzuty. Powyższe okoliczności wskazują, że konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotne znaczenie dla jej rozstrzygnięcia, zaś merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy przez organ odwoławczy godziłoby w wyrażoną w art. 15 k.p.a. zasadę dwuinstancyjności postępowania administracyjnego.

W zależności od zakresu uzupełnień raportu organ I instancji powinien rozważyć powtórne przeprowadzenie procedury uzgadniającej i opiniującej. W takim wypadku organ I instancji powinien przedłożyć organom współdziałającym raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko wraz ze wszystkimi uzupełnieniami i pismami inwestora. Przy ponownym rozpoznawaniu sprawy organ I instancji powinien wziąć pod uwagę wszystkie okoliczności wyrażone w uzasadnieniu niniejszej decyzji, w szczególności zaś powinien wezwać inwestora do uzupełnienia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, a następnie w oparciu o pełny materiał dowodowy rozstrzygnąć sprawę w przedmiocie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Ustalenia organu I instancji powinny znaleźć odzwierciedlenie w uzasadnieniu decyzji spełniającej wymogi z art. 107 § 3 k.p.a.

Mając na uwadze powyższe, tut. Kolegium rozstrzygnęło jak na wstępie.

POUCZENIE

Decyzja niniejsza jest ostateczna. Stronie na niezgodność decyzji z prawem przysługuje prawo złożenia sprzeciwu do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego (WSA) w Gorzowie Wlkp., w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia za pośrednictwem tut. Kolegium.

Termin ten uważa się za zachowany także wtedy, gdy przed jego upływem strona wniosła skargę wprost do sądu administracyjnego.

Rozpoznając sprzeciw od decyzji, sąd ocenia jedynie istnienie przesłanek do wydania decyzji, o której mowa w art. 138 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego.

Od wniesionego na niniejszą decyzję sprzeciwu strona, stosownie do treści § 2 ust. 1 pkt 6a rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnym (Dz.U. Nr 221, poz. 2193 ze zm.), powinna uiścić wpis w wysokości 100 złotych w kasie lub na rachunek WSA w Gorzowie Wlkp.

Strona może ubiegać się o przyznanie jej prawa pomocy na zasadach określonych w art. 243 i nast. ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2017.1369 ze zm.). Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie pełnomocnika procesowego z urzędu.

Prawo pomocy może być przyznane w zakresie całkowitym lub częściowym. Prawo pomocy w zakresie całkowitym obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata lub radcy prawnego, a w sprawach z zakresu obowiązków podatkowych i celnych oraz w sprawach egzekucji administracyjnej także doradcy podatkowego.

Prawo pomocy w zakresie częściowym obejmuje zwolnienie tylko od opłat sądowych w całości lub w części albo tylko od wydatków albo od opłat sądowych i wydatków lub obejmuje tylko ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.

P. Pluciński

M. Szymankiewicz

M. Wojsznis

SAMORZĄDOWE KOLEGIUM ODWOLAWCZE

W GORZOWIE WIELKOPOLSKIM

ul. Chrobrego 31, 66-400 Gorzów Wlkp.
telefon: 95 735-81-00, faks: 95 735-81-11

Otrzymują (wraz z klauzulą informacyjną):

1. r. pr. Marcin Cierebiej, Kancelaria Radcy Prawnego, ul. 1-go Maja 5, 68-300 Lubsko – pełnomocnik Krzysztofa Mencil
2. Burmistrz Ślubice, ul. Akademicka 1, 69-100 Ślubice

Pozostałe strony w formie obwieszczenia:

3. Grzegorz Widzewicz, Marcin Jabłoński, Joanna Szymańska-Cierach, Dorota Muzyka-Warchulska, Grażyna Gibała, Urszula Thomas, Łukasz Cierach, Jolanta Narożna, Mirosław Włodarczak, Czesław Dzierniejko reprezentowani przez adwokata Dominika Pahl z Kancelarii Adwokackiej Adwokat Dominik Pahl, ul. Warszawska 6/104, 66-400 Gorzów Wlkp.
4. Janusz Gibała
5. Marzena Widzewicz
6. Jarosław Cierach
7. Wiesław Teckelenburg
8. Adam Mizerski
9. Oksana Mizerska
10. Iwona Wawrzyniak
11. Stefan Duldig
12. Ryszard Bodziacki
13. Joanna Bodziacka
14. Jerzy Juchniewicz
15. Maria Juchniewicz
16. Alicja Dzierniejko
17. Grzegorz Dzierniejko
18. Adela Dzierniejko
19. Joanna Pysiak
20. Leonard Binder
21. Halina Włodarczak
22. Mieczysław Niżnik
23. Renata Niżnik
24. Romuald Arnidt
25. Sylwia Arnidt
26. Krzysztof Warchulski
27. Włodzimierz Narożny
28. Piotr Wyrwich
29. Teresa Ostrowski
30. Marian Ostrowski
31. Janusz Gibała
32. Zarząd Województwa Lubuskiego
33. Nadleśnictwo Rzepin
34. Enea S.A.
35. a/a.

Do wiadomości:

1. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Gorzowie Wlkp., ul. Jagiellończyka 13, 66-400 Gorzów Wlkp.
2. Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Ślubicach, ul. Mickiewicza 6, 69-100 Ślubice
3. Dyrektor Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie, zarząd Złewni w Gorzowie Wlkp., ul. Walczyka 25a, 66-400 Gorzów Wlkp.

Klauzula informacyjna

Zgodnie z art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1), dalej „RODO”, informuje, że:

- Administratorem Pani/Pana danych osobowych jest Prezes Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Gorzowie Wlkp., ul. Chrobrego 31, 66-400 Gorzów Wlkp., e-mail: biuro@sko-gorzow.com.pl;

- Dane kontaktowe do Inspektora Ochrony Danych: Inspektor Ochrony Danych w Samorządowym Kolegium Odwoławczym w Gorzowie Wlkp., ul. Chrobrego 31, 66-400 Gorzów Wlkp., e-mail: iod@kom-pro.pl;

- Pani/Pana dane osobowe są przetwarzane w celu realizacji zadań przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Gorzowie Wlkp., na podstawie:

- art. 6 ust. 1 lit. c, e RODO;

- art. 9 ust. 1 lit. g RODO;

- art. 1 oraz art. 2 ustawy z dnia 12 października 1994 r. o samorządowych kolegiach odwoławczych;

- Podanie Pani/Pana danych osobowych w zakresie wymaganym ustawodawstwem jest obowiązkowe;

- Pani/Pana dane będą przekazywane wyłącznie podmiotom uprawnionym do uzyskania danych osobowych na podstawie przepisów prawa lub zawartych umów (operatorzy pocztowi, usługi IT);

- Pani/Pana dane osobowe będą przetwarzane w czasie określonym przepisami, zgodnie z instrukcją kancelaryjną obowiązującą u Administratora;

- Przysługuje Pani/Panu prawo do dostępu do danych osobowych;

- Przysługuje Pani/Panu prawo do sprostowania danych osobowych;

- Przysługuje Pani/Panu prawo do żądania ograniczenia ich przetwarzania;

- Przysługuje Pani/Panu prawo do skargi do organu nadzorczego, tj. Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych;

- Pani/Pana dane osobowe nie będą podlegały zautomatyzowanemu podejmowaniu decyzji, w tym profilowaniu.